

ศัพทไทย

เล่ม ๓ ตอนที่ ๑๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๖๓

อ่านเรื่อง "ยูเวลลิน" ในเล่มนี้

โรงพิมพ์หนังสือพิมพ์ไทย เป็นเจ้าของ และผู้พิมพ์
พระสันตติอักษรสาร ผู้จัดการ นายแซ่ เสริมบุญบุตร บรรณาธิการ

โดยพระบรม ราชานุญาต

ห้าง แอล. ยี. ริกันดี และ บริษัท

ช่างทอง หลวง และ ช่าง แก้วน้ำพิกา

สีกัก พระยาศรี พระ นคร

พึงได้รับ เครื่องเพชร พลอย ตก มาใหม่

อย่าง ทัน สมัย งดงาม มาก

เช่น

ต่าง หู และ แหวน ผั่ง เพชร และ

พลอย สีสต่าง ๆ

ซึ่งประติษฐาน สำหรับ ปาร์ตี แฟชั่น

ในเวลา นี้

ขอเชิญ ท่าน มา ชม ให้ ได้

สยาม ภาพยนตร์ บริษัท

รับเป็นนายหน้าจัดการ การ มหรสพ ต่าง ๆ
ที่ทำการตั้งอยู่ที่ โรงหนัง พัฒนาการ ตำบลสามแยก
จังหวัดพระนคร โทรศัพท์เลขที่ ๖๓๖

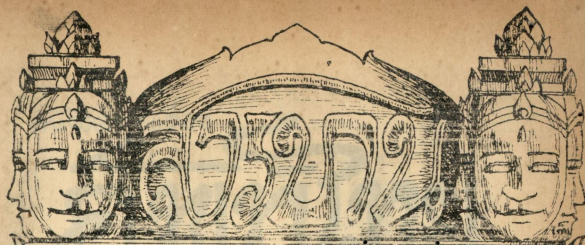
ภาพยนตร์เรื่องใหญ่ ที่นายประจำเดือน พฤษภาคม คือ :-

๑. ภัยในโอเรกอน แสดงโดย นาย ชีวระคอคอด กับนางสาวหุตุย
สรอเดเนช ยาว ๓๖ ม้วน

๒. ชุมทรัพย์ใต้ดิน แสดงโดยนางสาวเพ็ญใจท์ ยาว ๓๑ ม้วน
นอกจากภาพยนตร์เรื่องใหญ่แล้ว ยังมีเรื่อง ขนาดตั้งแต่

๕-๖-๗ ม้วน คือ ควบฉายไปด้วยทุก ๆ โปรแกรม ถ้าต้องการ
ตั้งชื้อที่นั่งขึ้น ๑ ตัวนำแล้ว โปรดตกลงกับสำนักงานได้ตลอดเวลา

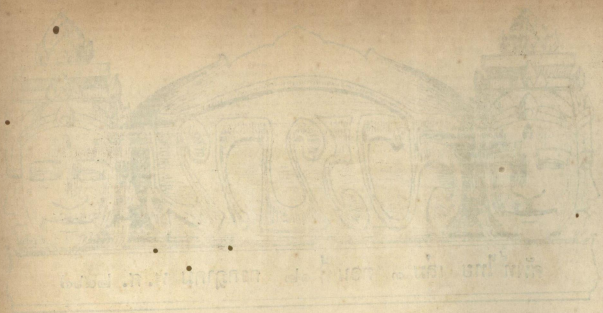
โรงฉายภาพยนตร์ของบริษัทที่ตั้งอยู่ในพระนคร คือ โรงหนัง
พัฒนาการ, โรงหนังช่องกง, โรงหนังสาทร, โรงหนังสิงคโปร์,
โรงหนังพัฒนารมณ, โรงหนังชะวา, โรงหนังนางเต็ง, โรงหนัง
บางลำภ, โรงหนังบีนิง. แต่ได้แยกสาขาเที่ยวฉายหนังตาม
จังหวัดต่าง ๆ อีกหลายสิบตำบล กับรับจ้างไปฉายภาพยนตร์
ในการ มหรสพในที่ต่าง ๆ และจะใช้ไฟฟ้าประดับในการนั้นด้วย
ก็ได้ โดยราคาย่อมเยา หรือจะผูกขาดไปฉายตามจังหวัด
ต่าง ๆ เป็นรายเดือนก็ได้ นอกจากนี้ยังรับจ้างฉายกระจุก
ประกาศแจ้งความตามโรงหนังของบริษัททุกแห่งโดยราคาถูก

ศัพท์ไทย เล่ม ๓ ตอนที่ ๑๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๖๗

อุปาทาน สี่	...	...	...	หัตถ์ ฉันทาน อักษร คำศัพท์	...	๑๙๙๕
ทำไมญี่ปุ่นจึงเป็นชนชาติผิวดำไม่ได้?	...	...	...	“แดง บุหัตถ์”	...	๑๙๙๘
สหาย คอ ของ คุณ แม่	...	...	...	“วราห์ เห็น”	...	๒๐๐๘
หัตถ์ เนตดิน	...	...	...	“บาง ชน พรหม”	...	๒๐๒๔
เที่ยว หัว หิน	...	...	...	จุดเต๋อ, ศุภะวณณะ และ กระแสสินธุ์	...	๒๐๓๑
ท่าน ศาสตราจารย์ ไช่	...	...	...	“เขียงคารม”	...	๒๐๖๐
ศัพท์ ดนุ	...	...	...	๑๖ ๑๖ ๑๖	...	๒๐๗๘
ยวตดิน	...	...	...	“พวง อากาศ ดำเกิง”	...	๒๐๘๔
มี ศาสดา วัด สำโรง	...	...	...	“ปาก กา ก่อน”	...	๒๑๒๘
เถา แห่ง ความ แค้น	...	...	...	“พน ด้าม”	...	๒๑๕๐
ปัจฉิม ดิวิติ	...	...	...	นาย ตำราญ พงศ์เวทย์	...	๒๑๗๕

คำบำรุงบิละ ๑๐ บาท ที่ทำการโรงพิมพ์หนังสือพิมพ์ไทย โทรศัพท์ ๔๘๒

กรมการศาสนา กระทรวงมหาดไทย

กรมการศาสนา

กรมการศาสนา

กรมการศาสนา กระทรวงมหาดไทย

กรมการศาสนา

กรมการศาสนา

กรมการศาสนา

กรมการศาสนา

กรมการศาสนา กระทรวงมหาดไทย

กรมการศาสนา

กรมการศาสนา

กรมการศาสนา

กรมการศาสนา

กรมการศาสนา

กรมการศาสนา

กรมการศาสนา

กรมการศาสนา

กรมการศาสนา

กรมการศาสนา

กรมการศาสนา

กรมการศาสนา

กรมการศาสนา กระทรวงมหาดไทย

หนังสือรายเดือน

สัพทไทย

เล่ม ๓ ตอนที่ ๑๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๖๗

อุปาทานสี่

[โคลง ๔ สุภาพ]

๑ อุปาทานเกี่ยวข้อ	กามคุณ หึง, นอ
ต้อง, ที่อุปาทาน หนน	เนื่อง พร้อม
ตาม, ตีระพัตจน	จิตต มุง ขดง แะ
ดี, อิตตูปาทาน ย่อม	เยี่ยง น นรผด ๗

๑. กามุปาทาน—ถือนั่นในกาม

๑ มั กมต ยึด หนั้น มาตุ—	คาม หมาย มั่งเฮย
พิสดุ กาม ก่อ กาย	เกี่ยวข้อ
จิตต มุ่น วุ่น มิวาย	สวาทว่าง เว้น ฤ
ตุ แก่ กามคุณ ต้อง	ติด แดว ตาม แหน ๗

๒ ทิฏฐิปาทาน—ถ้อยมั่นในทิฏฐิ

๑ ยึดมั่นทิฏฐิใหม่	เห็นผิด ทางแฉ
โดยเหตุอำนาจฤทธิ์	เรื่องดื้อ
เป็นทางหน่ายจากมิตร	หมดชอบ ขวมนอ
ชวนพิพาทแผกพร	เพื่อนไร้อุปถัมภ์ ๗

๓ สัตถัพพตูปาทาน—ถ้อยมั่นในสัตถพุด

๑ ยึดขรรวมอำนาจ	กำบัง ตนเหย
เหตุเชื่อศัถ พรวตขลัง	ขลาดกัน
ถือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ฝัง	จิตไม่ผ่นแย
จึงเกิดการหัววัน	เรื่องดื้อถือดี ๗

๔ อัคตวาทุปาทาน—ถ้อยมั่นในวาทุว่าตน

๑ วาทุชวนเชิดอ้าง	อวดตน นินแฉ
นำเหตุประดังผล	แผกร้าย
ถือเราและเขาจน	ถือพรรคพวกนา
อำนาจแห่งทิฏฐิร้าย	ปิดทงทางธรรม ๗

๑ ลูกกรรมนำอาคมเออ	อุปาทาน
ถือผิดคิดสันดาน	เดียดื้อ
เลื่อมมรรคเลื่อมผลพาน	พาเลื่อมดูแฉ
ขอพวกเราบริบว	เรื่องนินโทด ๗

๑ ไตโตในโลก ถ้วน อนิจจัง
 ภาณิดโลก นิดี้ฝั่ง ผากไฉ่
 ทุกสิ่งไม่ จั้ว้ง เจริญ อยู่ นาน นอ
 ย่อม ถ่วง ดับ หลักไว้ เติกร้าง ทาง ชันซ์ ๆ

๑ บรรจบ ครอบ รอบเข้า เขตต์ ชัย ขอบเฮย
 ๕ ที่ ตำม ศัพท์ ไทย เสร็จ ถ้วน
 ๕ ที่ ดี สบ สัมัย สิบ มาส ถึง หัก
 ๕ ต่อ มหอน ถ้วน เหตุ ด้วย ไทย ผดุง ๆ

๑ พยุง เผยอ เกียรติ ชัย ชน เห็น ขอบ เฮย
 ตำม ขอบ ศัพท์ ไทย เห็น เพียบ พร้อม
 ไม่ ขัด ไม่ ตำเค้น ขาด เรือง เขียน แด
 เนื่อง จาก คณะ ช่วย น้อม มนต์ เอื้อ อุปถัมภ์ ๆ

หลวง สนิธาน อักษรศาสตร์

ทำไมญี่ปุ่นถึงเป็นขาว ชาติสีขาวไม่ได้

โดย “แสงบุหลัน”

(จาก Why the Jap can never be a white man ใน
หนังสือพิมพ์ American Weekly)

ตามคำพิพากษาของศาลฎีกาแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา
เมื่อเร็ว ๆ นี้ กล่าวไว้ว่า ชนชาติญี่ปุ่นจะเป็นพลเมืองอเมริกันไม่ได้ เพราะ
ว่าญี่ปุ่นไม่ใช่ “ชนสีขาว” เนื่องจากเรื่องที่ถูกกฎหมายห้ามไม่ให้
ชาติใดเป็นพลเมืองของเขา นอกจาก “ชนสีขาว”

ถ้าเราของวิทยาศาสตร์ที่ทำการสอบสวนเรื่องมนุษยชาติ หรือ
มนุษย์ศาสตร์ และนักมนุษยศาสตร์ได้พยายามเรียนรู้โดยความละเอียด
ละเอียดยิ่งในเรื่องร่างกายของมนุษย์ทุก ๆ ส่วน นับตั้งแต่ผมบนศีรษะ
จนกระทั่งขึ้นเท้า—จากขาเอตึกโม ซึ่งอาศัยอยู่ทางสุดทิศเหนือจน
ถึงชาติต่าง ๆ ของโลก มีชาวบาบิโลเนียที่เปลือยกายอยู่ใกล้
กับเขตร้อน อาคติก

นักมนุษยศาสตร์ได้จำแนกมนุษย์ชาติโดยหยาบ ๆ ออกเป็น
ตามจำพวก คือ:—

๑. คอเคเซียน (Caucasian) หรือ ชนสีขาว

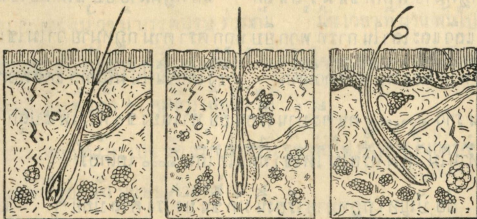
๒ มองโกเลียน (Mongolian) รวมทั้งชาวเอตกีโม อินเดีย จีน และ ยี่ปุ่น

๓ นีโกร ไม่แต่เพียงชาวนีโกรในทวีปแอฟริกาเท่านั้น ยังมีชาวป่าตามเกาะต่างๆทางทะเลทิศใต้

อาศัยกฎของวิทยาศาสตร์ นักมนุษยศาสตร์จึงไม่ต้องถูกควบคุมได้ทีเดียว

ถ้าท่านมีรูปร่างสมทรง ผิวเนื้อละเอียด แต่ทว่าผมของท่าน ชึ่งอกขึ้นมาจากศีรษะเป็นรูปครึ่งวงกลม วิทยาศาสตร์ก็ตระหนักว่าท่านมีโลหิตนีโกร อยู่ในเส้นเลือดของท่าน

ความแตกต่างกัน ระหว่างผม ของชนทั้งสาม จำพวก

ผมของคนผิวขาว พุ่ง
ออกมาเฉียงหนึ่งอย่าง

ผมของคนผิวเหลือง พุ่ง
ตรงแนวออกมา

ผมของคนผิวดำออก
ออกมาเป็นครึ่งวงกลม

ถ้าท่านมีผิวเนื้อขาว แต่ลักษณะอื่นๆเหมือนกับ “ชนผิวขาว” แต่ผมของท่าน ชึ่งอกออกมาจากศีรษะนั้น ตรงแนว นักมนุษยศาสตร์ก็รู้ว่าท่านมีโลหิตมองโกเลียนเจืออยู่ด้วย

ในที่สุด ในวันต่อมา ท่านผู้พิพากษาศาลฎีกา แห่งศาลฎีกา
อเมริกาได้ ตกลงให้ วิทยาศาสตร์ พิสูจน์ดู และเป็นอัน ห้ามไม่ให้ ชาว
ยิบุ่น มีสิทธิตาม ธรรมชาติได้ เพราะว่าไม่ใช่ “ชนผิวขาว” หรือ
ผู้ที่สืบเชื้อ มาจาก แอฟริกัน นีโกร ซึ่งเป็น ข้อ ยกเว้น ตาม กฎหมาย

นักการเมืองใน โลกได้ ทำความเข้าใจ มา นาน แล้วว่า ถึงแม้ ยิบุ่น
จะ ทำงาน กับ คน ต่าง ชาติ เพื่อ ผลสัม โทหิต และ เปลี่ยน ชาติ กิตติ แต่จะ
เปลี่ยนเป็น ชนผิวขาวไม่ได้ เพราะเมื่อ ครั้งหนึ่ง เป็น ยิบุ่น แล้ว ก็ต้องเป็น
ยิบุ่น เสมอไป

คำ พิพากษา อันนี้ ยัง ความ ชมชื่น ให้ แก่ ชน ชาติ ยิบุ่น และ บัญหา
ข้อ กฎหมาย ก็ เกิด ชน มี ฐู สัน สุด นัก กฎหมาย ยิบุ่น ได้ พยายาม กัด
คำนี้ แล้ว และ เถา ใน การ ที่ พวก ยิบุ่น ถูก ตรา ตาม กฎหมาย ว่า ไม่ใช่ เพื่อน
หรือ พวก พ้อง กับ ชาว คน ตก ซึ่ง เคย วน ใน มณฑล แคทิฟอเนีย มี
ยิบุ่น รวม ๓๐๐,๐๐๐ คน ตั้ง บ้าน เวียน อยู่ หา เลี้ยงชีพ ทาง เพาะปลูก แต่
ถูก ห้ามไม่ให้ ไร่ หรือไม่ให้ เข้า ที่ดิน ได้ เกิน ๓๐๐ เอเคอร์

ข้อ บัญหา กฎหมาย เรื่องนี้ นัก ชน ยัง โธษ ศาล บ่อย ๆ แต่ ใน
ที่สุด ศาล ได้ ช้ ชาติ และ ยกข้อ อ้างอิง นำ พัง ว่า ถึงแม้ ไร่ กัด ยิบุ่น
จะเป็น “ชนผิวขาว” ไม่ได้ เป็น อัน ชาติ

ทาเคโอ โอซาวา คนขายของชาว ยิบุ่น ได้ เป็น ผู้ แทน ชน ชาติ ยิบุ่น
ขึ้น โตเถียง ครั่ง สุด ท้าย ทำ ความ พอใจ ให้ แก่ ชาว ยิบุ่น เป็น อัน มาก.
ชาว ยิบุ่น ที่ เกาะ เฮโดโฮ ได้ บ่น บ่น หนึ่ง เขา เป็น อัน มาก ใน ความ เชื่อ

ชาวยุทธ ทาง กฎหมาย ของเขา เขาได้ยก เอา ข้อความ ต่อไป นี้ เป็น คำคัดค้าน โอซาวา ยืนยัน ว่าเขา เป็น คน “ขาว” จริงๆ เพื่อ พิสูจน์ ขอน เขา นับ บรรพบุรุษ ของเขา ถอยหลัง ไป หาดาย พันปี เกือบ เหนือ กับ พวก อาอีนุ (Ainu) เขา ว่า บรรพบุรุษ คน ขันหลัง ต่อมา ได้ สอน ให้ พูด แต่ ภาษา อังกฤษ เท่านั้น แต่ ไม่ได้ สอน วิชา พงศาวดาร เรื่อง บรรพบุรุษ และ เรื่อง ที่ เกี่ยว กับ ศาสนา

แต่ ถึง กระนั้น ท่าน ผู้ พยายาม สัก เซอ แตน ดิ กยง ชี ซาต ลง ไป เหมือน อย่าง เดิม และ ยัง ได้ สละ เวลา อัน มี ค่า มา ชี้แจง ตาม หลัก วิทยาศาสตร์ ตาม หลัก วิทยาศาสตร์ อัน นัย บัน เถียง ไม่ ขน อีก ต่อไป เพราะ วิทยาศาสตร์ สามารถ พิสูจน์ ให้ เห็น ได้ ว่า คน ใน โลก นี้ ไม่ ใช่ว่า มี แต่ ชาตินี้ เดียว ถึงแม้ ว่า มี บรรพบุรุษ ร่วม กัน ใน เวลา ที่ ผ่าน พัน ปี แล้ว เหลือ คน นับ ตัง ด้าน ใดๆ มา แล้ว นิสสัย ใจคอ ของ คน ย่อม ผิด แปลก กัน มา แต่ เดิม ที่ แล้ว จะ ดั้น เดี๋ย ไม่ ได้

กระ โหลด คีร์ชะ เป็น ข้อ แรก สำหรับ ข้อ ต่อไป ทั้งหมด ในการ จำแนก ชาตินุุษย์ ของ นัก มนุษย์ ศาสตร์

เมื่อ ตำรา ดูกษณ คีร์ชะ มนุษย์ ได้ แพร่ หาดาย และ ได้ เรียน รูจัก ขน นัก มนุษย์ ศาสตร์ หาดาย คน เชื่อ ถือ ว่า คีร์ชะ ที่ โต และ แข็ง แรง มี เครื่อง สำหรับ ประกอบ เป็น มั่น สมอง ขน ดี กว่า คีร์ชะ ที่ เล็ก กว่า และ อาริธ โต เกิด ได้ แสดง ให้ เห็น สิ่ง ที่ ไม่ น่า จะ เป็น ไป ได้ แต่ ก็ เป็น จริง เช่น ว่า ดัคว หรือ มนุษย์ ที่ มี คีร์ชะ เล็ก ที่ สุด เป็น ผู้ ขยัน ขน แข็ง ที่ สุด และ เหตุ

ที่มนุษย์ชาติมีสติปัญญาดีกว่าสัตว์ชาติ ก็เพราะว่า ศีรษะของมนุษย์
เล็กกว่าสัตว์ที่มีขนาดได้เช่นกัน

วิทยาศาสตร์ได้ค้นพบว่า ชาติมองโกเลียนมีศีรษะกลม และ
ชาวยุโรปกับชาตินีโกร มีศีรษะยาวคล้ายผดแตงโม แต่ของชาติ
นีโกรยาวกว่าของชาวยุโรปนิดหน่อย

ปีเตอร์ แคมเปอ นักมนุษยศาสตร์ ฝรั่งเศส ผู้มีนามอุโฆษค้น
พบว่ากระดูกหน้าแปลนเครื่องขับอกถึงชาติของผู้นั้น ภายหลังที่ได้
วัดกระดูกศีรษะนับจำนวนเป็นพันๆ ท่านเรียนรู้ว่า กระดูกขา
กรรไกรของพวกนีโกร ยื่นออกมา มากกว่าของชาวยุโรปหรือมอง
โกเลียน จากหลักฐานนี้เป็นข้อพิสูจน์ได้อย่างหนึ่งว่าคนเรานับ
เนื่องมาจากลิงคน (Ape) กระดูกขากรรไกรของพวกนีโกรกับของ
ลิงกอริลลาคล้ายกัน แต่สำหรับของชาวยุโรปและมองโกเลียนก็
เกือบเหมือนกันทุกประการ

ชนชาติยิปซีย์มีเครื่องหมายที่ประจำตัวแสดงให้รู้ว่าเป็นคน
ยิปซีย์อยู่เสมออันมี ๓ อย่าง คือ ผมของเขาดำและเมื่อตัดแล้ว
เขาจะต้องดูด้วยกล้องจุลทรรศน์จะเห็นเป็นรูปกลมดี่ นี่เป็นสิ่งสำคัญ
ที่สุดที่จะแสดงให้เห็น ตามที่ได้เคยสังเกตทดลองโดยวิธีนี้มาแล้ว
ก็รู้ว่า ผมของพวกนีโกรเป็นรูปไข่ ชาวมองโกเลียเป็นรูปกลม
และของชาวยุโรปมีรูปในระหว่างสองอย่างนี้ (ไม่กลมไม่รี)

ยิ่งกว่านั้น ผมของชาวมองโกเลียโดยมากเส้นตรงและดำแต่
ไม่ค่อยเป็นมัน รากผมงอกตรงขึ้นและคงตรงอยู่เสมอโดยไม่ต้อง

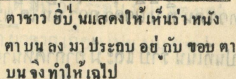
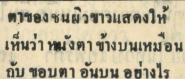
ตอน ๑

ทำไม ยบ^๔ จึง เป็นชนชาติ ผิดชาวไม่ได้

ଉତ୍ତରୀ

ทำอย่างไร แต่คนผิดคำ ดัดคำ ขตบ จน เปน มัน เตอม หยาบ และ
 แข็ง มาก ฝึก หยาบ เพราะว่า ผม ของคน จำพวกนี้ คิด มาแล้ว
 ตั้งแต่ ราก ผม ส่วน ผม ของ ชาว ยุโรป เถา มี ทุก ดั้ง ตั้งแต่ ดัด จัด
 ถึง ส่วน คัด อ่อน จน เกือบ ชาว ราก ผม ที่ ออก ขน มา นั้น เขียง ไปทาง
 หด บ้าง เล็ก น้อย

อีกข้อหนึ่งซึ่งผิดแผกพวกของโกเถียนก็คือรูปพนต ชาวเมือง
โกเถียนพวกเดียวเท่านั้นซึ่งมีรูปพนตคล้ายกับรูปเดิม อา
ตังเกิดเห็นได้เมื่อเห็นรอยกิดผลไมซึ่งมีรอยเหมือนติดด้วยเส้นอัน
เล็ก ๆ แต่สำหรับจำพวกอื่นจะเป็นรอยติดตรงลงไปทีเดียว

ตาของชาวมองโกเลียนี้ก็เป็นสิ่งหนึ่งที่ช่วยให้เห็นถึงชาติภูมิอีกด้วย ทุกคนคงเคยชินต่อตาเน่ของคนจีน แต่ส่วนของบุนออเมริกันและอินเดียตามความสังเกตอันละเอียดถี่ถ้วนแล้ว ให้อธิบายได้ว่าตาเน่ไม่ได้เน่เลย เป็นแต่หนังตาเบ่งบนซีกตาดำเท่านั้น

หนึ่ง คาบน ของชาว มอญโกเตียนแทนที่ จะม ต่อไป จน เกือบ ถึง
ถึง จมูก ดังเช่น ชน พวกอื่น ถัด ลง มา ประ กอบ กับ ชอบคา บน จึง ทำ ให้
เดไป คาชนนี้ มนุษย์ ชาติอื่นไม่มี นอกจากชาติมอญโกเตียน ดังนั้น
จึง เป็น ข้อ แสดงให้ เห็นว่า ยี่ปุ่น เป็นชาติ มอญโกเตียนโดย ชัดเจน

สัตว์หนึ่ง เป็น ข้อหนึ่ง ที่ นับ เอา เพื่อ การ จำแนก ชาติมนุษย์ ในคราว
แรก คำศรจารย์ ว.ช. วิทยะ แห่ง มหาวิทยาลั ย ฮาวาไค พิสูจน์
ให้เห็น การ นับ เช่นนี้ ยังไม่ ถูก ต้อง พอ ถึง ที่ ทำให้ เกิด มติ ชน แก่ สัตว์
หนึ่ง นั้น คือ ค่อม เด็ก ๆ ใน เยอ บาง ที่ ชุ่มชื้น ของ พวก นั กร เป็น ต้น ชาติ
เกือบ คำ คนผิวขาว เป็น สัตว์ เหลืองอ่อน แต่ ชาว ยี่ปุ่น เป็น สัตว์ เหลืองแก่

อำนาจ ความ ร้อน แห่ง แสง อาทิตย ก็ สามารถ เปลี่ยน สี เนื้อ ของ
มนุษย์ ได้ ท่าน วิทยะ ได้ พยายาม เป็น อัน มาก ที่ จะ นำ ข้อนี้
แสดงออก ให้ เห็น จริงว่า คน ที่ดำ ที่สุด มาจาก เขต ที่ ร้อน ที่สุด และอบ
อ้าว ที่ ใน สด แอฟริกา คอง โก ซึ่ง มี แสง พระ อาทิตย ล้อม ลง มา มาก ที่ สุด
แต่ ทว่า คน ที่ มี ผิวดำ กว่า นั้น ได้ พบ เมื่อ เร็ว ๆ นี้ ใน ทาง ตอน เหนือ ชน ไป อีก
ซึ่ง เป็น ที่ เนิน ราบ และมี อากาศ หนาว กว่า ด้วย ใน ทวีป แอฟริกา และยัง
มี ชาว อามิ สเทีย เป็น อัน มาก ที่ มี ผิว เนื้อ ดำ กว่า ชาว นั กร ที่ดำ ที่สุด
ซึ่ง ได้ เคย เห็น มา แล้ว และ นอก นั้น ยังมี พวก มอญ ที่ มี ผิว ดำ และ ชอบ
การ รบพุ่ง ใน พงศ์ ศาวตาร แต่ ความจริง พวกนี้ เป็น คน “ขาว” เมื่อ
นับ ตาม ชาติ ภูมิ ที่ สืบ เหนือ มา ถึง แม้ ว่า ผิว เนื้อ ของ เขา จะ ดำ กว่า พวก
อื่น ใด เป็น มาก ก็ จริง

นักมนุษยศาสตร์บางท่านที่ได้ยืนยันว่าชาวยุโรปเป็นชนชาติผิวขาวที่บริสุทธิ์ แต่ว่าก็สืบเนื่องมาจากชาตินี้โกรเหมือนกัน พวกยุโรป — แอฟริกัน ซึ่งมาควบคุมกันขึ้นในประเทศ สเปน และ ฝรั่งเศส ตั้งแต่การตั้งอาณานิคม จวบจนที่มาจากแอฟริกาเหนือ ถึงพิศุจน์ขึ้น ก็คือ การพบโครงกระดูก ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นของพวกนี้โกรในส่วนต่างๆ ของทวีปยุโรป

ริมฝีปากและ รู จมูกเป็นสิ่งซึ่งหมาย มนุษยชาติเหมือนกัน

๑

๒

๓

ผลต่างๆ ของ รู จมูก และ รู จมูก กับ ริมฝีปาก ของ ชาติ มนุษย์ ทั้ง ๓ ชาติ

๑. ผิวขาว

๒. ผิวเหลือง

๓. ผิวดำ

รู จมูก ของ พวก นี้โกร มีลักษณะได้ มุม กับ ระดับ หน้า แต่ น้อย ชาติ มอริโกเลียนโตกว่า แต่ ของ ชาติผิวขาว เกือบ เป็น มุมฉาก จมูก ของ คน ผิวดำ แพน คัลย ของ เด็ก อ่อนไม่ เปลี่ยนแปลง จมูก ของ คน ผิวขาว คงต้น เปลี่ยนรูป เมื่อแรก คลอด ออก มาเช่นเดียวกับ รู จมูก เรา ทราบได้ว่า พวก นี้โกร มีริมฝีปากหนา ชาติ มอริโกเลียน มีริม ฝีปาก ขนาดกลาง และริมฝีปาก ที่บาง ที่สุด ก็คือ ชาวยุโรป เช่น ขวอส์ก็อต มีริม ฝีปาก เกือบ เป็น เส้น ๆ เดียวกัน

ชนชาติผิวขาว หรือชาว ยุโรป มีผิวนอกต่างสีกัน สดุดจะคนละนา และขอ
ให้จำไว้ว่ามีชนชาติผิวขาวโดยมากที่มีผิวนอกดำกว่าชนชาติผิวเหลืองหรือ
ผิวดำคือ ชาวยุโรป แอฟริกาเหนือ เปอร์เซีย. นานมาแล้วมีชาติ
ดึกดำบรรพ์พวกหนึ่งเรียก ว่า อาอินุ ชนพวกนี้ คราวหนึ่งได้มีอยู่โดยมาก
ตาม เกาะยิบูน และเกาะ ลักกาติน แต่หลาย สมัยมาแล้วชาติยิบูน
ได้ยื้อ ได้รบ กับ พวก อาอินุ ได้ชัยชนะ แล้วเลยได้ ผสม สืบเชื้อสาย
กัน ต่อ ลงมา บ้าง ชนชาตินี้ นับว่า แตก ต่างกับ ชาติที่อยู่ ใกล้ เคียง
มาก และ เป็น พวก ที่มี ชน มาก ที่สุด ใน โลก

รูปร่าง ชนชาติ อาอินุ นั้น ต่าง ผิด ผด ต่าง กัน มี สีสัน ตาล
และ ชมพู อ่อน คล้าย กับ ชาว ยุโรป มากกว่า ชาว เอเชีย ผม อัน
หยาว ของเขา ยาว และ เปน ลูก คดกัน เนื่อง ด้วย ชาติ แปลก ประหลาด
นี้ ใน บุรพกาล เหลือ จะ จด จำ ซึ่ง โอชาวา คิด นับ สืบ ไป ถึง บรรพ
บุรุษ ของเขา เพื่อ จะ พิสูจน์ ว่า ยิบูน เปน ชนชาติ ผิวขาว และมี สิทธิ ที่จะ
อยู่ใน ข้อ กฎหมาย ที่ ยอม ให้ “ชนชาติ ผิวขาว มี สิทธิ” โอชาวา เปน ผู้
ที่ เชี่ยว ชาญ ทาง กฎหมาย ทั้ง นัก มนุษย์ ศาสตร์ หลาย คน ก็ ยอม ลง
ความเห็น ด้วยว่า พวก อาอินุ เปน ต้น พันธุ์ แห่ง ชนชาติ ผิวขาว ใน ทวีป ยุโรป
แต่ก็ ไม่ สามารถ จะ พิสูจน์ ลง ไป ให้ แน่ ว่า พวก อาอินุ เปน คน ผิวขาว จริง
ฉนั้น ชนชาติ ยิบูน จึง ยัง ต้อง ถูก ปฏิเสธ อยู่

นัก มนุษย์ ศาสตร์ หลาย คน เชื่อ ว่า ชาติ มนุษย์ จะ เปลี่ยนแปลง เปน
พลเมือง ของ ประเทศ ที่ เขา อาศัย อยู่ ได้ ยก อุทาหรณ์ เช่น นก และ

สัตว์ เดียง ถูก ด้วย นานนม ท่าน กล่าว ว่า ดี เป็น การ ที่ ทำ ให้ สัมแก่
ความ เป็น อยู่ ของ ชีวิตได้ เนื่อง ด้วย เหตุนี้ ยัง ผล ต่อ ไป ให้ เห็น ว่า
มนุษย์ อาจ เปลี่ยนได้ ด้วยการ บริหารร่างกาย หรือ การ ครอบงำ ของ เขา

ถ้า ช่อน เป็น อัน ที่ จริง ไม่ มี สิ่งใด ที่ เป็น ไป โดย ชั่วรวมชาติ มาก
กว่า การ ทำ ดี ให้ ช่อน ลง หรือ ให้ หมด ไป ด้วย การ เปลี่ยน แปลง ของ สิ่ง
ที่อยู่ ใกล้ อาศรัย หัดกัน วิทยาศาสตร์ ได้ ชัดสุดว่า พวก นี้ โกรธ แอบ ได้
โดย ที่ ถ้วน ว่า จะ เปลี่ยน แปลง ไป อย่างใด บ้าง คง แต่ มา อยู่ ใน สห
พันธรัฐ อเมริกา นัก มนุษยศาสตร์ บางท่าน เห็น ข้อ ไข ว่า คน ชาว ที่
ดำนัก อยู่ ใน สหพันธรัฐ อเมริกา นั้น แสดง ให้ เห็น ว่า ดิบ เชื้อสาย มา
จาก พวก อินเดียน บ้าง ใน ส่วน รูป ร่าง, นิสัย และ ผิว เนื้อ เมื่อ ภายหลัง
ดัดแปลง ตาม ชั่ว อายุ คน

เมื่อ รวม ความ เห็น ของ นัก วิทยา ศาสตร์ ทั้งหลาย ก็ เห็น ว่า การ
เปลี่ยน แปลง เช่น นั้น ยัง ไม่ มี ข้อ พิสูจน์ ให้ เห็น จริง ว่า รูป ร่าง ทรง กาย
ของ ชาติ ได้ ดิบ ต่อ กัน ลง มา หาย สัมมัย และ ดังนั้น จึง เป็น ไป ไม่ ได้
ที่ เดียว ที่ จะ รวม ชาติ ยี่ปุ่น เข้า กับ ชาว ยุโรป ที่ ท้อง เทียว และ คน พนม เมือง
อเมริกา ยี่ปุ่น จัก เป็น ชน ต่าง ประเทศ อยู่ เสมอ เพราะ ฉะนั้น กฎหมาย
ของ ประเทศ สหพันธรัฐ อเมริกา จึง ไม่ รวม ชน ชาติ ยี่ปุ่น เข้า ด้วย ใน เรื่อง
“ชน ผิด ชาว มี อิศระ”

จิตวิทยา จิตวิทยา จิตวิทยา

โรบินเดิน ชายหนุ่ม สมาชิก สภาปัญญาเมตต์ นั่งฟังบันทึก
 สอง ตอน อันมี กำนั่ง ๖๐ แรง ม้า ด้วย อากาโร สบาย ขาวมณี ปด้อย
 ให้ ใจ ลอยไป ตาม ยะถากรรม ตักครุ หนึ่ง เขาตวง จดหมาย ฉบับหนึ่ง
 ขน มา อ่าน ทวน ดู เพราะ จดหมาย ฉบับ นี้เอง ที่ทำให้ เขา พะวง อยู่
 ตั้งแต่ เข้า จน บัดนี้ จดหมาย นั้น มี ความ ว่า ดังนี้ :

วอเต คาเซิด

วันที่ ๑๙ มิถุนายน ค.ศ. ๑๙.....

โรบิน ลูกรัก

แม้ มี ความ ยินดี เหลือ เกิน ที่ ได้ ขำ ว่า ลูก จะ มา พัก อยู่ กับ แม่
 ใน ปดาย อาทิตยนี้ เพราะ เรา กำนั่ง จะ มี การ เต้นรำ ใน คืน วันศุกร์ น้า
 ถ้า ลูก จะ มา ได้ แล้ว ขอ ให้ กระ ให้ มา ถึง บ้าน ใน เวลารับ ประทาน น้ำ ชา
 เพื่อ จะได้ ช่วย เหลือ แม่ รับ ร้อง ภรรยา ของ วิคาร์ แม่ อยาก ให้ ลูก ได้
 พบ กับ มาเยอร์ จิตเดิมดั่งจริง ๆ เพราะ หล่อน เป็น คน สวยงาม มาก
 และ ส้มควรว ที่ ลูก จะ เลือก ด้วย ประการ ทั้งปวง ทั้ง เป็น ลูก คน เดียว

อย่าง คล้าย กับ จะ แข่ง จน ทำให้ คน ที่ เดิน ไป มา ตาม ถนน ถ่ม ลูก
 ลูก กดาน ด้วย ความ ตกใจ ไป หาย คน ใน ไม่ ชั่ว ก็ แต่ เห็น วอลเล่ด
 อัน เป็น สัมบัติ ของ เขา เอง ใน ขณะที่ เขา เดิน เข้า ไป ตาม ทาง เล็ก ใน ส่วน
 นั้น ยัง คง ปล่อย เครื่อง ให้ เดิน ชั่ว โมง ละ ๔๐ ไมล์ ตาม ที่ เรียก กัน ว่า
 “ กดาน ไป อย่าง เต่า ”

“ อ้อ ยี่สิบ นาที ก็ คง ถึง หรอก นะ ” เขา รำพึง ในใจ เมื่อ เขา มา
 ถึง เชิงเนิน ดิน “ ป๊ะ ! แล้ว กัน ใคร ตอด มา ปิด ประตู เสีย ไ้ ”

เขา หยุด รถ เสร็จ แล้ว ก็ กระโดด ลง และ วิ่ง ไป ที่ ประตู ซึ่ง เขา
 พัง จะ เห็น ว่า ไม่ ใช่ แต่ ปิด อย่าง เดียว ยัง ช้า เขา ถอด ผูก มัด ไว้ ด้วย
 เขาค้าง ถอด นั้น ด้วย ความ โกรธ ประมาณ สอง สาม นาที จึง เขา ออก ได้
 และ เมื่อ เขา กลับ มา ที่ รถ พร้อม ด้วย เข็ม และ อาการ หัวเสีย นั้น เครื่อง
 ยนตร์ นั้น ไม่ เดิน เสีย แล้ว

“ ไฟ เห็น จะ ไม่ สดวก ” เขา พึมพำ พาดจรวจ ดู ว่า จะ มี การ
 ขำรด หรือ ขัด ข้อง ที่ ตรงไหน บ้าง แต่ การ ตรวจ นั้น ก็ ไม่ ได้รับ ผล อันใด
 จึง เริ่ม ตรวจ อย่าง ตะเขี่ยด ตะออด อีก ครั้ง หนึ่ง เขา สดุ้ง โหยง ด้วย ความ
 ประหลาดใจ และ โกรธ ใน เมื่อ เห็น ถอด สายไฟ ถูก คัด ขาด ออก จาก กัน

“ ด้จวิ ” เขา ร้อง ขึ้น “ เรา ไม่มี สาย อาไฟ ไ้ เสีย ด้วยแฮะ ”

“ ไปรด อย่า กระตุก กระคิก ” เป็น เสียง ไล่ ๆ ดัง ขึ้น ใน ทันใด นั้น

โรบิน เหย หน้า ขึ้น มอง ทันที พบ คน ของ ตน กำลัง อยู่ ใน วิถี
 แห่ง กระสุน บิน ด้าน กระบอก หนึ่ง ซึ่ง หมิงสาว ผู้ หนึ่ง ถือ จ้อง มา ยัง เขา

“ ล้ายฉันท์ สักดิ์จ๊ะ ” เขา ก่อ ก่อ อ้อมแอ้ม ออกมา อย่างไม่รู้ว่า
จะ ทำ ประการใด ดี “ นี่ หัด เห็น จะ กำ ตั้ง หัด เด่น ตก กระมั่ง ? ”

“ เป็ด เอย เทย ค่ะ ” เป็น คำ ที่ ตอบ ออกมา อย่าง เขา งาน
เขา การ

หญิงสาว ผู้ แต่ง กาย ด้วย เครื่อง ส้ม ใหม และ สวม หมวก แกลบ
เล็ก ๆ ม พ หอย ลง มา ข้าง หน้า ซึ่ง ดู เหมาะ กับ เครื่อง แต่ง กาย
แต่ ท หน้า นน ไซ ฝา โปรง คำ อย่าง หน้า คลุม ไว้ จน ไม่ อาจ จะ ทาย ได้
ว่า หน้า ตา ของ หัด เห็น จะ เป็น ประการใด

“ แม้ว่า ดิฉัน จะ ไม่ ไซ คน ที่ ยิง แม่น นก กัด ” หญิงสาว กล่าว
สืบ ไป “ แต่ ก็ น้อย นก ที่ ดิฉัน จะ ยัง ไม่ ถูก ลำ หับ ระวัง โกล ๆ เพียง นี้
ท่าน จะ โปรง ส่ง กุญแจ สำหรับ กระ เบ้า หัว โป น ให้ ดิฉัน ได้ ไหม ? ”
หัด เห็น ขมอ ไป ยัง กระ เบ้า โป น ที่ วาง อยู่ บน เมาะ รก เป็น กระ เบ้า
ที่ โรบิน ได้ ส่วย คอก ของ มารดา เขา ไว้

โรบิน เคน ไม่ ไซ คน ขาด แต่ ใน ฐานะ เช่น นี้ หญิงสาว ได้ เป็น
ผู้ อำนาจ เห็น แลว โดย แท้ เขา พยายาม คิด ท จะ หา ทาง หิน หรือ
อย่าง น้อย ที่ สักดิ์ ก็ ถ่วง เวลา ให้ ยืด ออก ไป อีก แต่ ก็ คิด ไม่ ออก เขา
ยก ใจ ด้วย ความ เคื่อง และ ยิ้ม กระ เคียด เข้า ไป อย่าง แห้ง ๆ แล้ว ก็
ล้วย เขา พวง กุญแจ ออก มา จาก กระ เบ้า เลื้อ

“ วา ง ลง ที่ นี ” ผู้ ร้าย ผู้ มี ใจ มั่น งาม ออก คำ สั่ง
โรบิน เคน ทำ ตาม คำ สั่ง ที่ นี ทั้ ขณะ ที่ ยิง คง จ้อง บิน มา ตรง ตัว
เขา อยู่ นั้น ผู้ ร้าย ได้ ไซ กระ เบ้า หัว ออก หยิบ เอา ส่วย คอก ใหม่ มุก ดี

ออกมาได้ไว้ในกระเป๋าลูกที่บนหัว พลางถอนใจใหญ่ด้วยความ
เบาใจ

“ขอบคุณ พระเป็นเจ้าที่เราได้กระทำการอันนี้สำเร็จแล้ว โดย
เรียบร้อย” หญิงสาวกล่าวขึ้น

โรบินนั่งลงบนกำแพงอิฐเดี่ยวๆ และพูดขึ้นอย่างเสียใจว่า
“ฉันคิดว่าหล่อนคงจะนึกสนุกนะละ มีอะไรที่ฉันจะช่วยหล่อน
หล่อนได้อีกไหม? หล่อนไม่ต้องการเข็มกลัดผ้าผูกคอ หรือนาฬิกา
พกดอกหรือ?”

“เปล่า, ชอบใจท่าน” เป็นคำตอบเรียบๆ “ดิฉันไม่
ต้องการอะไรบนท่านอีก และท่านก็ไม่ต้องเสียใจหรือ เพราะ
ท่านจะได้สร้อยหูกฉัน เพียงให้ดิฉันดูก่อน” หล่อนดึงเอาสร้อย
พวงออกมาจกระเป๋าสองข้างตัวลงไปนั้น “ท่านจะได้คืนมาจาก
ฉันอีกเดือนหนึ่ง คือวันที่ ๑๗ กรกฎาคม”

โรบินเดินเบิกนัยน์ตาและปากกว้างขึ้นด้วยความประหลาดใจ
แล้วก็หุบลงอย่างเดิม รู้สึกต้องการอะไรบางอย่างมาบำรุงหัวใจ
จึงหยิบเอาบุหรืขึ้นมาจูดสูบมวนหนึ่ง

“แม่ใจรั้นน้อยๆ ของฉัน” เขาพูดขึ้น “ความมีใจดีของ
หล่อนครบครองดวงใจของฉันไว้แล้ว เป็นสิ่งที่น่าชมมากที่สุดทีเดียว
และเดี๋ยวนี้ การค้นหาในเรื่องการงานของหล่อนก็ได้ผ่านพ้นไปแล้ว
หล่อนจะช่วยให้คำอธิบายแก่ฉันสักเล็กน้อยได้ไหม มาให้เรา
มอบความไว้วางใจต่อกันเสียเถิด ชื่อของฉันคือ โรบินเดน ฮายู

๒๕ ปี ได้รับ การ ศึกษา ที่ อัสตัน และ เคม บริดจ์ และ เวลานี้ ฉัน กำลัง เดินทาง ไป วอเด คาเซด เพื่อ เป็นการ แลก เปลี่ยน ห่อน จะ บอก ฉัน ได้ ใหม่ว่า ห่อน ได้ เริ่ม กระทำ การ ซึ่ง ทรมาน คน เดินทาง มา ตั้ง แต่ เมื่อใด ? ทำไม ห่อน จึง จะ คั้น สว้อย คอย ให้ แก่ ฉัน ? และการ โจรกรรม ครั้งนี้ ได้ กระทำ เพื่อ อะไร ?”

“ไม่ใช่ การ โจรกรรม ค่ะ ท่าน ก็ รู้ แล้ว” ห่อน พูต ซ้ำ ๆ
“มัน เป็น การ ยืม-ยืม อย่าง ชุ่มชื้น เท่านั้น” ดิฉัน จะ บอก อะไร แก่ ท่าน ไม่ได้ นอกจาก ว่า นี่ เป็น การ กระทำ ครั้ง แรก ของ ดิฉัน เท่านั้น และไม่ ใช่ว่า เพื่อ ตัว ดิฉัน ที่ กระทำ ไป คราวนี้”

“สำหรับ สตรี อีก คนหนึ่ง เช่นนั้น หรือ ?”

“เปล่า, สำหรับ ผู้ชาย คนหนึ่ง”

ความ โกรธ เคือง อัน ปราศ จาก เหตุผล ได้ อุดม ขึ้น ใน สมอง โรบิน เดน ทันที

“สัตว์ นรก” เขา พูต อย่าง เคือง

“เขา ไม่ใช่ สัตว์ นรก ดอก ค่ะ เขา เป็น คน ดี และ น่ารัก แต่ ความจริง เขา ไม่ รู้ เรื่อง ที่ ดิฉัน ได้ กระทำ เลย เทียว ค่ะ”

“ฉัน เชื่อ ห่อน” โรบิน กล่าว ด้วย ความ สันเทให้ ใจ

ห่อน หัวเราะ ด้วย กระแฉะ เสียง ชนิด ที่ อาจ จะ ทำให้ ผู้ชาย ทุกคน ที่ ได้ ยืน หอง รัก ห่อน ได้ ง่าย ๆ เป็น เสียง ที่ แสดง ความ ยินดี ใน ชัยชนะ ของ ห่อน ครั้งนี้

“นี่ เห็น จะ เกือบ คำ แล้ว นะคะ” ห่อน กล่าว เมื่อ หยุด หัวเราะ

“ท่าน จะ ไป ถึง วอเด คาเซด ได้อย่างไร ดิฉัน รู้ ไม่ได้ จริง ๆ”

“ hey, ค่ะ! อย่างนี้ เกะกะ ค่ะ เรา มาทักความ เกลียดกัน อย่างหนึ่ง ค่ะ ถ้า ท่าน จะ ติฉิน นินทา จะ ไม่ เพียร ยาม เขา สร้อย คอ กลับ กัน หรือ ร้อง เรียก ตำรวจ ให้ จับ ติฉิน นินทา ติฉิน จะ พา ท่าน ไป จนถึง วงเวียน แฉก ”

“ รวม ทั้ง ของ เหล่า นี้ ค่ะ หรือ อ้อ ” เขา พูด ค่อย ๆ “ ไรยนต์ และ อะไร ๆ ทุก อย่าง นั้น ดู สมัย นี้ ผู้หญิง ออก จะ เพื่อง ชน มาก ที่ เคย ควบคุม วิชา ความรู้ เลย ทุก อย่าง นับ ตั้งแต่ การ เยี่ยม วิชา วิชา พยา บาล จน ถึง การ ปลด คน เดินทาง นั้น ย่อม รับ ความ เื่อ เพื่อ อัน ดี ของ หล่อน และ สำนึก ให้ ใน นาม ของ กระตุก แห่ง ดึก เคอ เป็น ว่า จะ รักษา ความ ดัง บไว้น คตลอด ทาง ”

หล่อน คมมือ และ หัวเราะ อีก “ ติฉิน นินทา ว่า ท่าน จะ ตก ลง ด้วย มีสเตอร์ โรบิน เดน เพราะ ท่าน เป็น นัก กีฬา และ ติฉิน นินทา ว่า ท่าน คง จะ เข้าใจ แล้ว ว่า เป็น ความ จำ เปน มี ไช้ ติฉิน จะ เลือ ก ทำ ตาม ความ พอใจ ของ ติฉิน ข้าง เคียว ในการ ที่ ติฉิน ต้อง - ต้อง ขอ ยืม สร้อย ของ ท่าน ครอง ”

“ นั้น เข้าใจ ดี ที่ เคย จะ ” โรบิน ตอบ เรียบ ๆ “ เข้าใจ แล้ว ว่า เรื่อง พรรณ นี จะ ต้อง เกิด ขึ้น อย่าง แน่ นอน ”

“ ท่าน ร หรือ เปตา ” หญิง สาว กล่าว ขึ้น ด้วย เสียง เปน การ เปน งาน “ ที่ แรก ติฉิน คิด ว่า ท่าน หยุด รถ ของ ท่าน เร็ว เกิน ไป หน่อย และ ถัด มา ได้ กระทำ ให้ วิรุฑ์ ที่ ติฉิน คิด ไว้ เสีย ไป หหมด ท่าน เห็น แล้ว ไม่ ไช้ หรือ จะ ว่า คือ จาก นี้ ไป อีก โกล่ ไม่ มี ที่ กว้าง มั่ง เจย และ ออก จะ เปน หน ทาง ยาว เกิน ไป สำหรับ ติฉิน ในการ ที่ จะ วิ่ง กลับ ไป ยัง ชุม กัน ไม่ เดิม ”

“น่า กตัญญูจริงๆ ของ หล่อน ฉันต้อง ขอโทษที่ได้ ทำเช่นนั้น”
 ชายหนุ่ม กล่าว ตอบ และ ยิ้ม อย่าง ว่า เริง ดู เขื่อน เขา จะ เพติ จน
 ดัน ว่า หล่อน เป็น ผู้ ร้าย เสีย แล้ว ใน ขณะ นั้น หญิง สาว ได้ ช่วย เขา เก็บ
 เครื่อง มือ ต่าง ๆ ที่ เขา ได้ เอา ออก มา พยายาม แก่ ไข รถ ของ เขา อย่าง
 หมด หัวงั้น

โดย บังเอิญ ทั้งสอง คน ได้ กัม ลง หีบ คัม ใน ขณะ เดียวกัน และ
 โรบิน ได้ สังเกต เห็น มือ ของ หล่อน ซึ่ง แบบ บาง และ ขาว สอาด นวล
 เรือง งาม นั้น มี รอย แผล เป็น เล็ก ๆ แผล หนึ่ง อยู่ ที่ ข้อ กลาง ของ นิ้ว
 แม่ มือ และ ที่ นิ้ว กลาง ส่วน แหว่ง แผล กว้าง ปรุ ปรุ คด้าย ๆ จะเป็น
 ของ ชาติ ไชยคุปต์ วง หนึ่ง เขา สังเกต ถึง เหล่านี้ ได้ ก่อน ที่ หล่อน จะ
 มี เวลา หด มือ ไป เสีย ทัน

“ดิฉัน จะ ช่วย ท่าน เช่น รถ” หล่อน กล่าว ขึ้น ด้วย ทำ ทาง อลัง งาม
 ใน ขณะ ที่ หัน ไป ดู รถ ยนต์ เวลานั้น เขา ทั้งสอง ช่วย กัน เช่น รถ ไป
 ข้าง ๆ ไป ยัง อีก ทาง หนึ่ง นั้น โรบิน รู้สึก ตัว ของ ตัว ก่ำ ดั่ง เค็ม ไป ด้วย
 ความ สันเทห์ สงสัย และ ไม่ สบาย ใจ ใน เรื่อง แหว่ง ที่ เห็น อยู่ ที่ มือ หญิง
 สาว นั้น

“เราจะ มัว ไป คิด ถึง ทำ ไหม กัน หนอ” เขา พูด แก่ ตัว เอง “มัน
 ไม่ ไร เรื่อง ราว อะไร ของ เรา ออก จะ แผลก อยู่ ที่ เรา ไม่ เคย เห็น หน้า
 หล่อน เลย แต่ ทำ ไหม ถึง ได้ ดัน ไป รู้ ว่า เป็น คน สวย ได้” เขา ขำ เด็ก อด
 ตา ไป ยัง มือ อัน สอาด นั้น อีก แต่ เวลา นี้ ได้ ถูก ส่วน ถูก เสีย แล้ว

เดินวนไป ออก ทางหนึ่ง ถนน ข้างหนึ่ง แห่ง ถนน นั้น มี รถยนต์ คัน
เดียว ขนาด เล็ก จอด อยู่ เป็น รถ ที่ ยาว และ แคบ มาก รูปร่าง คล้าย
กับ รถ บีบีดี เคย เช่นเดียวกับ รถ แข่ง

ทั้งสอง คน ช่วย กัน จัดการ เอา เชือก โยง รถ คันใหญ่ ไป พ่วง กับ
รถ ‘แบดเกบเบิล’ ของ หญิงสาว นั้น แล้ว แล้ว โรบิน ก็ มอง มา ทาง
ผู้นำทาง ซึ่ง เขา เค้า ว่า มี รูป โฉม อัน สดสวย น่า รัก นั้น เพื่อ พัง คำ สั่ง ค่อย ไป

“โปรด นั่ง ตอน หน้า ของ รถ ท่าน ” หญิงสาว ตั้ง “และ ถ้า
ท่าน พยายาม จะ กระทำ พิรุณ ให้ คน ที่ ผ่าน ไป มา แด เห็น แล้ว ดิฉัน จะ
คิด เชือก ออก ทิ้ง ที่ ทั้ง ท่าน ใด ก็ ตาม ถนน เช่นเดียวกับ คน ไข้ ที่ ถูก ทิ้ง
อยู่ บน เคียง คดี ว่า ทั้ง ท่าน จะ ไม่ ได้ แด เห็น สร้อย ของ ท่าน อีก เลย ด้วย ”

“เวลาดัน ฉัน กำลัง อยู่ ใน ข้าง แห่ง ความ ภรรณา ของ หล่อน แท้ เทียว
จะ ” เขา ตอบ พดาง กับ ศรัทธา ลง คำนับ “ทำไม ถึง จะต้อง ชู
ด้วย จ๊ะ ? ”

สอง นาที ต่อมา เขา ทั้งสอง ก็ เริ่ม เดิน ทาง ไป ใน รถ ที่ วิ่ง ด้วย ฝี เท้า
อัน น่า ถวาย โรบิน เดิน สืบ บุหรี่ พดาง ของ ตัว เบอง หลาง ของ ผู้ มชย คอ
เขา แด นึก ถึง รูปร่าง ของ หล่อน ค่อย ไป

“อยาก รู้ จัง ว่า เจ้า หล่อน จะ มี นัยน์ ตา เป็น สี นาคาต หรือ สี ฟา,
ผม ของ หล่อน เป็น สี ทอง แด ด้วย แต่ เรา แน่ใจ ว่า จมูก ต้อง เป็น จมูก
ยิบชื้น, แก้ม นะ ไม่ ต้อง สด ด้วย คง แด ยิ่ง ชน ไป กว่า ถูก เชอร์รี่,
ผะผ่า! ถ้า พุด ถึง แด แล้ว มัน น่า จะ อัด หีบ แด ได้ พัง เจน ทุก ๆ .
คน เทียว, มช ไม ก็ - เออ เออ - น่า จับ จัง ถ้า แด ก่อน น มี ใคร ออก .

เราว่าใน ประเทศ อังกฤษ สมัยนี้ จะ มีการ โจกรกรรม เช่นนี้ แล้ว เปน
ได้ ตากคอปไป ส่ง หมอ เค็ด เทียว เออ! มา ถึง วอเล คาเซ็ด แล้ว
นี้ หล่อน จะ กระทำ ประการใด แก่ เรา ค่อไป หนอ ?”

เราคง นิ่ง นิ่ง และ สุ่ม มุหรี เรื่อยไป ‘ตัวน้อย’ ได้ ลง มา จาก
รถ และ คัด เชือก จูง ขาต ออก กลับ ไป ขึ้น รถ ของ หล่อน แล้ว หัน
มา โบก มือ

“ถ้า ก่อน ค่ะ และ ขอ ขอบใจ ท่าน สำหรับ ตัวอยุ่ของ ไซ่มุกด์”
หล่อน บอก ตา

“จะ ถ้า ก่อน แล้ว เรา คง จะ ได้ พบ กัน อีก และ ขอ ขอบใจ
หล่อน สำหรับ ความ บันเทิง ใจ ที่ ได้ รับ ใน บ่าย วัน นี้”

เรา จึ่ง ดู จิน หล่อน ถับ ตา ไป แล้ว เรา จึ่ง ตะ โทน เรียก คน เฝ้า
ประตู ให้ ไป หา มา มา จูง รถ ไป ยัง คัก เรา เอง ลง เดิน ไป

“เอา ตะ, คราว นี้ ปัญหา เรื่อง ตัวอยุ่ของ หาย ไป อย่าง ลัก ลับ น เปน
ต้อง เกิด ขึ้น อย่าง แน่ นอน” เรา ว่า ฟัง “แต่ อย่างไร ก็ ดี เรา ต้อง ให้
โอกาส แก่ หล่อน ลัก ครั้ง”

ดังนี้ เมื่อ มารดา ของ เรา ชัก ไซ่ว ได้ เที่ยง ถึง ตัวอยุ่ของ สาย นั้น เรา
บอก อย่าง หน้า ตา เฉย ว่า เรา เอา ไป ค่อ ครั้ง ที่ ขาด เวลานี้ ยัง อยู่
ที่ ข้าง ท้อง

*

*

*

*

วันที่ ๑๗ กรกฎาคม ซึ่งเป็นวันเลี้ยงเคราะห์ ของ โรบิน เดน นั้น ได้
มาถึง ใน ขณะ ที่ เรา ยัง คง นอน อยู่ บน เตียง ตัว นอน ตา ขึ้น แต่
ข้างเดียว พร้อม ด้วยการ หาว หวด ๆ

คู่ของเขา ในคนนั้น รู้จักว่า โรบินเดน ชิมไป และ พวก
เพื่อน บางคน ถาม เขา ว่า เขา ทำดัง หดง รัก กับใคร อยู่

เขา เริ่ม มี ใจ วัน เริง ชน บ้าง เด็ก น้อย ต่อ เมื่อ ถึง เวลา ดับ เบื่อ

คู่ ของเขา เป็น คน สวย และ คุย สดก สดงาน ทั้ง พยายาม อย่าง ที่สุด ที่จะ
ทำให้ โรบินเดน กลับ มี อารมณ์ ดี ชน

“ท่าน เห็น มา เยอร์ เป็น อย่างไร บ้าง ?” หดงถาม ชน

“มาเยอร์ ไหนจะ ?” เขา ถาม พดาง เด็ก คู่

“อะไร ก็ มาเยอร์ ดิดเดมส์ นะ ชะคะ” วันนั้น เป็นวัน ครบอายุ

๒๑ ปี ของ หดง

“ตายจริง ฉัน ถ่ม สนิท เทียว” ฉัน ยัง ไม่ได้ ขอ เห็น ว่า กับ

หดงเลย คนไหน นะจ๊ะ ?”

“ข้อ ส่วยมาก เทียวจ๊ะ” เขา พุด ออกมา ด้วย ความจริงใจ เมื่อ

คู่ ของเขา ได้ ไซ ให้เขา ดู แล้ว “หดง เห็น จะ รู้จัก กัน ดี กระจ่าง จ๊ะ ?”

“ยิ่ง ถ้าวา แฉ่ อีก” ดิดเดมส์ ช่วย หดง จัดการ ให้ท่าน ได้ นั่ง ที่ ครอง
ท่อนเคส ไม่ ถูก หลอก ว่า หดง พิถีพิถัน เพียงใด ใน เรื่องนี้

“จ๊ะ เห็น จะ ไม่ ถูก แน่” โรบิน พุด พดาง หยิบ ชนม บัง ชนม มา

หัก ออก เป็น สอง ท่อน “แต่ พวก หดง ที่ เป็น ผู้ หยิบ นะ ชอบ ความ

ละเอียด ละออ พิถีพิถัน กัน เสมอ”

“นั่นแหละ ค่ะ ถ้า เรา ได้ มี แฉ่ ใน สดกา ปา เต็ม เม้นต์ บ้าง ก็ จะ —

อ้าว! นั่น ท่าน เป็น อะไร ไป หรือ ค่ะ มี สดเตอร์ เดน ?”

สีหน้าของโรบิน ชัดเจน เขียว และนัยน์ตาดูเหมือนกับ ถอน
ออกมาจากกระบอกดาบ จากในใต้ขนบั้งนั้น สร้อยคอไข่มุกดี
ของเขาได้ร่วง ออกมา

เขาตะครุบ และรับเอาใส่กระเป๋ได้ โดยไม่มีใครเห็น แล้วดื่ม
ชาเบญจวดด เขาแกล้งกับคู่เข็นว่า ขณะใดที่เขาได้ยินเรื่องที่
ผู้หญิงอยากจะมีเสียงในทางราชการแล้ว เขาก็มีอาการ เช่น
เล่นมือ แล้วเขาหันไปจ้องดูมาเยอร์ โดยตะเขี่ยอีกครึ่งหนึ่ง เห็น
หัตถอน กำลังมองดู พวกเขยเพี้ยน แต่มีอาการ ยมอันน่า สงสัยปรากฏ
อยู่ที่ริมฝีปากของหัตถอน เวลานี้ หัตถอนได้ ถอดถุงมือ ออกหมด แต่
ที่มือ ข้างหนึ่ง มี แหวนไฮยาคินต์ ประหลาด วง นั้น ล้อม อยู่ โรบินเดิน
รู้สึก ว่า อาหาร ที่ เขา รับประทาน ต่อ จาก ขณะ นั้น มี รสชาติ อร่อย ผิดกัน
ไกล กับ ที่ แล้ว ๆ มา

ต่อจาก นั้น มา อีก ครึ่ง หนึ่ง เขา มี โอกาส ที่จะ ดัน มาเยอร์ คน
ส่ง นน ไป จน มุม และถาม หัตถอนว่า “ฉันจะมีโอกาสอะไร โดยเห็น ว่า
กับ หัตถอน ได้ อีก ครึ่ง หนึ่ง จะ มี สัก หน่อย หน่อย ?” เขา เห็น คำ ว่า อะไร
นั้น หนัก หน่วง และ จับ ตา คอย ดู พิรุณ ที่ จะ เกิด ขึ้น แก่ ใบ หน้า อัน น่า
เล่น หา นั้น

มี สัก หน่อย หน่อย อย่าง แสดง ว่า คุณ สติ ใจ ได้ เป็น ปกติ และ
พูด ว่า “อ้อ ! ไม่ ต้อง ถึง อะไร หน่อย หน่อย ค่ะ รอบ นี้ ดิฉัน ยัง ไม่ ได้
จับคู่ กับ ใคร”

เขา เกียว แซม และ พา หล่อนไป ยัง ห้อง เค้นรำ ซึ่ง เต็มไป ด้วย
 คู่ เค้นรำ ตักรวย ตัง พัน และ นาท หนึ่ง ต่อ จาก นั้นมา ทั้งสอง คนก็ เพ่ดิน
 ไป ด้วย ความ สนุก แห่ง เพลง วอลซ์ คน ครึ่ง ที่ ทำ อยู่ นั้น ไพเราะ และ จับ
 ใจ ยิ่งนัก จึง ไม่ ต้อง สงสัย ว่า โรบิน เดน ผู้ ซึ่งมี คู่ เค้นรำ สาว ที่ สุด และ
 สวย ที่ สุด ใน ห้อง นั้น จะ ไม่ รู้ สึก บั่น เถิง ใจ

“สนุกจริง” มิส มาเยอร์ กล่าว ขึ้น เมื่อ จบ เพลง แล้ว “เรา
 จะ หา ที่ นั่ง ตรงไหน ดี คะ”

“ห้องนี้ ออกจะยัดเยียดกันเกินไปเสียแล้ว จริงไหมจ๊ะ” โรบิน
 พูด ยิ้ม ๆ “ฉัน รู้ จัก ที่ ที่ เรา จะ พัก แล้ว ที่ เจริญ ยืน ออก ไป ใน
 ส่วน นั้น หล่อน จะ เห็น อย่างไร จ๊ะ?”

“นำไปสิคะ” คู่ ของ เขา หัวเราะ ตอบ ใน ขณะที่ กำลัง เดิน อยู่
 นั้น โรบิน เดน พูด ขึ้น ทันทัน ว่า “การ เค้นรำ ของ เรา เมื่อ ครึ่ง ดี เหลือ
 เกิน ใน ชีวิต ของ ฉัน ยัง ไม่ เคย เค้นรำ สนุก ต่ นาน เช่น นั้น เลย มิส
 วิลเดียมส์ หล่อน คิด หรือ เปล่า ว่า ที่ แรก ฉัน คิด ว่า หล่อน หยุต เร็ว
 เกิน ไป และ กล่าว ได้ ัก ระ ทำ ให้ วิถี ที่ ฉัน คิด ไปได้ เสีย ไป หมด?”

มิส วิลเดียมส์ สดุ้ง ตก น้อย และ พูด อ้อม อ้อม ว่า “อ้อ! อ้อ!
 ยัง งั้น หรือ คะ?”

โรบิน ไม่ ต้อง การ ข้อ พิสูจน์ อะไร อีก ต่อ ไป เมื่อ พวก นั้น ไป ถึง ที่
 นั้น แล้ว เขาก็ นั่ง ลง พิง พนัก และ ยืด ขา อย่าง สบาย

“อนุญาตให้ฉันดู บัตรได้ไหมจ๊ะ - ขอบใจ - มีดีจังเลยมด
ฉันได้ประเพณี ตัวเป็นคนดีตลอดเวลา แล้วหัดอ่านไม่คิดว่าฉันสมควร
จะได้รับคำอธิบายบ้าง เทียวหรือ?”

“คำอธิบาย” หัดอ่าน ทวนคำ เป็นเชิง ดั่งด้อย “อธิบายเรื่อง
อะไรกันคะ?”

“อย่าแกล้งทำ หนอยเลยจ๊ะ แม่ผู้ร้ายข้างถนน” โรบิน
พูดขม ๆ

“อ้อ! ถ้ากระนั้น ท่านก็จับ ดิฉันได้แล้วซิคะ” มาเยอร์พูด
ซ้ำ ๆ “เรื่องมัน เป็นเช่นนี้ ค่ะ คุณพ่อ ดิฉัน ท่านเป็นคนเคร่งครัด
ในเรื่องเงินทอง และการ เป็นหนี้สินนี้แหละ เป็นโทษ ที่ท่านจะไม่
ยอมให้อภัยเลย พี่ชาย ดิฉัน แยก ได้ถูกส่ง ไปเรียน หนังสือ ที่
ฮ็อกส์พอร์ต ไปคบเพื่อนร้าย ๆ เข้าหลาย คน ก่อนที่เธอ จะรู้สึก
ตัวซี เป็นหนี้ เขาเข้าไป คง ๕๐๐ ปอนด์ ทั้งนี้ เจ้าหนี้ ก็เร่งให้เอาเงิน
ไปใช้ ชู่ว่าจะ พ้องคุณพ่อ ในเวลานั้น ดิฉันไม่ มีเงินพอ ถึง
แม้จะรู้ว่า คงจะได้เงิน จากคุณพ่อ บ้างใน วันเกิดที่นี้ แต่ก็ ไม่ทัน
การ ท่านรู้แล้วไม่ใช่ หรือคะ ว่า ดิฉัน ไป พัก อยู่กับ คุณแม่ ของ ท่าน
ได้ ยิน ว่า ท่าน กำลัง จะนำ สร้อยคอ ราคา ๑๕๐๐ ปอนด์ มา โดยรายนคร
ดิฉัน แตะ เห็น แยกขาย ชนใน ชื่อนี้ นั่นแหละ ค่ะ ต่อจากนั้น ดิฉัน จึง
ได้ ไป ตัก ทรัพย์ จากท่านมา”

โรบินเดิน ก้ม เข้าไป หา ห่ออื่น และ หยิบ มือ ห่ออื่น มากำไว้ พดาง
พูดว่า “มาเยอร์ ที่รัก ห่ออื่นไม่ได้ชะโมยแท้ ส่วยคอก อย่างเดียว
นี่ล่ะ”

หน้าของ มาเยอร์ ที่ ก้ม หดบ ล้ำ ยศฯ เขา อยู่ ณ ต้อง ถูกบังคับให้
เงยขึ้นในขณะ นั้น เพราะเหตุว่า สะเอด ห่ออื่นได้ ถูก เขา รวบรัดได้แน่น
ทั้งริม ฝีปาก อัน แบบ บาง ของ ห่ออื่นก็ ต้องเสีย ความบริสุทธิ์ในเวลาดังเดียว
กัน นั้นเอง

ภายหลัง จาก การ แต่งงาน อัน ครึกครื้น เจ้าสาวซึ่ง มี โฉมสะคราญ
และเจ้า บ่าวผู้มี รูป ร้าง สง่างาม ก็ได้ เดินทาง ไป คัม เน้า ผัง พระ จันทร
โดย รถยนต์ แบดักเบดคันนี้นั่นเอง.

ขานี้ ..

๑) มาข้าจะขอ กล่าว
แม่ทัพ ผู้กล้าหาญ

๒) จอมพล หอต เนตตัน
เกิดเมือง นอร์ ฟอดก มี

๓) เมื่อ พุทธ ศักราช
ตำรายิ่งหนึ่ง ประสม

๔) เนตตัน นนเมอ เด็ก
เจ็บไข้ บอบแบบ ทรม

๕) อายุย่าง สิบสอง
สมัคร พล ราชนาถ

๖) เนตตัน นั้ เพียร นัก
มีนาค กั ชาญชิง

ตาม เรืองราว ประวัติกาล
อังกฤษ ราชนาถ

นักรบ อันเฉติมศรี
เบอร์นแฮมทอร์ปเป็นนิคม

ต้องพันชาติ เคษ นิยม
อุปคั ผู้โชษนาม

รูปร่าง เด็ก มีโรค ตาม
ไม่มี สุข แต่เกิดมา

ก็ ถ้าพอง ขัน อาสา
กับ ท่านตง นามศักดิ์

เขม้น ฆะมัก รัก เรือนจริง
ชยยุทธนาการ

- ๗) มาเมื่อจรมชื้อ
ควรว คัก ประชิต ชาน
อิน เตืองคื้อ รมชื้อชาน
ฝรังเศสเศคค คอว์ ชิกา
- ๘) เนตตัน คุม เรือ รบ
คื บ้อม รม ชดา
รุก ตรีหตบ ยิงประดา
นาม บัดเคย และคคค
- ๙) โดย กต่า และ ดามารก
รุก ถ่อ และ โจมคื
ทง อง อาจ ยุทธวิธี
ข้าศึก พ่าย กระจายไป
- ๑๐) ในเชิง ประจันบาน
เน็ตตัน คอว์รับ ภัย
อิน เขียว ชาญ จน มชื้อ
คา หนึ่งบอด คตอดชนม์

ฉบับ ๑๖

- ๑) จำเนียร กาด ดูอนันธิ
นับ คักได้ คืบ พถัน
คืบ มาคราดค
- ๒) แคเมือม ชัย แซ่ตวร
องอาจ การณรงค์ สงคราม
แต่วิญ นักรบอัน
- ๓) เนตตัน มีน้ำที่ตาม
เชอริยอน เขอรวคืต สมนญา
แม่ทัพ เรือ นาม
- ๔) โดย ชิต คำตั้ง บัญชา
เน็ตตัน มีชัย อย่างงาม
แห่ง จอม นาคา
- ๕) แก่ กองทัพเรือ เรือง ตนาม
ณแหตม ชื้อ เซนคืวิน เซนคื
ตเปญ เช็ด ชาม
- ๖) แค คอว์ เลี้ยแซน จำเคญ
คืเกาะเคเนรฟไม่ คม
ใน ควรว ชุกเขญ

- ๗) รุ่งมีโชคอุดม แก่ผู้ธรรม
วันทแด่นชาติพิการ
- ๘) ครว้นนโปลเด็นหาญ คัดทอนรณราญ
อียปคเพื่อบคอินเดีย
- ๙) อังกฤษจกคองฮอนเพดัย เปนเหตุให้เสีย
อำนาจและชาติกำลัง
- ๑๐) เนตั้นถูกตั้งมารวัง ตัดคองหุดัง
ฝรั่งเคสให้ห้วงดำแดง
- ๑๑) โชคดีพบเรือพร้อมเพรียง หลายดำรายเรียง
พักทอดข้าวอาบเกอร
- ๑๒) ฝรั่งเคสกำลังมัวเผดอ เนตั้นจึงเจอ
จัดต้มเหมาหมันกันหน
- ๑๓) ต้องทัพประชิดราว คองหาญคองมี
อังกฤษเปนต่อมีชัย
- ๑๔) ในการสงครามน้ำไนต์ ฝรั่งเคสบรรลัย
ทัพแตกแตกยับเสียที่
- ๑๕) เนตั้นได้เดียนยศทว เปนบารอนมี
เกยรคองทวทองดำคร
- ๑๖) แด้วช่วยกำจัดตังกร ขันฝรั่งเคส
จากเมืองเนเมตเห็นโกด
- ๑๗) ได้รับบำเหน็จพึงใจ เปนดยุกเจ้าชัย
ชนะณกรุงรุ่งเรือง

สุรางคณางค์ ๒๔

๑) เมื่อ ครัง กระนั้น
ใช้ท่าเรือเมือง
ทัพเรือ ประเทือง
ในการ ชิงไชย

๒) อังฤษ ต้องห้วง
ถ้าตรงหัวใจ
จะเกิดเป็นภัย
พาดิชย์ นาวี

๓) ตั้งเนตสัน
ส่งาวาศ
พร้อมมวดยชัย
เรือรบ ศัตรู

๔) เคนมาร์คก็กล้า
จนถึงประตู
รบนาน ทองดู
ก็ถอย ถัดมา

๕) ในการ ยุทธนั้น
ย่อยยับ อปาวา
ต้องทำ ตัญญา
พอ พัน อินทวายุ

นะไปเถียน หมายถึง
เคนมาร์คเป็นฐาน
จะไม่ ผิดคอง

เพราะ ข้าศึก ถ่วง
ถ้า หนึ่ง ปด้อย ปดะ
แห่งการ มาไป

แม่ทัพ เรืออัน
คุม กอง เรือ ขบวน
ปิดท่า โจมตี

ไม่ยอมให้ทำ
แต่ง เรือ ออก ต้าน
ครัน เห็น ดีด ตี

เคนมาร์ค เป็นป
เดี่ยวเรือ หก ลำ
ยอมแพ แก่ หนา

๖) คอ มา อังฤษ

ฝรั่งเสด มาด หมายถึง

เพื่อป้องกันทำลาย

หมด หวง กงวอด

๗) เนตตัน เปน จอม

ตระเวร แตนชต

แยบคาย เดห์ กถ

ดี หัก หน้ ไป

๘) ฝรั่งเสด จ้าง

จะรวมพลไกร

เมื่อพักชยุ ใน

แถว กลับ สงคราม

๙) เนตตัน หตงกถ

เร่งรัด ติดตาม

มีสะทก ครัน ขาม

ว่า ตัว เดีย ที่

๑๐) โดย แค้น แค้น กลับ

ฝรั่งเสด ถึง ที่

ถูกจู่ โจมตี

แอบ ขำว กำบัง

ทำ คึก ประชิต

บีต ทำ ตุ ตอง

ทพเรือ ฉบหาย

กองทัพเรือ ถ้น

แต่ โดย ขุนาย

ฝรั่งเสด หดัก พัน

โดย ความ ประสงค์

สมทบ ทพเรือ

มาตินิก ใช้

จึง รับ จรด

อินดีส์ ตัวนัก

แต่ กลับ ฐ ความ

ก่อน นำ กองทัพ

แต่ ส่วน ศัตรู

จน ต้อง ดำหน

๑๑) นะ โปเตยน กรว

ให้เร่ง กำลัง

อย่าพัก ดอย หดง

พ่ายแพ้ แน่นนอน

๑๒) จิง ตอง นว

ชิงไชย รานรอน

ครว พัลการ สัมม

เดอง ชอ ดอชา

๑๓) โดย ความ ขำนาญ

แห่ง ราชนาถา

ตั้งภัย มีทว

ย้าย อิงค์ แดนดี

ฉบับ ๑๖

๑) ระหว่าง โรมรัน อันแดน

แห่ง อังกฤษ ราชนาถ

๒) เนตตัน แม่ ทัพ ชาตรี

ยิงยุทธ บัณฑ์ อันตราย

๓) กระสุน ชั่ง ตก คาด กระจว

ทะลุ ดันหลังโดย แรง

๔) เนตตัน ถม้คว่า กตางแปลง

เช่น ชาติ ขาย กาง อาจาญ

แม่ทัพ เรือ ฉิว

อ้อมให้แตกหัก

ฝ่ายหนึ่ง ต้อง พัง

ออก คอ ฤทธิ

อันธ ช่าง มินาม

ยุทธ ภูมิ ขจร

อง อาจ กัด้าหาญ

อังกฤษ มีชัย

ฝรั่งเคส หมดท่า

กล้าไป กัดักแตน

ขึ้น ตั้ง การดี

ถูก หนึ่ง ต้องกาย

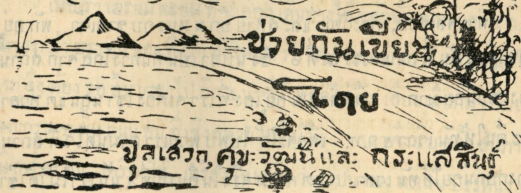
แต่ ใจ ยังแรง

๕) พิศุภ ^๕ มน ชาม ช่าน สุตทาน	กุม สติ ^๕ ฝน มาน
กล่าวคำ ขาด ขาด	
๖) “ขอบคุณ พระเจ้า ทรงชัย	บัดนี้ ^๕ เราใน
น้ำที่ ทำบ ครอบ ครน”	
๗) ตั้งเครื่อง ชุพเค็ดโดย พถัน	ดิน คน สำคัญ
ใน ประวัติศาสตร์ อันมี	
๘) ชุพ สุนัย แต่ ชือ เรื่องศรี	เด่นงาม ความดี
อุโฆษ ทอหัตถ์ สากด	
๙) เพอ เปน ที่ ระลึก พง ยด	กิตติวิรชน
อังกฤษ สฤษฏี รูป เนตตัน	
๓๐) ยืน เต้น บน เสา สูงชัน	วิจิตร เจริญ สรรพ
แต่ ด้วน คีตา นาม	
๓๑) สกิด ณ จตุรัส อุดม	ยด ยาน การ คม—
มนะ ชนาน นามกร	
๓๒) แพร่ง ครา พัดการ ดำจร	เทอด ชือ ดือ ขจร
ปรากฏ เกียรติยศ นาน แด	

รป ชีรติ มจ ๑๖๖๖ นาม โคบุตร ชีรติ ๖

บางชนพรหม

เที่ยวหัวหิน

(การที่เขียนเรื่องนี้ ก็เพราะได้ มีโอกาสดำไปเที่ยวหัวหินเมื่อต้น
ปี พ.ศ. ๒๔๖๖ ถ้าจะมีผู้พูดว่า “หัวหินใครๆ ก็รู้จัก ใครๆ ก็เคย
ไปเที่ยว ไม่น่าจำเป็นจะต้องมีเรื่องราวในหน้ากระดาษศัพท์ไทย”
ผู้พูดเช่นนั้น มีเป็นจำนวนน้อย ส่วนผู้ที่ยังไม่เคยไปพบไปเห็นก็
คงมีอีกมาก จึงหวังว่าการที่นำมาเล่าสู่กันฟังในที่นี้ คงจะเป็น
ประโยชน์บ้างไม่มากนัก)

เมื่อพูดถึงวันที่ ๖ เมษายนในระหว่างพวกเรา ซึ่งมีจำนวน ๑๐ กว่า
คนขึ้นไปแล้ว เราช่วยกันทราบความหมายได้ดี เพราะวันที่ ๖ นั้น
เป็นวันที่จะทำให้พวกเรา รู้สึก อิ่ม อิ่มใจ เป็นที่สุด เนื่องด้วยเป็น
วันนัดกำหนดไปหัวหินของเรา ประจำปี พ.ศ. ๒๔๖๖

เราทั้งหมด มาพร้อม กันที่บ้าน สหาย ผู้หนึ่งที่บ้าน หมอ ใน วัน
ที่ ๕ เมษายน เวลา ๒ ต.ท. ตามที่ ข้าพเจ้า (กระแสนิช) ได้นัดไว้
เพื่อจะได้ บอกพวกเรา ว่า ควร จะเอาอะไรไปบ้าง และนัดให้ ไปพร้อม
กัน ที่สถานที่ บางกอกน้อย เวลา ย่ำรุ่ง ตรง วันท๖

ท่าน จุตเสวก, ศุภะวัฒน์ และ สหาย อีกผู้หนึ่ง กับ ข้าพเจ้า พัก อยู่
บ้านเดียวกับ ที่ ถนน พระราม ที่ ๖ ซึ่ง นับว่าเป็นหนทางไกลจาก สถานที่
บางกอกน้อย มาก จึง จำเป็น อยู่เอง ที่เรา จะต้อง เข้านอน แต่ หิวคำ
และ ตื่นให้ทัน เวลา ๕ ก.ท. เพื่อจะได้ ไปพบ พวกเรา ตามนัดไว้ที่ สถานที่
บางกอกน้อยได้ทัน เวลา แต่ ความจริง ในคืน วันที่ ๕ นั้น เราไม่ได้ เข้า
นอน แต่ หิวคำ ถึง ความ ตึงใจไว้แต่เดิม เพราะ เรานั่ง ล้อมวง สันทนา
กัน ด้วย จิตตสัน จิตเตรียมการ และ กระปรี่เกรงใจว่า ควร จะหา
ความ สนุก อย่างไร บ้าง จน เสียง ระฆัง ที่ แหกยาม ยี่สิบ ๑ ครั้ง จึงรู้สึก
ว่า ตึกเกิน สัมควร แล้ว จึงได้เลิก การ สันทนา และ พากัน เข้านอน

เรา พากัน ตื่นเร็ว อย่าง ผิดคาด เมื่อเรา ตื่นขึ้น นั้นเป็น เวลา ๒ ก.ท.
เท่านั้นเอง คงเป็น ด้วย จิตตั้งใจ เราไม่ฝัน ถึง การไป หิวหิน เสียดังเดิม
พอ เรา รู้สึก ว่า เรา ตื่น รวดเร็ว เกิน ต้องการไป เสียดังนั้นแล้ว ก็เลย
ไม่ อยาก จะ นอนให้หลับ ต่อไป อีก คง ปล่อยให้ท่าน จุตเสวก ผู้เดียว
นอนต่อไป ตามสบาย ท่าน ศุภะวัฒน์, สหาย กับ ข้าพเจ้า สามคน ด้วยกัน
ออกมานอน ที่ สนามหญ้า หน้าบ้าน เพราะ เรา รู้สึก ว่านอนใน ห้อง
นั้น ก่อน ข้าง จะ ร้อน แต่ ประกอบ ด้วย เจ้าสัตว์ร้าย ที่ ออกเง่า แดง
หาเนื้อคนมนุษย์ ในเวลา ค่ำคืน รบกวน เรา มาก และความ ไม่เชื่อใจ

ในนาฬิกาปลุกจึงทำให้เราไม่หลับลงได้ง่ายจนกระทั่งได้ยินเสียง
ระฆังวัดขึ้น อีกสักครู่ เราจึงได้ลุกขึ้น อย่างง่วงเหงาหาวนอน เตรียมตัวจะออก
เดินทาง

เมื่อเราเตรียมพร้อมที่จะออกเดินทางได้ แล้วนั้น เป็นเวลา ๕ ก.ท.
แต่รถม้าบรรทุกของที่เราสั่งให้มารับเรา เวลา ๕ ก.ท. ยังไม่มาถึง
เราจึงต้องรอขึ้นเวลาไป อีก ๕ นาทีก็พอดีได้ยินเสียงเกือกม้ากับตอ
รถกระทบพื้นถนนอยู่ที่เชิงสะพานหน้าบ้าน เราจึงรีบคว้าสัมภาระ
มีเครื่องกิน, เครื่องใช้, เครื่องเล่น ซึ่งวางเป็นกองพะเนิน ประหนึ่งว่า
จะพากันอพยพไปอยู่หัวหิน คนตะลึงอย่างต้องออกจากบ้านไปสู่
ยานพาหนะของเราทันที

ถ้าใครได้เห็นเราออกจากบ้านในเวลานั้นแล้ว เขาคงไม่นึก
ว่าเราจะไปโดยสารรถไฟ อาจจะนึกว่าเราย้ายบ้านไปอยู่ที่อื่น
ในเวลาค่ำคืนก็เป็นได้

เรามาถึงสถานี บางกอกน้อย เวลา ย่ำรุ่งเศษ พบสหายของเรา
รอคอยอยู่แล้วครบถ้วนหน้า เขากล่าวว่าเมื่อเขามาถึงสถานีนั้น
ไม่พบคนสักคนเดียว และเมื่อจะข้ามฟากมายังสถานีถึงกับ
ต้องปลุกคนแจวเรือจ้างให้ลุกขึ้น ซึ่งนับว่าเป็นบุญคุณต่อคนเรือจ้าง
มากอยู่

เกือบย่ำรุ่งครึ่ง เจ้าแขกยามจึงยอมปล่อยให้คนโดยสารออก
สู่ชานชาลา เราช่วยกันหิ้วข้าวของ ๆ เราพระรุ่งพระวังขึ้นรถไฟ
สำเร็จใน ๑๐ นาที ยังมีเวลาคอยรถไฟเคลื่อนขบวนออกจากสถานี

อีกประมาณ ครึ่งชั่วโมง ผู้คนที่มั่งคั่งจะโดยสาร รถไฟไปใกล้หรือไกล ก็พากัน ห้อยยมาที่ถนนน้อยๆ ในไม่ช้า ชานชาลาสถานีก็เต็มไปด้วยผู้โดยสารรถไฟ และผู้มาส่ง ดูเดินกันขวักไขว่ อยู่ไปมาท่ามกลาง

เรา ๒-๓ คน ด้วยกัน พดอยเดินไปมา ตาม ชาน ชาลา ด้วย พอ รถเคลื่อน ออกจาก สถานี เรา จึงรีบ ขึ้นรถ และ มองดู เขา โบกมือ โบก ผ้าเช็ดหน้า ว่าพากัน ดู เป็น เชิง สนุก มากกว่า จะ แสดง ความ อาลัย เรา จึง ประสม โบก ให้สหาย ของเรา คนเดียว ที่ มา ส่ง เรา นั้น ด้วย

รถ คัน ๑๒.๓. ขบวน นั้น มี คนโดยสาร มาก ที่สุด รถ คนโดยสาร ทั้งหมด รวม ๑๖ หลัง รวม กับ รถ บรรทุก ของ เจ้า อีก ๑ หลัง เป็น ๑๗ หลัง ด้วยกัน แต่ดูยาว เพื่อย ฝึก ว่า วัน ขรรพดา

เรา สรวลเสเฮ่ ย่ากัน ตลอด มาใน รถไฟ เรา คุย กัน อย่าง สนุกสนาน และยัง มี เพื่อน โดยผ่าน ขึ้น เตี่ยว กัน ร่วมวง สนทนากับ เรา ด้วย จน ไม่ รู้ ตัก เบื่อ และ ว่า คำนึง ที่ ต้อง นั่ง แอ้วแอ้ว อยู่ ใน รถไฟ เป็น เวลา ยาว ครบถ้วน เช่น นั้น

“ทะเล ! ทะเล” พวกเรา พากัน ร้อง ขึ้น เมื่อ เรา ผ่าน สถานี บ่อฝ้าย มา แล้ว และ พากัน สะ โงก หน้าต่าง รถไฟ มองดู ไป เบื้อง หน้า เรา เห็น สถานี หัวหิน ว่า ไหว ใน ระยะทาง อันไกล ที่ ที่ มุ่งหมาย ของ เรา จวนเจียน จะ บรรลุ อยู่ แล้ว

สัมภาระ ของเรา เตรียม ไว้ พร้อม แล้ว ที่ จะ ขึ้น ลง ได้ ทุก เมื่อ แต่เมื่อ รถ จวน จะ ถึง สถานี หัวหิน นั้น มี อุบัติ เหตุ ชวน วัว ๓ ตัว ต้อง ควักกระเด็น ออก นอก ราง แต่ อีก ตัว หนึ่ง นั้น นอน ตาย ขวาง ใน ราง รถ

มีการ รุนควายใน ระหว่างผู้ โดยผ่าน อยู่ ครัว หนึ่ง แต่เมื่อได้ยก
ทราบ ศพ ของ ลักขณ์ ที่ นำส่งสาร ออกให้พ้น จาก รางรถ แล้ว รถไฟ ก็ใช้
จักร เร็วไป จน เียบ ขานซาตา ลักขณ์ หิวหิน . .

การ โกธาสถใน ระหว่างผู้ โดยผ่าน มีอีก ครั้งหนึ่ง คือการ ขนข้าว
ของ ๆ คน ลง จาก รถไฟ แต่ สำหรับ พวกเรา นั้น ขน ลงกัน อย่าง เรียบ
ร้อย และ รวดเร็ว ที่สุด

ข้าพเจ้า คิด ว่า มี ผู้ โดยผ่าน มา จาก กรุง เทพ ฯ มา ลง ที่ หิวหิน ไม่
น้อย กว่า ๕๐ คน โดยมาก เป็น ผู้ ที่ เรา พบ แล้ว ที่ ขานซาตา ลักขณ์ บ้าง
กอกน้อย และ นับ ว่า เขา เหล่านั้น เป็น เพื่อน โดยผ่าน ของ เรา ด้วย

เรา ช่วยกัน หอบหัว เครื่อง ใช้ ของ เรา คน ละ สิ่ง สิ่ง พก แยก ถัง
ที่ จะ พา ไป ได้ สิ่ง ที่ เรา ไม่ ต้องการ จะ พา ไป เอง หรือ เกิน กว่า กาลัง
ของ เรา ก็ มอบ ให้ คน รับจ้าง หาม ของ เขา ไป

เรา เดิน มา ตามถนน ซึ่ง ตัดตรง จาก ลักขณ์ ไป ยัง ชายทะเล แด ละ สิ่ง
สูง ๆ ต่ำ ๆ แต่ เรียบ ร้อย สอาด ตาม ทะเล ทราย มา ต้อง รางกาย รูดัก
เย็น จับ ใจ ยิ่ง กว่า ตาม ซึ่ง พด โกรก เข้า มา ทวง หน้า ต่าง รถไฟ หดาย เทา
และ ใน ไม่ ช้า ต่อ มา เรา ก็ บรรลุ ถึง ที่ พัก

อาหาร กลางวัน ของ เรา เติรม พร้อม ใจ แล้ว เมื่อ เรา มา ถึง เรา
ไม่ ต้อง พก ให้ เสีย เวลา มาก มาย ปลด เปดอง เครื่อง แต่งกาย แล้ว ก็
ลงมือ บรรลุ ท่อง อัน หิว กระจาย ของ เรา เสีย ทเดียว

เวลาเย็นวันเดียวกันนั้นเอง เราอาบน้ำทะเลกันเป็นครั้งแรก ความสนุกของพวกเขาในเรื่องเงินน้ำแดง คงไม่มีใครเปรียบ เพราะพวกเราหลายคนด้วยกัน ย่อมหาความสนุกสำราญรื่นเริงได้ อย่างแปลกๆ

การเที่ยวป่าครั้งแรก

ภายหลังจากการวิ่งตามหาทราย, อาบน้ำ และรับประทานอาหาร เข้าแล้วในวันรุ่งขึ้น เราตั้งใจกันไว้ว่าจะออกเที่ยวป่าเป็นครั้งแรก จึงเตรียมอาหาร ไปบ้างเล็กน้อย ตบแต่งร่างกายด้วยเครื่องออกป่า ซึ่งคนหนึ่งๆก็แปลกๆออกไป ท่านจุดเสวกนั้น สวมกางเกงดำซาดีน ได้ทอปปิดสำหรับกันหนาม สวมเสื้อยืดแขนสั้นแบบคอ หมวกสานด้วยดอกฝ้าย คนไทยชนิดเอาต่างค์ต่าง ๖๐ ต่างค์ เราอดหัวเราะไม่ได้ เมื่อเห็นลักษณะรูปร่างของท่านจุดเสวกจะคล้ายคลึงเหมือนกับพวกไหนนั้น เป็นหมัดปัญญาที่จะนึกเห็น แต่ท่านทำให้พวกเรา รู้สึก ขบขัน ที่สุด

ท่านผู้ระมัดระวัง สวมเครื่องแบบเยี่ยงผู้ดูแลฝูงโค ข้าพเจ้าเองก็เกือบจะเข้าแบบนั้น ส่วนคนอื่นๆก็แล้วแต่ อีกโน้นก็จะตบแต่งกันแบบไหนแล้วแต่จะพอใจ

พอได้ฤกษ์เราก็เคลื่อนขบวน ออกป่า คุณเผด็จแม่บนส่งสายบนชื่อ “สังหารสัตว์” บรรจตุลไว้เต็มตามอัตรา และยังแถมอยู่ในกระเป๋ากางเกงทั้งสองของท่านอีก การเที่ยวป่าครั้งนี้เดิมทีการล่าสัตว์แฝงอยู่ด้วย

เราพากัน ออกเดิน จาก ที่ พัก ตรง ไป ยัง สถานี รถไฟ หาน้ำดื่ม
กัน คน ตะ อิ่ม เพราะ เกรง ว่า น้ำ ที่ บรรจु อยู่ ใน กระติก ของ เรา นั้น จะ
ร่อย หรือ ไป โดย ไม่ จำ เเน่ แล้ว จึง ออก เดิน ต่อ ไป ตาม ทาง รถไฟ ทาง
ทิศ เหนือ

เรา คิด ตรง เข้า ป่า เมื่อ เดิน มา ได้ ประมาณ ๑๕ นาที ตาก็ สอด
ถ่าย แด มอง หา ภาชนะ หากร ของ เรา โดย ชะมัด ชะมัด แต่ ไม่ มี นก หรือ
ไก่ ที่ ประสงค์ แก่ ส่าย ตา ของ พวก เรา เลย จน เรา ถึง ไร่ ไร่ หนึ่ง จึง
พัก กัน อยู่ ครู่ หนึ่ง รับ ประทาน อาหาร ที่ หอบ หิ้ว มา ด้วย จน รู้สึก อิ่ม
หน้า ตาก็ เลย เหน กาย รับ ตม อัน โขย มา เฉื่อย ๆ เย็น สบาย ขอน ให้ เข้า
ศูนย์ ทวาร มณั แต่ พวก เรา หา ได้ หัด บั ไม่ พวก กัน เดิน กลับ ตง จาก ไร่ ไร่
เที่ยว แลวง หา เหี่ยว ที่ เรา ตัง ใจ จะ เอา เป็น อาหาร ของ เรา ต่อ ไป อีก

แต่ ไม่ สม ประสงค์ ยัง เดิน ไกล พวก เรา ก็ ยัง เห็น ย่อย อ่อน ขำ เพเจ้า
กั่ว เท้า เกือบ ไม่ ไหว คน อื่น ๆ ก็ เช่น เดียว กัน หหมด เรา จึง ต้อง คัด
หนทาง เดิน กลับ บ้าน และ เพราะ ว่า เรา เดิน กัน มา โดย ไม่ ตัง ใจ ว่า จะ
พบ อะไร อีก ฉะนั้น เมื่อ เรา ได้ ยืน เฝ้าย ไร่ ไร่ ร้อง โดย ตก ใจ และ บิน หนี
เรา จึง สังหาร มัน ไม่ ทัน แต่ ได้ เทียว คัน ควัว อยู่ เป็น เวลา นาน เรา
หา เห็น ร้อง รอย ของ มัน อีก ไม่

ยาม ของ เรา ชาติ ถึง ที่ พัง ประสงค์ บรรจु ได้ เรา เดิน กลับ บ้าน
โดย อาการ หิว ระ โห้ย แต่ ระวัง บั เสีย ได้ เมื่อ ถึง ที่ พัก ของ เรา แล้ว เพราะ
อาหาร กตาง วัน ยัง ไม่ พ้น เวลา

เราทราบภายหลังว่า เราออกไปเป็นเวตาสายเกินควร สัตว์
ต่าง ๆ ออกหากิน ตาม แถบ บ่าไถ่ ๆ และ ถ้าเราออกแต่เช้ามันดึกแล้ว
บางที อาจจะได้ ยิ่งโก่งบ้าง หรือนกเขาได้บ้าง เราจะจัดการในเรื่องนี้
ในวันต่อไป

*

*

*

*

ในวันว่าง คือวันที่เราไม่ได้ไปเที่ยวที่ไหนกันแล้ว เราตื่น
แต่เช้าแล้ว ออกวิ่ง ตาม หาดทราย ธารน้ำทะเล กลางวัน ก็วิ่งวดเส
เฮฮา กัน อยู่ที่บ้าน เย็น ลง หา ความ สนุก สนาน กัน ตาม ชาย หาด
คำ ๆ เดือนหงายเราประชุมกัน ตาม หาดทราย หน้าบ้าน นั่งบ้าง นอนบ้าง
และ รวบรวม กัน เล่น ดนตรี อย่าง เพติต เพติต เจริญใจ ท่านศุภะวัฒน์ เป็น
ผู้ร้อง ส่ง เสียง ของ เชื้อไฟ เรา เล่น ไล่ตุง เยี่ยง นก การเวก ตัว เอก
สัตว์ นก ร้อง บางคน ย่อม จะ ยาย เมื่อ ได้ ฟัง เชื้อ บรรเลง เพลง อัน แสบ โหย
หวด จับอก จับใจ ไม่ เบื่อ และ เกือบ จะ เฉือน คอ ให้ ขาด เพราะ จะ ร้อง
เพราะ เหมือน เธอ ไม่ได้

พวกเรา ได้รับความ สุข กัน ทุก ประการ เรา ไม่นึก ว่า ความ สุข
อย่าง ชื่น จะ ยิ่ง ไป อีก เมื่อ ดวง พระจันทร์ ทอแสง อัน ขาว นวล สดอาด ค่อง
หาดทราย และ ท้องทะเล อัน กว้าง เป็น ประกาย วาววับ พร้อมกับ เสียง
ละลอก กระแทก หาดไม้ ขาดเสียง ดมบนบก ซึ่ง พัด มา แด่ เบื้อง ประจิมทิศ
ต้อง กาย รู สึก หนาว ๆ ให้ ความ เย็น สบาย แก่ เรา เป็น สุด พิศุทธิ์

เทียว ป่า ทบ แยะ

วันนั้นเป็นวันที่ ๘ ตอนบ่าย ท่านกระแตตื่นขึ้นตั้งให้ข้าพเจ้า (คู่ชะวั้น) เขียนเรื่องไป เทียว ป่า ครั้ง ที่สอง ของเรา ทำให้ข้าพเจ้า ออก วิตถุ หนักใจอยู่บ้าง เพราะตั้งใจว่าจะไป เทียว อย่าง สดก ไม่ ต้อง ฝืน ฝ่า ไป เทียว ป่า แล้ว จะ หา เรื่อง มา บรรยาย เป็น ตายลักษณะ อักษรให้ ยุ่ง ใจ อีก แต่ท่าน กระแตตื่นขึ้น บอกว่า เรื่อง เทียว หิวหิน นี้ เรา ช่วย กัน เขียน ไม่ใช่ เธอ เขียน คนเดียว ข้าพเจ้า ก็ จึง ขอ ให้ เธอ ช่วย สดก สดง ถึง การ บกพร่อง ใน ข้อ บรรยาย ของ ข้าพเจ้า ด้วย

เราพร้อมกันที่จะออกเดินทางได้เมื่อ ๓๓.๓.๒๕๓๘ มี ชาวบ้าน เป็นผู้นำทางเราด้วย ๕ คน ท่านจุดเตาไฟไม่ได้ ไป ด้วย กับ เรา เพราะ เธอต้อง คอย ระวัง สัตว์ ของ เธอ คน หนึ่ง ซึ่ง จะ มา พัก อยู่ ด้วย กัน โดย ขบวนการ ไฟเย็น วัน นั้น เรา จึง ขาด คน ลำคิม ของ คนนี้ แต่ กระนั้น ใช้ ว่า จะ ขาด ความ สดก สดง เสีย มิได้

ความตั้งใจของเราในการไป เทียว ป่า ครั้ง นั้น นั้น คือ ไป จับ แยะ ซึ่ง เป็น อาหาร วิเศษ ของ เรา อย่าง หนึ่ง วิธ จับ นั้น เรา ต้อง ค้นหา ร้าย ที่ ออก ตาม (ตาม คำ ของ ชาว บ้าน) ซึ่ง แสดง ว่า แยะ อยู่ ใน รู แต่ เอา ดินอุด ปาก รูไว้ เรา ต้อง ใช้ นิ้วหัวแม่มือ กด ดิน อุด ปาก รู นั้น แยะ จะ วิ่ง ชน มา เอา หัว ดิน ดิน ที่ เรา ใช้ มือ กด เรา จะ วิตถุ ได้ ทันที และ อาการ ที่ แยะ กระทำ เช่นนี้ เรียก ว่า มือ ออ พอ เรา วิตถุ ว่า แยะ มือ แยะ

แล้ว จึงใช้หัวขวานทุบลงไป บนพื้นดินเหนียวแน่น ดินที่ยุบ
ลงไปโดยอำนาจแรงที่เราทุบ จะทับตัวเข้ ซึ่งสู้มืออยู่กับปาก รูดัง
แก่ความตาย แล้วจึงขุดเอาตัวมันขึ้นมา อดั้นเรียกกันว่า “ทุบเข้”

คนนำทางของเราทั้ง ๕ นั้น ล้วนแต่รูปร่างดำถัน มือถือขวาน
คนละเล่ม เราออกจากที่พักเดินคดตรงไปทางสถานีรถไฟแถวเดียว
ทางซ้ายมือ เดินข้ามทางรถไฟ ไปทางใต้เขาหัวด้านทางทิศใต้
เราพบรูเข้หลายรู แต่โดยมากยังไม่ได้ขุดตาน เพราะเวลายังไม่เย็น
พอ เราจึงต้องเดินต่อไปอีก และเอะอะเฮ้อกันตลอดไปตามทาง
เพราะการดำดิ่งลงดินนั้นไม่จำเป็นจะต้องเดินย่องกريب และทุบปาก
เว้นแต่เวลาจะถึงมือทุบเท่านั้น เราต้องตั้งปากเสียงบ้าง เพราะ
ถ้าได้ยินเสียงพวกเราเสียงแล้ว มันจะหนีอยู่แต่ในรูไม่ขึ้นมาสู้มือ
พวกเราไม่สู้จะเห็นอยู่นัก เพราะแดดร้อนเย็นสลับๆ เราเดิน
ผ่านมาตามที่ราบใหญ่ มีต้นไม้เล็กๆ เป็นหย่อมๆ เป็นที่ที่แย้จะ
อาศัยอยู่มาก บางแห่งเป็นเนินสูง และลาดลงไปเป็นช่องทางน้ำ
ไหลในฤดูฝน รอบๆ ข้างเรา นั้นเป็นภูเขา เราเหลียวมองไปทางหลัง
เห็นเขาตะเกียบ ที่ยื่นลงถึงสู่ทะเลให้หลังเรา มาก และเกือบจะ
หลังเราอยู่ ภูมิประเทศที่ปรากฏแก่จักขุของเรา นั้น ล้วนแต่งดงาม
เป็นที่เจริญตาเจริญใจอย่างยิ่ง

พวกเราแยกทางกันไป ท่านกระแสนั้นรู้กับสหายอีก ๕ - ๖ คน
และคนนำทางไปทางหนึ่ง ข้าพเจ้า และสหายไป อีกทางหนึ่ง กับคน

นำทางเหมือนกัน แต่เราไม่แยกกันไปให้ห่างไกลกันมากนัก พอได้ยินเสียง กู๋ ก้อง ร้อง เรียก กัน ได้ ถนัด

เสียง หัวขวาน ทุบดิน นั้นได้ยิน อยู่ เสมอ และ จะ ผิด ไม่ ถูก ดิน นั้น เบน ไป ไม่ได้ และ ทุก ครั้ง ที่ เรา ได้ ยืน เสียง ดัง ทุก ครั้ง นั้น เรา เชื่อ ได้ ว่า ยัย ต้อง ตก เข้า มา อยู่ ใน ยาม ของ เรา แทน อยู่ ใน รั้ว ของ มัน แล้ว

เรา ออก วัสดุ นึก มาก เชื่อ ว่า พวก ที่ ไป ออก ทาง หนึ่ง ก็ เช่น เดียว กัน แต่ ต่อ มา ข้าพเจ้า ก็ เรียก ท่าน กระแต สิ้น ชู เหว ไร ๆ ก็ ไม่ ได้ ยืน เชื่อ แน่ ว่า พวก เธอ คง อยู่ ใกล้ กับ พวก เรา มาก

ป่า ที่ เรา มา ถึง นี้ น่า จะ เป็น ที่ อาศัย ของ แมวป่า เพราะ รก รุงรัง ไปด้วย หนาม แดง ทุ้ม รอบ ข้าง ไป ทั่ว หาด

เมื่อ ได้ แยก กับ ความ ประสงค์ นั้น เรา วณ เวียน อยู่ ใน ป่า แถบ เขา คง เรา เห็น ว่า ส้มควน แก่ เวลา เพราะ เป็น เวลา โด่งดัง จวน สิ้น ชาติ จึง พา กัน กลับ เมื่อ มา ตาม ทาง นั้น พบ คน นำทาง ของ ท่าน กระแต สิ้น ชู ถาม ได้ ความ ว่า เธอ กลับ บ้าน พร้อม กับ สหาย ของ เธอ แล้ว เรา จึง ชวน กัน กลับ พร้อม กัน ทั่ว หาด

ถึง บ้าน ย่ำ คำ เศษ แต่ ไม่ พบ ท่าน กระแต สิ้น ชู กับ สหาย ทราบ ว่า ไป อาบน้ำ ทะเล ทำให้ ข้าพเจ้า นึก ว่า เธอ คง จะมี วัตถุประสงค์ ที่ ต้อง ตาม อยู่ ตาม หาดทราย เบน แน่ เพราะ อด ต่ำ หวั่น กลับ มา จาก ป่า เพื่อ มา ชม วัตถุประสงค์ ที่ ต้องใจ ของ เธอ นั้น

เราได้ พบ ท่าน จตุรเศก กับ สหาย ที่ มา ใหม่ เรา คง ได้ เพื่อน เที่ยว ด้วยกัน อีก คน หนึ่ง เพิ่ม จำนวน พวก ของ เรา ที่ มี อยู่ แล้ว

การไปเที่ยวบ้านครั้งที่สองของเรา นั้น สดวก สดงาม มาก เราได้
รับ ความรู้ อย่างใหม่ ใน การ จับ แะ ได้ ชม ภูมิประเทศ ที่ แปลก ๆ
ของ ตำบล หอหิน อีก ด้วย

ยิง กระต่าย กลาง คืน

“ขอให้ ได้ ไป เที่ยว ยิง นก ยิง กา เปน พอ” เปน คำ ว่า ฟัง ช้อ
ใหญ่ ของ ท่าน จุฑเสถก กับ คุณเผือก แม่บ้าน

“นั่น นะซี ถ้า ได้ ไป และ เปน รับ ร้อง ได้ ที่ เดียว ว่า เปน ต้อง ได้ กัน”
คุณเผือก เอ่ย ขึ้น

“ไม่ต้อง วิดัก จะ พยายาม ขอ ยืม เขา ใหม่ อีก ครั้ง” ข้าพเจ้า
(กระแฉะดินซู่) กล่าว รับ ร้อง ให้ ต้อง สด หาย ชื่น ใจ

เรา ไม่ มี บิน ของ เรา เอง เพราะ พวก เรา ที่ มา ด้วย กัน นั้น วัสดุ บาด
ยังไม่ ไหว ใจ ที่ จะ ให้ ถิ่น บิน เทียว เล่น ได้ เรา มี แต่ ถิ่น บิน ที่ เติร์ ยืม มา
แต่ กรุง เทพ ฯ แต่ ก็ เปน ชื่น จิน ใจ ใน เรื่อง บิน อีก ช้อ หนึ่ง ด้วย

แต่ กระนั้น เรา ก็ ยัง เทียว ขอ ยืม ได้ เมื่อ บิน อยู่ กับ เรา นั้น ท่าน
จุฑเสถก กับ คุณเผือก แม่บ้าน ต้อง จาก ที่ นอน แต่ เข้า ตู๋ บ่าย หน้า เขา
สู่ บ้าน หา อาหาร สำหรับ พวก เรา และ ท่าน ทั้ง สอง ย่อม หา อาหาร มา ได้
เสมอ มี นก ต่าง ๆ เช่น นก เขา เปน ต้น

แต่ ก็ ยัง ไม่ พอ ใจ เรา อยู่ อีก ช้อ หนึ่ง คือ เจ้า ของ บิน ไม่ ยอม ให้
เรา ขอ ยืม บิน ออก เทียว มา ใน เวลา ค่ำ คืน จะ เกรง กลัว อะไร นั้น ข้าพเจ้า
เอง ก็ ไม่ ทราบ

สิ่งที่ทำให้เราเหนื่อยหอบ ออกเที่ยวป่ากลางคืนมากจน
คืนวันหนึ่งบ้านใกล้เคียงกับเราได้กระต่ายหัวมาถึง ๗ ตัว เราเห็น
เข้างับกับใจเต้น แต่จะเดินด้วยอะไรนั้นไม่ยากที่จะวินิจฉัย ไม่
วันหนึ่งก็วันใดเราจะต้องถือปืนออกเที่ยวป่ายิงกระต่ายเวลากลาง
คืนได้บ้างเป็นแน่

และที่สำเร็จจริงๆ พวกเราคนหนึ่งได้ปืนมา ๓ กระบอกกับ
กระสุน ๒๕ ลูก จากสหายของเขาคนหนึ่งซึ่งมาพักอยู่ที่หัวหินเหมือนกัน
ทำให้เรารู้สึกดีใจมากและชอบบุญคุณเจ้าของปืนเป็นพิเศษ

และในคืนวันนั้นเอง (วันที่ ๑๒) เราจัดแจงเตรียมตัวกัน
พร้อม แต่พวกเราไม่ได้ไปด้วยกันทั้งหมด เพราะการไปชมยิง
กระต่ายนี้ไม่ต้องการคนมาก เพียงแต่ ๓-๔ คนเท่านั้นกำลังเหมาะ

ท่านสุระวัฒน์ไม่ได้ไปไม่ใช่เพราะเราห้าม แต่เธอไม่ประสงค์
จะไปเอง เธอได้ช่วยจัดแจงเข้าของเครื่องเดินทางให้เราเสร็จ มีการ
ซิงกาแพให้เรารับประทานก่อนเดินทาง และขงได้กระตักตำรับไว้
ไปกลางทางพร้อมทั้งเครื่องจุดตะเกียงเจ้าพายุและน้ำมัน ๑ ขวด

พวกเราไปคราวนี้ ๕ คนด้วยกันพร้อมทั้งคนนำทาง ท่านจุดเต๊นท์
คุณเผือดแมนบิน, สหายอีกคนหนึ่งกับข้าพเจ้า เวลา ๘ ต.ท. เราพากัน
ออกเดินไปตามชายทะเลทางทิศเหนือ ตะเกียงเจ้าพายุของเราขึ้นใช้
ดังกะดึกกันเสียทางหนึ่ง และเปิดให้แสงสว่างส่องออกแต่เพียงด้าน
เล็กๆ ด้านเดียว เพื่อกันไม่ให้กระต่ายแต่เห็นพวกเราได้

เราเดินไปตามฝั่งทะเลประมาณครึ่งชั่วโมง ผ่านฝูงปู ปลา ซึ่ง
วิ่งเกือบนกตก อยู่ตามหาดทราย เหมือนฝูงมด—คงมีวันหนึ่งที่เราจะ
มาจับมันไป ขบแบ่งใส่ลงในกระทะน้ำมัน—แต่ก็พากันเดินชนบก
กันวันนั้นเป็นวันขึ้น ๘ ค่ำ พระจันทร์อยู่เฉยๆ รั้งไปทางทิศ
ตะวันตกบ้าง เด็กน้อย ท้องฟ้าไม่ปลอดโปร่ง มีเมฆมืดบังแสงพระ
จันทร์เป็นคราวๆ ในป่าได้รับแสงสลัวๆ ของแสงเดือน พอได้เห็น
กันได้รางๆ

เราเดินกันต่อไปโดยอาการ สงบเสงี่ยม นอกจากเสียงซ้ำๆ
ของคลื่น และ ตะเกียง เจ้าพายุดูแล้ว ไม่มีเสียงอื่นอีก บางคราวเรา
เหยียบกิ่งไม้แห้ง หักกรอบแกรบ เสียงโอที่ ทำให้เรานึกเกิดจาก
ท่านจุลเสวกร เราพยายามสงบปากเสียง อย่างเต็มที่ และเดินต่อไป
โดยอาการ อันระแวดระวัง ตาก็คอยเพ่ง หูคอยฟัง ปั่นก็เตรียม
จะตบใดทุกขณะ

ผู้นำทางของเราบอกว่า ในเวลาเดือนหงายเช่นนี้ กระต่ายไม่
สู้ไฟ เราจะต้องรอให้เดือนตกเสียก่อน ดังนั้นเมื่อเราเดินมาถึง
บ่อฝ้ายเป็นเวลา ๑๑ ต.ท. เราจึงหยุดพักรอเดือนตกอยู่ใกล้ๆ กับฝั่งทะเล

แท้จริงการที่เดินมา ๒ ชั่วโมง เราไม่รู้สึกเมื่อยนัก แต่
ถ้าอยู่บ้านก็เหมือนเวลาที่เราควรหลับนอนแล้ว ดังนั้นเมื่อหยุดพัก
เราก็พากันเอนตัวลงนอน แต่สั่งกันไว้ว่า จงพยายามอย่าให้หลับให้
จงได้ เพราะเราเกรงว่า ถ้าเราหลับกันหมดแล้ว ตื่นขึ้นมาไม่พบ
พวกเราก็จะเศร้าเสียใจมาก เพราะไม่ใช่ฝันของเราเอง

และเราก็ไม่หลับกันจริงๆ คงนอนคุยกัน ถึงเรื่อง กระจุ่มกระจุ่ม คุยไป คุยมาก ก็เลย กลาย ไป ถึง เรื่องโจร ที่เที่ยว ปล้น ต่ ซึ่ง ชาวบ้าน ใน เวลา ค่ำคืน และ ออกเที่ยว ตาม บ้า

ข้าพเจ้าใจไม่สู้ดี เมื่อเห็นว่า นอน คุย กัน นั้น อาจ จะ เป็น หนทาง ช่วยให้หลับได้ง่าย ดาย จึง บอกให้ ลูกชั้น นั่ง คุย กัน ทั้งหมด

เสียง จักกระจุ่ม เรไร ร้อง อยู่ หวัง ๆ รอบ ข้าง เรา เสียง คัดัน ทะเล ชัด กระทบฝั่ง อยู่ ชั่ว ๆ เสียง ไบไม้ ไหว เมื่อ ต้อง ตมพัด อยู่ แกรก กราก ตมพัด มา เคื่อย ๆ เย็น ซาบ จับใจ และ เย็น ยะเยือก ด้วย แสงจันทร์ เป็น ที่ น่า วังเวง วิเวกใจ ใน กาล สัมผัส นั้น ยิ่งนัก

คืน ๗ ค่ำ เดือน จะ ตก อยู่ ใน ราว สอง ยามเศษ เรามี ได้ เมื่อ หน่าย ใน การ นั่ง รอ เลย และ มิได้ รู้ ลึก ่วง นอน ลึก นิดเดียว เพราะ ความ มานะ ของเรา ใน การ ที่ จะ เห็น เนื้อ กระต่าย อยู่ ใน ถัง กับ กับ เขา นั้น หักห้าม สิ่งอื่น เสีย ดัน

ไม่นานนัก ดวงจันทร์ ก็ เคลื่อน คด้อย เข้า แฉก กลับเมฆ ซึ่ง เคลื่อน ดอย อยู่ เหนบ ยอด บรรพต รัศมี ก็ จาง หาย กลาย เป็น ความ มืด ปกคลุม อยู่ ใน บ้าง ภูมิภาค เรา จัดแจง เต็ม น้ามัน ตะเกียง เจ้าพายุ และ จุด ชนใหม่ อีก พอ เรียบร้อย แล้ว ก็ ออก เดินทาง จาก ที่พัก ค่อย ไป อีก

คราวนี้ เรา ยัง เดิน ระวัง กว่า คราวก่อน ปล่อยให้ คน ถือ ตะเกียง กับ คนยิง เดิน ไป ข้าง หน้า และ ห่วง ออก มา ก็ ถึง ท่า นจตุสดก, สหาย, ส่วน ข้าพเจ้า เดิน หลัง เขา ทั้งหมด ระวัง ลึก เลี้ยว ๆ และ เหลี้ยว หล้ง มอง ความ มืด บ่อย ๆ

ควรต้องกระต่ายของเรา คงดำเนินไปโดย อากักร เช่นนั้น ประมาณ
 ชั่วโง่เศษ ก็ยังมีไค้ตอะไร จนในที่สุด เราก็ สบ ผด สัม มุ่งหมาย
 คุณเผือก แมนปัน ยนม่อ มา ข้างหลัง แสดง ว่าให้ พวกเรา หยุดเดิน
 และมีให้ตั้งเสียง กระโถกกระตัก ข้างเรา จึงได้เห็น ท่าน ยนม่อ
 ประทับ บ่า แต่กักตบ ดด ลง อีก นี่มิแสดง ว่า เหนอ หลุด ปาก เรา เสีย
 แล้ว หรือ ?

จริงดัง คาค กระต่าย ที่ ออก มา ดู โฟน นั้น อยู่ โกล มาก และ พอ
 ยนม่อ จะถึง ที่ กระโถก แผ่น หาย เข้าไป พร้อมกับ ถึง ส้วม ทั่ว

เรา เดิน วน เวียน กัน อยู่ แถบ บาดะเมะนั้น อีก เป็น เวลา นาน แต่
 หาได้ พบ พาน มัน อีก ไม่ ข้าพเจ้า เชื่อ แน่ ว่า เรา คง อยู่ โกล จาก ผัง ทะเ
 มาก และไม่ ทราบ เอา เสีย ด้วย ว่า ที่ ที่ อะไร อยู่ ทาง ไหน แต่ คนนำทาง
 ของ เรานั้น เป็น ผู้ ชำชอง เรา เห็น เขา เงย หน้า มอง ท้องฟ้า ดู ดาว ม้อยๆ
 เพื่อไม่ให้ หลง ทาง ได้

ขอ บอก ตาม ตรง ว่า พวกเรา รุ้ ตึก เมื่อย นก แต่ เรา คง พากัน
 เดิน ต่อ ไป จน บรรลุ ถึง ทาง รถไฟ เมื่อ เวลา ๒ ก.ท. ครึ่ง

เรา เดิน คัดตรง ไป ทาง ที่ คัดวัน ตก ของ ทาง รถไฟ อีก แต่ ไม่ มี
 วิว ว่าจะ ได้ พบ กระต่าย อีก เลย แถบ บ่า ที่ เรา เดิน ต้อง กระต่าย นั้น เรา
 พบ ชาย ดัก กระต่าย อยู่ ๓-๔ ผืน ซึ่ง แสดง ว่า ณ เวลานั้น มี ผู้ มา ได้
 กระต่าย อยู่ ด้วย

กระเบื้อง เจ้า พายุ ของ เรา สัน ตม หายใจ และ หมด นามัน หล่อ เสง
 เมื่อ เวลา ๓ ก.ท. เศษ เรานั่ง พัก กัน อยู่ ใน ท่ามกตาง ความ มี ดั่ง ดัง เบยบ

ประมาณ ครึ่ง ชั่วโมง โดยอา การ เหนื่อย เพื่อย ะ เหยี จิตต์ และ โง่งน
 วม ไชย เย็น ดับาย ชวนให้พักผ่อน ร่างกาย ซึ่ง อิดโรย มา แล้ว ฤภาค
 พน ที่ซ่มพร มี ดวง คาราน้อยใหญ่ แข่ง รัศมี ซึ่งไม่ให้แสง สว่าง เถย
 แก่ พนโลก อยู่ รุ่ยยำย ั ความเยือกเย็น ประจำ บั จจุตสมัย โดย วม โภค
 ระบือกระพือพัดและตอองนาคางซุ่ม ใบหญ้า เหมือนกับ ถุดูหนาว เราต้อง
 เข้า อิงแอบ แนบกัน ตาม ประสา ยากขัดสน ทน ความเย็น อยู่ ในไพรพฤกษ์
 ัน โดย อาการ สงบ

เกือบ ๔ ก.ท. เรา จุต ะ เกียง เจ้าพายุใหม่ อีก และ ตั้งใจ ว่า อย่าง
 น้อย ก็ ควร จะได้ กระต่าย สัก ตัว หนึ่ง เพื่อ นำ บัด ความ เหนื่อย ยาก
 ของ เรา และ บัองกันไม่ให้ ชายหน้า คนอื่นได้ แต่ เกราะ หี ของ เรา ที่ จะ
 อดเป็น ซ้อใหญ่ ดังนั้น เมื่อ เรา เดิน ส่อง กระต่าย อยู่ อีก เกือบ ชั่วโมง
 หนึ่ง ก็ ไม่ พบ ร่องรอย มัน อีก เถย

เราเดิน ทวน กัดบมา ถึงทาง รถไฟ อีก โอกาส ที่ เรา จะ ยิง กระต่าย
 อีก นั้น ไม่ มี อีก แล้ว แต่ เรา ตั้งใจ กัน ไว้ ว่า เมื่อ จวน จะ สว่าง เรา จะ ยิง
 ใกล้ กัน อีก ต่อ หนึ่ง ดังนั้น เรา จึง มา นอน พัก อยู่ ริม ทาง รถไฟ โดย
 ใช้ มูตดิน ที่ เขา พูต ขึ้น ไว้ สูง ริม ทาง รถ นั้น เป็น อาสน์ ผ่อน ธารมณ

ดู เหมือน ว่า เรา หัด ไปได้ สัก ชั่วโมง เดียว แล้ว คน ชน เพราะ
 เดี๋ยวก ก็ กัง โครม ความ ดัง ก้องหู และ สเทือน เตือน ดัน จน ค่ำระ ัน
 ึ่ง เพราะ มี ฆบณ รุก ะรทุก ของ คน หนึ่ง กัดัง แด่น ผ่าน เหนือ ค่ำระ
 เรา ไป เรา ตกใจ กัดัว รถ จะ พัดาด จาก รวง ลัมทม พวกเรา บัแบน

จึงต้องพรรคพรรคชวนกันลุกหนีถอยห่างออกมา ค่อยเมื่อรถทั้ง
ขบวนผ่านไปแล้ว ขวัญจึงวิ่งเข้ามาสู่ระดับความตกตกใจได้

เคราะห์ที่คนักหนาที่พวกเราไม่ยุติใช้รางวัลแทนหมอนหนุน
ศีรษะและหมอนไม้ต่างเตียงนอน เหมือนเขาทั้งหลายที่ช่วยชีวิตกัน
มาแล้ว หากไม่ผ่านขั้นนี้ก็คงไม่มีโอกาสมาเห็นหน้ามิตรสหายกันอีก
กระไรหากศีรษะก็จะแบนตะแคงอยู่กับรางวัล ร่างกายจะขาดสับ
และเรื้อรังก็คงไม่มีใครเขียนให้ท่านอ่าน

เมื่อถึงบารมณคฤหาสน์จากอาการหวาดตกใจกลัวแล้ว ท่าน
จุตเสวกสำรวจภาพความเมื่อยเหนื่อยให้ข้าพเจ้าฟัง และขอตัวไม่ไป
ยังโก่งบ้ำด้วย ข้าพเจ้าก็ให้คนนำทางพาไปส่งบ้านพร้อมทั้งตะเกียง
เจ้าพายุและเครื่องใช้อื่นๆอีก

ตกลงคงเหลืออีก ๓ คนที่จะไปยังโก่งบ้ำด้วยกัน และเมื่อท่าน
จุตเสวกแยกทางจากเราไปแล้วเราก็เดินตรงไปในป่าทางทิศตะวันตกทันที

เป็นเวลาเกือบสว่างแล้ว แสงเงินแสงทองจับอยู่ที่ขอบฟ้า
เรามุ่งหน้าแต่เดินตรงไป เสียงโศกคอยสดับครับฟังเสียงไก่ขัน
อย่างระมัดระวัง รอบๆเราเวลานี้มีไก่เสียงขันอยู่ยิ่งออก เรา
จับเสียงไก่ตัวหนึ่งโก่งคอกขันได้ ที่กอไม้ข้างทาง ข้าพเจ้าบอกให้
สหายคนหนึ่งที่มาด้วยให้รออยู่ข้างหลังด้วยกันก่อน ปล่อยให้คุณ
เผือกแมนนั้นวิ่งไปแอบซุ่มยิงแต่ผู้เดียว

“ไม่ได้กระต่ายไก่อีกเขาเกิด” เป็นข้อรำพึงของข้าพเจ้า เมื่อคุณเผือก ตบตาเข้าไปทางพุ่มไม้ ใกล้ทางนั้น และคอยฟังเสียงต้นของบ๊น อยู่โดยอาการเอาใจช่วยด้วย

เสียงกระพือปีกของไก่ กระทบไล่ต้อนเสียงดังของบ๊น ไม่ต้องสงสัย ไก่ป่าแสนฉลาดรอบรู้คงบินหนีไป เมื่อมันรู้ว่ามีคนเข้าไปใกล้มัน

เราพากันเดินตามคุณเผือกเข้าไปทางกอไม้ ได้รับคำบอกกล่าวเช่นเดียวกับที่เรามุ่งหวังไว้แล้ว จึงต้องพากันเดินตามเสียงไก่ต่อไปอีก

“โน่น! โน่น!” พังแทบไม่ทัน ข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้นมองตรงไปตามมือสหายชี้ ไก่ป่าตัวผู้นอนอยู่บนกิ่งไม้ ไม่ที่ยืนห่างกันออกมาเล็กน้อย คุณเผือกก็ย่องกริบเข้าไป

บ๊น! ข้าพเจ้าจึงหันหน้าผาพลงนามอย่างไม่คว่ำไปทางเสียงที่ได้ยินอย่างรวดเร็ว บ๊น! เราสองคนพากันวิ่งแข่งหน้ากันต่อไปอีก เมื่อถึงที่นั้นได้ยินเสียงร้องว่า “อยู่แถว! อยู่แถว!”

เจ้าไก่ป่าตกค้างอยู่บนกอไม้ หนามหนา เราช่วยกันกัดๆ จู๋หาไม้สอยให้มันตกลงมาข้างล่าง แต่โดยอาการอันยากลำบากเหลือทน ภายหลัง ๓๐ นาทีแล้ว เราจึงได้ตัวไก่เคราะห์ร้ายตัวนั้น

ดูเหมือนว่าอาการเหนื่อยเมื่อยเพลยของเราหายไปหมดเหมือนปกติทั้ง ความกระหึ่มอึดใจที่ได้ไก่อีกมาแทนที่ ค่อยๆ กับเดินทางมาเหนื่อย และได้ดื่มชาชุ่มคอหายเหนื่อย

เราเดินกันต่อไปอีก แต่เป็นเวลาว่างแล้ว ก็กลับลงจากวัง
เสียหมด หาเงินได้ยาก จึงต้องหานักเขายังต่อไป

เสียงคุ ของ นักเขานั้น เช่นเดียวกับกับไก่ขัน เมื่อตอนแรก โดย
มากมักจับกัน อยู่เป็นคู่ๆ เคียดเคียดกัน ทำให้เราไม่อยากรัง เพราะ
จะพวกรัก ของ มัน เสีย แต่ถึงกระนั้น เรายังคงยัง นักเขาได้อีก ๒ ตัว

ภูเขาลูกหนึ่ง ขวางหน้าเราอยู่ เมื่อเรา กลับหลัง เดินระหัดระทาง
ทอดแห ใจกลับบ้าน เราเดินตัดผ่านมาทาง สถานีหัวหิน ผ่านสนามกอล์ฟ
ซึ่งงดงาม มาก เป็น ที่หนึ่งใน หมู่ประเทศ แอบ บูรพทิศ ข้าพเจ้า หมด
กำลัง เพราะเดินมาแต่ยังไม่ น้อยกว่า ๓๑ ชั่วโมง จึงต้องให้เขาช่วย
พยุงมา แข้งขาอ่อนเพลีย ถ้าได้นั่งแล้ว เป็นไม่ มีแรง ลูกขี้เสียเสีย

ถึงบ้าน ๘.๓๐ ก.ท.เศษ ออกด่าที่อาบหนักอาบท่า สระ สรง ร่างกาย
ให้หมด จดสดาต เพราะได้ หนักมอมโล้มนมา มาก แล้วรับประทาน
อาหาร ท่านจุดเสวกขึ้น ข้าพเจ้า ทราบว่า พอมาถึงบ้าน ท่านก็ทิ้ง
ตัวลงนอนทั้งเครื่องแต่ง ข้าพเจ้านั้น เมื่อพักกาย หลังรับประทาน
อาหารได้สักครึ่ง ชั่วโมงแล้ว ก็ยอม ตนให้ ความง่วงเหงาเข้าครอบ
งำโดยไม่ ระวัง สักนิดเดียว และทั้ง ยอมแพ้ ให้ อย่างราบคาบ ด้วย

เที่ยวเขาใหญ่และเขาตะเกียบ

หลังจาก การ เข้ามา ยังกระต่าย ของเรามาแล้ว ๓ วัน คือ วันที่ ๑๕ นี้
เราได้จัดแจง จะไป เที่ยวเขา ตะเกียบ กัน แต่พวกเราบางคนไปไม่ได้

เพราะขัดขอกตะโพกบ้าง เข้ามืดมืดบ้าง เราจึงยอมเถื่อนวัน
ไปเขาตะเกียบให้ช้าลงวันหนึ่ง คือจะไปเอาใน วันที่ ๑๕ ส่วนวัน
นั้นคงเปลี่ยนไปเป็นเที่ยวเขาใหญ่ หน้าสถานีรถไฟ

ข้าพเจ้า (จุดเสก) พร้อมกับ สหาย อีก ๓ คนเท่านั้น ท่าน กระ
แต่สินธุ์ ไม่ไป กับ เรา ด้วย เพราะ ตาม เติ้ง เซน นั้น พัง ดู เหมือน ว่า
เขารู้สึก เมื่อ และ เขอเคย ขน เขา ถูก นี้ มา แล้ว ไม่ เกิน กว่า ๓๐ ครั้ง
ตกลง พวกเรา ที่ ไป ด้วย กัน คราวนี้ ๔ คน

เรามี กระติ๊กน้ำ คนละ กระติ๊ก และ จะ ไม่ มี การ อ้อนวอน ของ อีก กัน
ในเรื่อง น้ำ อีก ด้วย เพราะ ต่าง คน ต่าง เป็น เจ้า ของ กัน คนละ กระติ๊ก
แล้ว ใคร จะ ดื่ม มาก ดื่ม น้อย ไม่ มี ใคร หวง ห้าม

เรา เดิน คัด ดิน นาม กิ๊ต ฟ ตรง ไป ยัง เขา ถูก ที่ ต้องการ ความจริง
เขา ถูก นี้ จึง ไม่ เกิน กว่า ความ สามารถ ของ เรา ที่ จะ ปีน ป่าย ได้ และ
เป็น เขา ที่ ขน ได้ ง่าย แต่ ก่อน ข้าง จะ ขน ดึก หน่อย ทุกคน ที่ ไป เที่ยว
หิวหน ย่อม เคย ขน เขา นี้ เพราะ เป็น เขา ที่ อยู่ ใกล้ เติ่น ไม่ หนา หน่อย และ
ไม่ รก เป็น พง เลื้อย ทั้ง สดวก ใน ทาง ขึ้น ทุก ประการ

ถึง แม้ ว่า เขา ถูก นี้ ไม่ สูง สูง นึก ก็ จริง แต่ ก็ ทำให้ เรา ต้อง พัก
ระหว่าง ถัด ทาง ขึ้น ถึง ๓ ครั้ง จึง ได้ บรรลุ ถึง ยอด โดย สดวก ทีเดียว

เรา เติร์ม มืด มา ตัด ไม่ ตะพด กัน คนละ เต็ม ข้าพเจ้า ไม่ ใฝ่ ใจ ใน
เรื่อง นี้ นึก จึง หัน ไป กระทำ กิจ อย่าง อื่น เพราะ บน ยอด เขา นั้น คน ไม่
ขนาดใหญ่ อยู่ คน หนึ่ง สำหรับ จาถูก ชื่อ ผู้ ที่ ได้ มา เยี่ยม เยี่ยม เขา ถูก น
สลัก ไว้ เป็น ท ระลึก

รอบ คนไม่คน น คง แต่ โคน ชนไป เกอบ ึง ยอด มี ผู้ สัก ชือ
 ของคนไว้ แด้ว ตอด ชือ ของ ท่าน กระแต่สินชู้ ก็ยัง ปรากฏ อยู่ อย่าง
 เด่นชัด ข้าพเจ้า จาฤณ นามย่อ ของข้าพเจ้า ถึงไว้ ตัวหนึ่ง ที่ โคน ต้นไม้ นั้น

คือ จาก นั้น พวกเรา ที่ ตัด ต้นไม้ กัน แล้ว ก็ มา จาฤณ ชือ เช่น
 เดียวกัน กับ ข้าพเจ้า ในระหว่าง นั้น มีแขก มาเยี่ยม เขา ถูกัน อีก ๕-๖ คน
 รวมทั้ง พวกเรา ด้วย ใน เวลา เดียวกัน นั้น มี ผู้ ชิน เขา ถูกัน เกินกว่า ๑๐ คน

ภาพ ภูมิประเทศ รอบ ๆ บรรพต ที่ เรา ประดิษฐาน อยู่ บน ยอด นั้น
 เป็น ทั้ง ตงาม ชวน พิศ ยัง นึก เบื่อง ประจิม ทิศ นั้น เด่า มี ภูเขา สดับ
 ชับ ช้อน กัน อยู่ เป็น เทือก แถว แถว ยาว ยืด เป็น พืด คัดต่อกัน คดอกละยอด
 สด้าง เต๋า และ ห่าง ออกไป ไกล โพน นั้น ภูเขา มี ดี เข้า กับ ดีฟ้า แด
 มี ภูเขา ราง ๆ กระจุม ยอด ตุ่ม เห็น ไกล ๆ ทาง เบื่องขวา ของเราก็มี่ ภูเขา
 อีก เช่น เดียวกัน ทาง รถไฟ ซึ่ง คัด ตรง ระดับ เป็น ทาง ยาว ยืด ผ่าน มา
 ใน บ้า และ ท่งนา จดหน้า สถาน หัก หิน และ เคย ไป ทาง ไค้ เบื่อง หน้า เรา
 ออกไป คือ ทะเต

เราพากัน เลียบ ใต้ เขา หาทาง ลง ทักษิณภาพ อันน่า บรรเทิง เริงรมย์
 ปรากฏ แก่ จักษุ อัน แดเห็น คดอกละยอด ปอดปลั่ง โด่งไป นั้น คือ เริง บรรพต
 และ สันนาม กือตฟ มี ภูเขา ตัดไว้ เป็น ระเบียบ ทาง เดิน ใน สันนาม กือตฟ เป็น
 แนว เด็ก ๆ เท่ากับ นิ้ว ก้อย มี แกะ ผึ่ง หนึ่ง และ เต็ม ตฤณชาติ อยุ่ ตอน
 กตาง มี ผู้ แด สันนาม เดิน ไป มา อยู่ ๒-๓ คน คือ จาก สันนาม กือตฟ
 และ ถนน โวย อีฐู ดี แดง คัด ตรง ลง สู่ ทะเต ภาพ โยเค็ด อัน สวยงาม

อยู่ใกล้กับฝั่งทะเล มีเรือใบแล่นตามกัน ๒ ลำ แทบฝั่งสมุทรที่สั้นสุด
ลงโดยสายตาจรดกับพื้นนภาภาศา นาทะเด่งงเงยบนเดยวกับนา
อยู่ในหนอง ทางซ้ายเป็นหมู่บ้านคังกันเป็นหมู่บ้านประชิดติดเคียง
เยียดชิด เบื้องขวามันบ้านพักเห็นแต่หลังคาตั้งอยู่เรียงรายตลอด
ตลิ่งไป คือเขาตะเกียบแต่เห็นยอดด้าเมื่อก่อนแต่เดี๋ยวนั้น วายว้าเพยมา
อย่างฉิวกระพือพัดกิ่งไม้และใบสับดีโบกโยก ระเบิดดังแกรกกราก เป็น
ที่เพ็ดดิเพดิณยั้งนัก

ตอนลงจากเขานี้ ดูช่างรวดเร็วจริงๆ ดูปริศๆ ลงมาเกือบ
จะยังไฉ่ไม่อยู่ และภายในเวลาอันไม่เกินกว่า ๑๕ นาที เราก็มา
ถึงเชิงเขาภูต่าง

เรากลับมารับประทานอาหาร กลางวันที่บ้าน ได้ทราบข่าว
เป็นที่น่าเสียใจจากท่าน ศุขะวัฒน์ว่า ท่านจำเป็นที่สุดที่จะต้อง
กลับกรุงในวันรุ่งขึ้น เพราะได้รับข่าวด่วนร้อนทางบ้านให้กลับ
โดยเร็ว เราจะขาดเพื่อนร่วมสนุกเฮฮาไปเสียคนหนึ่งแล้ว

วันรุ่งขึ้นนั้นเรานัดกันไปเที่ยวเขาตะเกียบ และในวันนั้นเอง
ท่านศุขะวัฒน์จะต้องลาเรากลับ ข้าพเจ้าเสียใจที่มีได้ไปส่งท่าน
ที่สถานี เพราะเราออกเดินทางไปเขาตะเกียบแต่เวลาเช้า คงมี
ท่านกระแตสสินธุ์และสหายคอยอยู่ส่งท่านอีก ๓ คน เท่านั้น

เราหาอาหารไปด้วย กระตักน้ำตามเคยคนละใบ อากาศวันนั้น
แจ่มใส คดื่นลมสงบ ท้องฟ้าปลอดโปร่ง ดวงทinker เริ่มฉายแสง

อื่น ร้อน ผ่า ต้อง ผิด เนื่อ เรา เดิน มา ตาม หาด ทวาย ราม เรียบ แดน
 ลับบาย ถม พัด ผิด ขจัด ความ ร้อน แห่ง แสง สุริยา ให้ เหือด หาย และ ต้าน
 ทาน เรา ได้ ให้ เดิน ช้า ลง ด้วย

มี แม่ คำ หาม ขนมี เรา ชาย พบ กับ เรา เมื่อ ผ่าน ไป ตาม ทาง เรา
 บรรจุ ท้อง ของ เรา ด้วย ขนมี อัน โอชา ๒-๓ สิ่ง แล้ว ก็ เริ่ม เดิน ต่อ ไป อีก
 เรา คง พัก ครึ่ง หนึ่ง ก่อน จะ ถึง เขา ตะเกียบ น้ำ ทะเล ยัง ไม่ ลง เต็ม ที่
 เรา เดิน เียบ ตาม เขิง เขา ชาย ผั่ง ไม่ ได้ จึง ต้อง บุก มา ผ่า หาม ขน ไป
 อีก ทาง หนึ่ง ซึ่ง รู้ ดี ว่า แดน ลำบาก พวก เรา แทบ ทุกคน ถูก บาดเจ็บ
 มี แม่ หิน บาด หาม เกยว เปน ต้น

ก่อน จะ ขน ยอด เขา นั้น เรา พัก กัน เียบ ก่อน ครึ่ง หนึ่ง รับ ประทาน
 อาหาร ที่ เตรียม มา ข้าพเจ้า นอน เมื่อ พวก เรา อีก ๕ คน ไป เทียว หาไม้
 ตะพัด ภายหลัง เรา รับ ประทาน แล้ว นั้น

เมื่อ ข้าพเจ้า ตน ขน เปน เวลา ๒ ๓. ๓. ๕ เห็น พวก เรา เตรียม ไม่
 ตะพัด กัน ได้ คน ละ มีด สอง มีด และ เขะอะ กัน อย่าง โกลาหล เขา รับ ขวน
 ให้ ข้าพเจ้า รับ ขน ยอด เขา ที่ เียบ

ทาง ขน ยอด เขา นั้น ไม่ ใช่ง่าย และ ไม่ ลำบาก เกิน ไป เรา ต้อง จับ
 คันไม้ ตะพัด ตั้ง เหนียว ช่วย แรง และ พลัด ทำ เปน หดาย คราว ก่อน จะ
 ถึง ยอด เรา ไป ยืน อยู่ ที่ หน้า ผา ทาง ที่ ศิ ได้ ชม ทะเล

เบื้องล่าง ของ เรา เมื่อ ะ โงกดู แด ละ ดิว ดู ละ ตก น้อย ๆ ชัด ดาด
 หิน ก้อน เล็ก ๆ ที่ เขิง เขา เปน ฟอง ฝอย แลดู ค่อย ๆ คดาน เข้า สู่ ผั่ง ทะเล
 ซึ่ง เปน พัดขาว ยาว ยืด อยู่ ไม่ ขาด สาย เปน ราว รอย เนิน เล็ก ๆ อย่าง น่า ชม

ตรง หน้าเรา ออกไป มี เกาะ ๓ เกาะ คือเกาะสิงห์ โศ (เกาะทราย)
เกาะ เกาะเตา, และ เกาะ ชั่นก เกาะ สิงห์ โศ นั้น มี รูป ร้าง ส้ม ซ้อ ดู ช่าง
คล้าย สิงห์ โศ หมอบ อยู่ กลาง ทะเล เลย จริง ๆ มี วัน หนึ่ง ก็ วัน โศ เรา
คง ได้ ไป เที่ยว เกาะ นี้ อย่าง แน่นนอน

เรา พา กัน ขึ้น ไป ถึง ยอด มี เหล็ก หมุด ตาม เหลี่ยม ของ กรม แผนที่
ปัก อยู่ อย่าง แน่นหนา ตรง หน้า เรา ออก ไป คือ หาด ทราย ชาย ทะเล
และ บ้าน พัก เรียง ราย กัน อยู่ เปรียบ แถว จน เห็น หลัง คา โย เต็ด หัว หิน แดง ๆ
อยู่ ใน ระยะ ทาง อัน ใกล้

เมื่อ เรา หา ทาง ลง จาก ยอด เขา นั้น เปรียบ เวลา เกือบ ๕ ต.ท. ทาง
ลง ค่อนข้าง ชื้น ดำ บาก แต่ เรา เดิน เียบ ชาย เขา สบาย เพราะ หน้า ทะเล
ลง มาก ใน ไม้ ซ้ำ แท้ ของ เรา ก็ เขี่ย บ่า อยู่ บน หาด ทราย ตะเเยด แข็ง
ถึง บ้าน ทราย ว่า ท่าน ศุภะวัฒน์ ได้ จาก เรา ไป แล้ว โดย สวัสดิภาพ
คุณ เมื่อ ดั้น มั่น ไป นั่ง ห้าง ยิง นาง เก่ง

เพียง ! เมื่อ กลับ ขอให้ หาม มั่น มา ด้วย

“ยัง ไง เดิน ยม แฉ่ง มา ที่ เดียว ได้ ไหม ?” ข้าพเจ้า ถาม

คุณ เมื่อ ดั้น แฉ่ง เดิน ดุ่ม มา หา เรา พุด จา ขบ ขบ กัน อยู่ ครัว หนึ่ง
ก็ เปน อัน รู เรือง

ขนาด ของ มั่น เท่า กับ ดูกังว ที่ เดียว พวก เรา อิ่ม ออก อิ่ม ใจ ที่ จะ ได้
ดื่ม เนื้อ อัน โอชะ รส

เราห้าหัดเหาะหนึ่งเรียบ ร้อยใน คน นั้น รุ่งขึ้น ทง วัน อาหาร ๓ เวลา ตวน แดว แต่เหาะ นางเก่ง ทง ดั้น เรา คิดถึง ท่าน ศุภะวณฺเณ มาก ที่ สุด แต่ กัด เหมื่อน กน ที่ ท่าน ไม่ ได้ อยู่ ด้วย

เที่ยว เกาะ สิงห์ โต

วัน นัด ไป เที่ยว เกาะ สิงห์ โต นั้น เป็น วันที่ ๑๙ เมษายน แต่ เป็น เควาะ หัด แดว ร้าย ของ เรา ทั้ง ๒ ทาง ใน คั้น วันที่ ๑๙ นั้น เกิด พายุ ใหญ่ คั้น จิต ถม กถา พาดัน ครั้น ครวง พัง สยก สยอง จน ทราบ เท่า รุ่ง เข้า วันที่ ๑๙ ก็ ยัง หา สงบ ราม รื่น ไม่ การ จึง เป็น ว่า เรา หา ได้ ไป เที่ยว เกาะ สิงห์ โต ตาม วัน นัด นั้น ไม่

วันที่ ๒๐ ดินฟ้า อากาศ ก็ เช่น เดียว กับ วัน ก่อน เรา ต้อง งด การ ไป เที่ยว เกาะ สิงห์ โต อีก วัน หนึ่ง อีก

เมื่อ เรา ออก จาก ผัง นั้น เป็น เวลา ๕ ก.ท. ใน คั้น วันที่ ๒๐ เรือ ที่ นำ เรา ไป นั้น เป็น เรือ ใบ ขนาด ใหญ่ แข็งแรง แต่มั่นคง พวก เรา ไป ด้วย กัน ๕ คน ท่าน จุสเสวก ปฏิเสธ บอก ว่า เป็น ปรบักษ์ กับ ทะเล คุณ เมือ ดกับ สหาย อีก คน หนึ่ง กัดบ แดว แต่ วันที่ ๑๙ พวก เรา คง เหลือ ๖ คน เท่านั้น แต่ คง ไม่ อ่าง ว้าง ว่า เหว่นัก

ทั้ง คน เรือ พวก เรา และ คน อื่น อีก ๑๖ คน ด้วย กัน ไป เกาะ สิงห์ โต ใน วัน นั้น อากาศ ปดอด โปร่ง ลม พัด เบือย ฉิว ต้อง ใบ เรือ แล่น ละลิด ดับ ละลอก กระลอก ช่าน เช่น เป็น ฟอง ฝอย ทาง หัว เรือ พวก เรา บาง คน ยัง ไม่ เคย ลง เรือ ออก ทะเล เลย จึง ไม่ แน่ใจ ว่า จะ ไม่ เมา คั้น ขำ พเจ้า

(กระแสดิ้นขลุ่ย) ถึงแม้ว่าเคยชินกับทะเลมา มาก แล้ว ก็จริง แต่ก็ยังไม่ได้ ใจว่าจะไม่ คัดันเหียน อาเจียน เช่นเดียวกัน

เมื่อสว่างขึ้น เรามรรตุใกล้เขาตะเกียบ ขอบฟ้าเป็นสีเขียวครามมืด แดงดวงจะมีพายุ พากพามืดคลุ้มฉุนฝน พันทะเลเริ่มเป็นระลอกหนาจัดแตกเป็นฟอง พอเรือถ่นผ่านพ้นเขาตะเกียบไปแล้ว พายุก็เริ่มพัดทันที พัดอย่างฉิว จนเรือใบที่ถ่นไปข้างหน้าเรา ๒ ลำนั้น ต้องถดใบ เพราะจะวิ่งต่อไปโดยใบเต็มหัดักไม่ได้ เรามองดูข้างหน้ามีเรือใบประมาณ ๒๐ ลำ ถ่นตามเรา มา และต้องถดใบถ่นตามตามเรา ด้วยเช่นเดียวกัน

เกาะทั้งสาม อยู่ข้างหน้าเราใน ระยะซึ่งไม่ไกลนัก เราถ่นตัดตรงไปยังเกาะที่มุ่งหมายทันที

มีหาดทรายเล็กๆ สำหรับจอดเรือ อยู่ทางทิศตะวันตกของเกาะซึ่งทิศใด เรานำเรือเข้าเทียบฝั่งเกาะโดยอาการลำบาก ถึงแม้ว่าพายุจะสงบลงบ้าง เพราะมีเกาะเป็นที่กำบังก็จริง แต่หาได้ลดความเหนียวแรงของพายุเรือลงไม่

รู้สึกว่าการที่ความหิวโหย มีผิดกว่าวันธรรมดา ในเวลาเช้าวันนั้น พอเรือจอด อาหารเช้าของเราก็เสร็จเรียบร้อยพอดี เรารับประทานอาหารกันได้มากผิดกว่าเช่นเคย

เกาะลูกนี้เป็นเกาะไม้สูงใหญ่ นัก มีต้นฐานเป็นรูปยาว ยอดสองยอดไม้สูงชันได้สบาย หินที่เกาะนี้เป็นสีแดงหม่น และดำกับแซมกัน หาดยั้งงดงามมาก ข้าพเจ้า กับ สหายอีกคนหนึ่งขึ้นไปสำรวจ

บนยอด ได้ชมภูมิประเทศ อันงาม ที่สุด เชิงเกาะ ทางทิศตะวันออก นั้น
ถูกคลื่น ชัดเห็น เป็นโพรง ดึกเข้าไป ทลุออกทางด้านตะวันตก เป็นโพรง
ใหญ่ พักอาศัย กัน แดก กัน ฝนได้ สบาย เดี๋ย กคลื่น ชัด ด้าดใน โพรง น
ดัง กึก ก้อง บาง แห่ง แดก ะแหง เป็น กระผก บ้าง เกาะ กัน อยู่ ถ้าถูก
กระทบ กระเทือน เข้า จะ ต้อง หลุด ออก จาก กัน ทันที เกาะ นี้ ถ้า จะ พุด
ว่า เกิด เพราะ หิน ช้อน กัน เป็น ดับ ๆ ก็ คง จะ ถูก เพราะ มี ลักษณะ
เป็น เช่น กถั่ว แด้ว

ทาง ยอด ด้าน ทิศ ตะวัน ม นกทะเล ฝูงใหญ่ ชนิด หนึ่ง มี หุ่น อยู่
ถม ทะเล ยัง คง พัด แรง จัด อยู่ เสมอ เดี๋ย พ้า คำราม กระหึ่ม พระพิรุณ
ก็ ไพรย ลง

เกาะ ๒ เกาะ ซึ่ง อยู่ ค่อ ออกไป เขาเต่า ซึ่งมี ลักษณะ ส้ม ขือ เขา
ดำม ร้อย ยอด แด ะถิด หาดทราย จาก เขาตะเกียบ ถึง เขาเต่า แด ขอบ
ฟ้า โค้ง เป็น ขอบ กระดิ่ง เหล่า น ก็ พ้น แด้ว จาก คลอง จักขุ แด้ว สั้น
เพราะ ฝน ได้ กำบัง แด้ว มี มิติ ทำให้ เรา วั ง ดึก ว่า มา พ้น ถึ อยู่ บน เกาะ
โดด เดี่ยว กลาง สมุท

ฝน พรา ลง มา มี หยุต หย่อน เรา ช่วย กัน ชน หิน ก้อน เด็ก ๆ ซึ่ง มี
อยู่ กวาด เกิด วน ตาม ชาย นาถ ลง เรือ เมื่อ เรา ได้ หิน พอก แก ความ ต้อง การ
ฝน ก็ ขาด เม็ด อากาศ สว่าง แจ่ม ได้ ปราศ จาก เล้า ของ พายุ

ตอน แด่น ใจ กลับ นั คลื่น แด ถม สังกั ท้าย เรือ ใจ แด่น แด ะต้อง ดัว
ตะลอก ยิ่ง กว่า เรือ ไฟ เรา นั่ง พก นอน พัก มา ใน เรือ เพราะ วั ง ดึก เห็น ยอ
อ่อน มาก แด ะ หิว ะไทย ทง แด ะก็ แด ะ จน แด่น ผิด เนอ

มาถึงบ้าน คงใจว่า จะนอนให้เต็มคืน แต่พายุซึ่งได้เหือดหายไป แล้วเมื่อตอนกลางคืนนั้น กลับกำเริบขึ้นอีก ทะเลเป็นบ้ายิ่งกว่าก่อน เราต้องอ่อนใจอีก เพราะต้องขึ้น หิน ออกจากเรือ ตอนเย็น พายุจึงสงบ

* * * *

วันเขียนเรื่องเที่ยวเกาะดังที่ได้นั้น เป็นวันที่ ๒๖ เมษายน ท่าน จุตเสวก และ สหาย อีก คนหนึ่ง กลับ กรุงเทพฯ ในวันนี้ เราไปส่งท่านที่ สถานี ขอนให้ท่านอยู่กับ พวกเราอีก เพราะ นักอาศัย แต่ไม่ส่งประสงค์ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว พวกเราก็คงเหลือแต่เพียง ๔ คน แต่เราได้ สหาย มาใหม่ อีก คนหนึ่ง จึงเป็น ๕ คน ด้วยกัน คงจะ พากัน เที่ยวหา ความสนุกสนานได้ แต่ข้าพเจ้าจะไม่เขียนเรื่องเที่ยวเตร่คราวใหม่ของเรา นอก เพราะเชื่อว่า ท่านผู้ที่ ออกดำให้ อ่านมาได้ ถึงเพียงนี้ นั้นจะรู้สึกเบื่อ และ หน้ากระดาศ อัน มี คำ ของ ศัพท์ ไทย ก็ จะ พดย เปิดอง ไป ด้วย

วันกลับ กรุง ของ พวกเรา ที่ คง เหลือ นั้น ได้กำหนดไว้แล้ว อย่าง แน่ นอน ว่า จะ กลับ วันที่ ๓๓ พฤษภาคม ใน ระหว่าง วันที่ จะ ต้อง ไป ถึง วัน กำหนดนั้น เราคงได้เที่ยวกัน หลาย แห่ง แห่ง ที่ เมื่อกลับ กรุง ผิดเนือ คงจะ กลับไป ตามๆ กัน บางที จะ ทำให้ ผู้ที่ ตั้งใจ ครุ่น คอย หา อยู่ ข้าง หลัง แปลก นัยนาคาไป ก็ เป็น ได้.

โดย เหว่ คารม

ตอนที่ ๑

“อุบาย ทางอ้อม”

ในย่าน ตรอก นาน้อย นับ ตั้งแต่ ผู้ใหญ่ หิว เปน ดอก เต่า ลง มา จนกระทั่ง เด็ก ที่ เตียง ซา แล้ว ไม่มี ใคร ที่ จะ ไม่ รู้ จัก ท่าน ขวี่ ไซ่ง และถ้า มี ใคร คนใด คนหนึ่ง ที่ พระเณร ไม่ รู้ จัก จริง ๆ แล้ว คน นั้น จะ ต้องถูก หา ว่า เปน บา หริบ เจ้า เถื่อน มี อย่าง ไດ่ อย่าง หนึ่ง ๒๕
 เปน เพราะ ท่าน ขวี่ ไซ่ง มี ภูม เปน เอก ใน ตรอก น ๕ คุจ ตั้ง แก่ ได้ แบ่ง
 ภาค จาก สวรรค์ ลง มา เกิด เปน นักปราชญ์ ใน เมือง มนุษย์ เรา ทุก ๆ
 คน ต้อง ยอม ยก ให้ แก่ เปน ที่ หนึ่ง เพราะ ใน เชิง มี ปาก และ เชิง ความรู้ ไม่
 มี ใคร เทียม ทน แก่ เลย โดย เหตุ นี้ เอง ท่าน ขวี่ ไซ่ง จึง มี ชื่อ เดียง
 หอม ตลบ อบ อวน ขจร ไป ๆ มา ๆ ระหว่าง ปาก จน สู้ ตรอก นาน้อย ตั้ง
 คุต พวก เรา ทุก ๆ คน ไม่ ว่า เด็ก หรือ ผู้ ใหญ่ ปูน ไหน ก็ ตาม ที่ ไม่ กว่ รู้ จัก
 และ เกรง กั๊ว แก่ ทัว หน้า

นอกจากวิชาสามัญใด ๆ ทั้งหมดที่สมองของแกสะสมไว้แล้ว
 เคียงกับตุ่มสุดใหญ่ ๆ ตามมหาวิทยาลัยแล้ว แกยังอบรมพร้อมด้วย
 ความเฉลียวฉลาดไหวพริบ และเขาค่อย ๆ แทรกแฝงเป็นเยี่ยม
 กว่ามนุษย์เดินดินทั่วไป (เฉพาะพวกเราในครอบครัวนั้น) เห็น
 ได้ง่าย ๆ จากคำกล่าวโต้ตอบประโยคหนึ่งที่แกขบขันกับผู้ที่ขอ
 ปรึกษา และผู้ฟังอื่น ๆ อีกสักแปดคนที่พากันมารุมฟัง คือวันหนึ่ง
 ทิดผ่อง อยากจะตอ้งกับแกจึงได้พาพวกพ้องมาด้วยเพื่อเขาย่อยถาก
 ถาง หรือบางทีที่เหมาะสมจะได้ฮ่าป้าโนเมื่อแกจนต่อคำถาม ผมเอง
 ผู้ไปฟังอยู่ด้วยจำได้คลับคล้ายคลับคลาว่าดังนี้ ทิดผ่องเอ่ยถามว่า
 “ที่เราชอบพูดกันว่า ไก่เห็นต้นงูนั้นจะจริงหรือไม่? โปรด
 อธิบายให้ฉันทราบได้บ้างเพื่อความรู้อย่างถูกต้อง” ขวัญโข่งกลับย้อน
 ถามว่า “ก็ที่พูดกันว่า งูเห็นนมไก่ นั่นจะจริงไหม?” ตอนนั้น
 เฒ่าเอกทิดผ่องซึ้งงง แต่ก็ได้ตอบไปว่า “ไม่จริงเพราะไก่มีนม
 นมเมื่อไหร่!” ขวัญโข่งจึงย้อนให้ว่า “นั่นก็ไม่จริงเหมือนกัน
 เพราะงูไม่มีต้นเมื่อไหร่!” เฒ่าเอกทิดผ่องจำนนอย่างกระดิกตัวไม่ไหว
 แต่ผมนึกว่าถ้าทิดผ่องจะย้อนตอบไปว่า “ทำไมจะไม่จริง ไก่มีนม
 ไม่มีนมมันจะเลี้ยงลูกได้อย่างไร!” ขวัญโข่งคงตอบได้หน้าให้ว่า
 “นั่นก็ทำไมจะไม่จริงบ้างเล่า งูมันไม่มีต้นมันจะเดินได้หรือไม่?”
 โดยเหตุนี้ พวกเราจึงอดขมไม่ได้ว่า แกเป็นคนฉลาดไหวพริบ
 อย่างเอกเฉกจริง ๆ ไม่ใช่เขาค่อย ๆ อย่างที่พวกเราเอ่ยนามกัน

นอกจากมีข้าวเหนียว แหตม อย่างหนามไม้ ต้องเคี้ยวแล้ว แกละ
 ยังรอบรู้ไปถึง วิทยาศาสตร์ คำบรรพ์ หรือ พงศาวดาร ของ โลกแต่
 กาลก่อน ๆ ครบ ปุยา ศาสตร์ ของ เรา อีก ด้วย ที่ผม พูด เพราะพิศุจน์
 ได้ จาก คำพูด ของ เจ้าต่อม ลูกชาย คนเดียว ของ แม่ น้อม หลานสาวที่คลุม
 คือ เจ้าต่อมได้เล่าให้ผม ฟัง ว่า วันหนึ่ง นาน มา แล้ว จำไม่ได้ ขณะที่มัน
 กำลัง เล่น กับ พวก เด็ก ๆ ด้วย กัน มัน รู้ ดี ว่า มัน กัด เหม็น
 ๆ ๆ ผ่าน มา กระทบ จมูก จึง ได้ บ่น ออก ไป ดัง ๆ ว่า เหม็น อะไร จริง
 และ พระเณร ท่าน ขวัญ ไข่มุก ก็ได้ มา ยืน ชม ความ สนุกสนาน ของ การ เล่น
 คือ เล่น ด้วย จะ เป็น เพราะ สอน เด็ก หรือ อยากจะ แสดง ภูมิ ของ แก่ผม
 ก็ ทหา รบ ไม่ และ ได้ ออก ด่า ให้ เสีย เวลา ซักถาม เจ้าเด็ก ต่อม ดู มัน
 ก็ ปฏิเสธ ว่า ท่าน ขวัญ ไข่มุก ได้ พูด ว่า จะ สอน หรือ จะ ขอด ความ รู้ ก็ เคย
 ปรากฏ แต่ ว่า แก่ เฒ่า คบ ไห้อย่าง ๆ มา จูง หู เจ้าต่อม เหย้า ๆ ไป ยัง ตัว มัน กัด
 เหม็น คือ ดอก อดุพิต ข้าง คลอง ห่าง จาก ที่ เล่น ต้อง เค ประมาณ ดัก
 เจ็ด แปด ก้าว หรือ ราว ๆ นั้น แก่ ได้ อธิบาย ให้ ฟัง ว่า “ความจริง แต่
 สมัย มนุษย์ เรา หัว เท้า โอง หรือ เท้า พ้อม ดอก อดุพิต มัน กัด เหม็น
 ขวน คม ที่ สุด หอม จน เลื่อง ถิ่น ไป บน สวรรค์ จึง มี นาง พา หรือ
 นาง เทพธิดา พากัน ลง มา ชม และ หลง ใหล ต่อ กัด เหม็น หอม หวาน ขึ้น ใจ ของ
 ดอก ไม่นาน จน เกลี้ย กล้ม จน เฒ่า ท้าว อีศวร พระองค์ ทรง ทราบ ก็ ทรง
 พิโรธ จึง ได้ ทรง ทน ด่า ปะแวง ให้ ดอก อดุพิต กัด เหม็น ตรง กัน ข้าม คือ ให้
 มัน กัด เหม็น แต่ นาน มา จน เวลา นี้ หรือ จน กว่า จะ ถึง ยุค ที่ มนุษย์ มี

หัวเท่าตุ่มมะกอก ไร่ไม่สนใจเลย มะเขือ พายเรือในอ่างน้ำข้าว
คังนั้น ดอกไม้ขึ้นน่าสงสารจึงได้มีกลิ่นเหม็นเป็นอาชญา แต่เจ้าต่อมเอ๋ย
ความจริงถึงแม้มันจะเหม็นก็เหม็น อย่างชวนตามเคยนะเจ้า นี่
แหละ, คือประวัติของเจ้า ดอก อุดพิค เจ้าจงจำได้หัวแม่เท้าได้
และข้าขอสอนเจ้าด้วยความรักใคร่ว่าแต่บัดนี้ต่อไป เจ้าอย่าได้บ่น
หรือเผยปากเล่าให้ใครฟังว่า มันมีกลิ่นเหม็นนะเจ้า เพราะ ตรง
กับข้อห้ามที่บัญญัติว่า มนุษย์เรา ยังไม่รู้ทั่วกันว่า มันเหม็นจริง ๆ
หรือเหม็นเล่น ๆ เจ้าจงจำไว้ และถ้าขึ้นหัวดื้อหัวรั้นต่อไปอีก
เจ้าจะต้องถูกฟ้าลงโทษ คือ พันของเจ้าจะเกิดแรงกินและในที่สุด
ก็ต้องตาย

ขณะที่กำลังเล่าให้ผมฟังอยู่นั้น ผมตอบสังเกตเห็นว่าเจ้า
ต่อมมีอาการปากคอแห้ง และแสดงท่าหวาดกลัวต่าง ๆ น่าจะเนื่อง
จากการกลัวฟ้าลงโทษ พอจบแล้วมันได้ฮั่นวอนขอให้ผมบีบเป็น
ความลับไว้ด้วย และผลตอบแทนความเห็นชอบของการใช้คำพูด
มากของมัน กระทำให้ผมเสียละมุดห้าม ๆ ฝรั่ง ลูก และ มะม่วง
อีกาเจาะ รวม ๘ ผลรางวัลให้แก่ มันเป็นพิเศษ

ตามที่ท่านทั้งสองได้อ่านทราบมาแล้วจนบัดนี้ ก็คงจะเห็น
พ้องด้วยกับผมว่า ท่าน ไร่ ไร่ มี ภูมิ สูง สุด ปานใด โดยเหตุนี้
พวกเพื่อนบ้านทั้งสองจึงขนานนามให้เหมาะสมที่สุดว่า “ท่าน
ศาสตราจารย์ ไร่”

ตามธรรมเนียมมีความรักถึงชนกปราชญ์ (เฉพาะชนิดเดียว กับท่านศาสตราจารย์ ช่าง) ย่อมมีนิสัยเป็นคนช่างพูดหรือชวนคุย ไม่เกรงว่าจะเป็นด้วยเรื่องอะไร หรือเวลาใด ๆ ก็แล้วแต่ ยิ่งท่าน ศาสตราจารย์ ผู้นี้ด้วยแล้ว แกล้งอยากอดความรู้ความฉลาดของแก มากที่สุด จึงต้องบำเพ็ญตนเป็นคนพูดมากที่สุดตามแต่จะได้ ฉะนั้นแกจึงไม่ค่อยอยู่ติดบ้าน แทบทุกวันแกเป็นต้องไปคุยหรือถูก ชวนไปคุยที่บ้านของคนอื่น คนนั้นเสมอ ๆ และความจริงแกก็ชอบ ไปคุยที่บ้านคนอื่นมากกว่าคุยกันที่บ้านของตัวเอง เพราะนอกจากจะเบื่องานมาก พูดหรือบริหารโดยใช้เหตุผลแล้ว แกล้งได้มี ส่วนอิ่มเอิบมาจากอาหารมือเข่าหรือมือเย็นของผู้เป็นเจ้าของบ้าน อีกด้วย จนกระทั่งผมเอง ถ้าเวลาว่างก็เวียนมาคุยกัน อย่างฉาบฉวย กับท่านศาสตราจารย์ ผู้นี้แล้ว ผมไม่เชื่อใจให้แกรับประทาน อาหารด้วยเป็นคนอันตราย ถึงแม้จะรู้สึกว่ามีเหตุให้กลัวก็ตาม มีหลายคราวที่ผมอดคำให้ทบทวนพยายามฝันถึงหน้าให้ยิ้มแย้มคุยกับแก ไปตามเรื่องอย่างนำท่วงท่าและมักบึ้งตอยแพ จนกว่าแกจะนึก ว่าความถึงกับออกปากถามกลับ ทั้งนี้เพราะผมคิดว่าถ้าจะหลุด ปากออกไปว่า “เชิญรับประทานข้าวกับฉันสิ” ท่านศาสตราจารย์ งกกินผู้ใด คงไม่อยากจะปฏิเสธอย่างนี้ ต้องสงสัย

ตามที่ผมได้ตอบถึงเคยมา เห็นว่าแกชอบไปคุยที่บ้านติดเป็น แม้แต่ผู้เมียมากที่สุด จะเป็นด้วยแกคุยถูกคอกับเจ้าบ้าน หรือ พูดชวนคุยก็ทราบไม่ได้ ถึงแม้จะพยายามทราบก็ทราบไม่ได้ อยู่

นั้นเอง ปรากฏแต่ว่าเมื่อราว ๆ เดือน ก่อนแก่ได้ ดอนให้ทิดเบ๊ ดอง
ใช้ ใบส้มเห็ดย่างไฟ ชงกินแทนใบชา เพื่อ ประหยัด ด้ต่าง คมให้เบ๊ ดอง
เป็น คำจ่ายใบ ชาจาก แจ็กโฮ้ และ ทิดเบ๊ ได้ ทดลอง ดูกั วรุดัก คุณว่า
ด้ ดัน วรรณ ตลอดจน รล ชาติก็ ไม่ แพ้ ชา แจ็กโฮ้ จริง ๆ แล้ว แก่ ก็
เคย ยอม ยกให้ท่าน ศาสตราจารย์ ไช่ เป็น ครู ประจำ ตัว แก่เองทั้ง ประจำ
บ้าน ด้วย (ส่วน แม่เบ๊ จะ ประจำ หรือไม่ ไม่ได้ พุดถึง) จะเป็น ด้วย
เหตุนี้เอง หรือ อย่างไร ก็ตาม ที่ ท่าน ศาสตราจารย์ ได้ กลายเป็น นักคุย
ซึ่ง เกือบ ๆ จะ พุดได้ ว่า ประจำ บ้าน ทิดเบ๊ แม่เบ๊ ไป ด้วย อีก กระทง หนึ่ง
และ อาศรัย โอกาส อันควร นี้ ผม ขอ ด้ ชก ถึง เรื่อง “ท่าน ศาสตราจารย์
ไช่” ค่อไปให้ท่าน พัง

การ ทำมาหากิน นั้น พวกเราใน ครอบครัว นั้น ย ได้ เจริญ รวย ตาม
บุรพชน คือ เอา กำเนิด มา เป็น กรรมกร ประจำ งานใน โรง ด้ ยหื้อ แก่ แก่
โด้ พง ของ เจ็ด บ่อ ชัย ซึ่ง ตั้ง อยู่ ติด กับ วัด นานอย บัดนี้ โรง ด้
ก็ ได้ หยุด การ ด้ ชาว ทำให้ พวกเรา พลอย หยุด การ เข้ากะ การ
ช่าง หิน และ อะไร ค่อ อะไร ไป ด้วย ทุกๆ คน ต่าง พากัน วิดก ในการ
ที่ ชาวดาร์ จะไม่ มี กรอก หม้อ ยิง ทิดเบ๊ ผู้ ก็น ชาว จุ ด้วย แล้ว แก่
มีความ วิดก มากกว่า ผู้อื่น ถึง กับ นอน เข้ามือ ก่าย หน้า ผาก บางวัน
ถึง กับ แสดง เป็น ตัว “อ้าย หน้าดำ” ใน เรื่อง จัง ในการ ที่ กับ ชาวม
แต่ หน้า พริก แท้ ๆ และ มะเขือ พวง ผก กับ หัว ปลาทุ หัวเดียว จำกั เต้าน
ส่วน แม่เบ๊ ก็ ช่วย วิดก เนื่อง จาก แก่ ถัด ว่า ผัว ของ แก่ จะ ผอม ลง นั้นเอง

“นั่นแหละ ท่าน ครู เขย ถ้ามันไม่มีทางได้เสียเลย อีกไม่ช้าก็จำนำกิน” ทิดเบ่ ปรารภกับ ท่าน ศาสตราจารย์ ไข่ง วันหนึ่ง ขณะที่ชดนา ใบชา ชุ่มเห็ด ถอย ที่ ล้อม อยู่

“จะพูดไป มัน ก็ ยาก” ท่าน ปรารภ ใน ครอบ นาน้อย ค่อย ๆ อธิบาย อย่าง ชัดถ้อย ชัด คำ ที่ ดี “แต่ ข้าย การ จำนำ กิน นั้น ขอบ ยืน ออก จาก ปัญหา ที่ จะ ขบ เพราะ มัน เป็น การ เสื่อม เสีย เกียรติยศ ของ เรา อย่าง น่า ละอาย นอกจาก นั้น ยัง จะ เพราะ ความ อด อด จาก เพื่อน บ้าน โกล ภัย อีก ด้วย จริง ไหม พ่อ เบ่ ?” เมื่อ เห็น ทิด เบ่ พยัก หน้า รับ คำ แก่ จึง ค่อย ๆ กล่าว ต่อ ไป อีก ว่า “ส่วน ดำ แรง ทางอื่น มี การ กติกรรม ยก ตัวอย่าง การ ทำ ส่วน และการ ค่า ขาย ตลอดจน การ หากิน ถาง คั้น คือ การ ะ โมย ะ โจร แล้ว ฉนั้น ก็ มอง ไม่ เห็น ว่า จะ มี การ อะไร อื่น ๆ อีก พูด ถึง การ ทำ ส่วน สำหรับ พ่อ เบ่ นับ ว่า พัง พามิ ได้ เลย เพราะ นอกจาก พ่อ เบ่ จะ มี รูป ร้าง เป็น นาง ละเวง ซึ่งมี ลามาร ถ จะ ยก ะ แสง ขุด ดิน หรือ ยก แกรง ตัก นำ วด ดิน ไม่ ได้ แล้ว พ่อ เบ่ ยัง ขาด ทั้ง กำดัง ทร พย และ กำดัง บัญญา พูด อย่าง ที่ เห็น ง่าย ๆ คือ พ่อ เบ่ ไม่ มี ทน พื่อ ที่ จะ ขอ พันธ์ หมาย หรือ มะพร้าว มา เพาะ หรือ ส้ม ุด คิด ว่า ขอ หา มา ได้ จริง พ่อ เบ่ ก็ คง ไม่ วั วั เพราะ ปลุก ฆ่า ส่วน ของ พ่อ เบ่ เอง ก็ ไม่ มี เสีย ด้วย ใจ ! ตาม ที่ ฉนั้น เลก เซอร์ น เห็น ด้วย ไหม ?”

“จริง จ๊ะ จริง ของ ท่าน ครู” ทิด เบ่ รับ รับ คำ ใน ขณะที่ ท่าน ศาสตราจารย์ ไข่ง พูด ขาด คำ ดัง และ เพื่อ มิ ให้ เสีย เวลา แก่ ได้ งาม , ต่อ ไป ว่า “ส่วน การ ค่า ขาย เล่า ท่าน ครู เห็น ประการ ไດ ?”

ท่าน ครู ช่าง พยายาม ขำเคือง หางตา ดู แม่ เบา ซึ่ง กำลัง นั่ง ตานา
พริก ง่วน อยู่ ให้ มาก ครั้ง ที่ สุด ที่ คน จะ ตอบ พยายาม ได้ ก่อน ที่ จะ ตอบ
ปัญหา ข้อ ต้อง แก่ ต้อง เบ่ง กำลัง ไช่ เลี้ยง แห่ง ๆ ด้ว ด้ว ด้ว . ค่อ เมื่อ ได้
บ้วน น้ำ ตาย ลง ใน กระโถน และได้ ด้ว ค่อ ให้ ชุ่ม ด้วย น้ำ ชา ไทย (น้ำ ชา
ใบ ชุมเห็ด ย่างไฟ) ด้ว ที่ ดี เรียบ ร้อย ด้ว ด้ว . จึง ได้ เผย ปาก วิดี ชนา
ค่อ ไป ว่า

“ เพื่อให้ เขา รูป เขา รอย . ฉนั้น ขอ พูด ถึง การ ชะโมย เขา กิน ก่อน
การ ชะโมย ไม่ ว่า ทรัพย์ สิ้น ไต ๆ จะ มี ชีวิต หรือ ไม่ มี ชีวิต ก็ ตาม . ความ
จริง ผิด กฎหมาย และ บาป อย่าง เอก . แต่ ทว่า ถ้า จน จริง ๆ ด้ว บาง ที่
จะ ได้ รับ ความ ปราณี บ้าง กระทบ . การ ชะโมย หรือ การ หากิน กตาง คิน
นั้น บจจย อยู่ ที่ ว่า เรา ต้อง มี รูป ร้าง แข็งแรง และ ใจ ค่อ เต็ด เต็ด . ไม่
หวาด กัด ด้ว . ค่อ เลี้ยง ปัน ผา น้ำ ไม้ หรือ เลี้ยง ตะโกน ของ เจ้า ทรัพย์ คดอด
จน เลี้ยง สู้ นก ด้ว . ลักษณะ เหล่า นั้น ดู ข้าง ตรง กัน ข้าม กับ พ่อ เบ่ เลี้ยง
ทุก ประการ . ยก ด้ว อย่าง เช่น พ่อ เบ่ กำลัง ย่อง ๆ เข้า ไป ใน เขต บ้าน
ของ ใคร คน หนึ่ง . สู้ นก ชุ่ม น้ แต่ เห็น ก็ เหา กรร ไช่ ชื่น ฉนั้น . พ่อ เบ่ จะ
ทำ อย่าง ไหน ? . ฉนั้น คิด ว่า เวลานั้น พ่อ เบ่ คง กัด จน น่อง ด้ว หรือ บาง ที่
จะ ยอม ยืน จัง จัง ให้ มัน ทะน่อง เต็น เฉย ๆ กระทบ . มิ ฉนั้น ขาวราม กัด ด้ว
พ่อ เบ่ อาจ จะ ปาฏิหารัย กระโดด ลง ไป หมก อยู่ ใน ท้อง ร่อง ก็ ได้ . ซึ่ง
ถ้า จะ รอด จาก การ ถูก หมาย กัด ได้ ด้ว จริง ๆ ก็ คง ถูก เขา จับ ได้ โดย ไม่
ต้อง สงสัย . ประกอบ ทั้ง เครื่องมือ มี บิด หล้า . มี ด ขาย ขง และ หน้า คาก
อัน หนึ่ง . หรือ จะ อาศรัย โดย คุณ พระ ช่วย ให้ มี เวทมนตร์ ชง ด้ว พ่อ ที่ จะ

เด็ก ตุ๊ก มะนาว ขว้าง ข้าม หัดง คา เวียน แล้ว ให้ คน ใน บ้าน นั้น นอน หัดบ
หมด สัก สัปดาห์ ให้ ตำน เป็น อาทิ พ่อ เบ็ จะ มี บัญญา ไป หา มา ได้ หรือ
สามารถ เรียน มา ได้ ด้วย ประการใด - ก็ เป่า ทั้ง สิ้น สรุป รวม ความ ว่า
การ ขะโมย ที่ เปน อาชีพ ของ คน จน ที่ จน ที่ สุด จะ ช่วย ดำ แช้ง ของ พ่อ เบ็
ไม่ได้ เลย ”

“ จริง ซิ จริง ของ ท่าน คร ” ทิด เบ็ อ้าปาก ซึ่ง หุบ อยู่ นาน แล้ว
รับ คำ ทัก ที่ เปน คำ รบ ต้อง “ ท่าน คร อธิบาย แจ่ม แจ่ม ดี มาก ชื่อน
ฉัน เห็น ด้วย แล้ว ฉัน ไม่ ประพาศ ที่ เดียว ให้ จน แล่น จน อย่างไร ก็ ตาม
เกิด แต่ อัยการ คำ ขาย เต่า ทำ ไหม ฉัน จะ มี ภูมิ บ้าง ? ”

ท่าน ศาสตราจารย์ ระบาย ตม หายใจ ยาว คด้าย กับ จะ ให้ ความ เห็น ยอ
คด้าย ลง เลี้ยว บ้าง นิด หน่อย พดาง ถัด สัก หนึ่ง หีบ กัน บุหรี่ สี่ พัน โฟ ซึ่ง
เป่น ของ โปรด และ มี อยู่ ฉะเพาะ กัน เดียว ของ ทิด เบ็ มา จด สับ และ เมื่อ
ได้ เห็น หน้า มา ดี ภาพ แห่ง การ ทำ ครว ของ แม่ เบ๊ อี๊ ก็ ครุ่น หนึ่ง แล้ว (เข้า
ใจ ว่า เป่น ครว ที่ ยี่สิบ กว่า ๆ) จึง ได้ ทำ อาการ สูด ปาก และ ตอบ คำ ถาม
ของ ทิด เบ็ ว่า

“ อัน การ คำ ขาย นั้น นับ ว่า คน ไทย เรา ยัง ขาด ความ รู้ เล็ก มาก ต่อ
มาก เป่น เพราะ พวก เรา โดย มาก มัว หมก มุ่น ต่อ การ กสิกรรม คือ
การ เป่น ชาวนา ชาวไร่ กัน เดียว หา เฉลียว ใจ ไม่ ว่า มี วัน ไດกี่ วัน หนึ่ง
การ คำ ขาย หรือ ที่ เขา เรียก เป่น คำ ศัพท์ ว่า พาณิชย์ การ จะ ชิน หนัก ว่า
ฉัน จึง ทำให้ คน ไทย ผู้ รู้ คุณ ใน การ คำ ขาย หรือ อยาก วิทน เป่น พ่อ คำ กับ
เขา บ้าง โง่ กว่า ที่ ควร โง่ มาก ถึง แม้ ทุก วัน นี้ ก็ ยัง คง ไม่ ฉลาด ไป

กว่าเจ็กเงิน หรือฝรั่ง มั่งคั่งได้ เลย เพราะอะไร หรือ? ก็เพราะเรา
ยังขาด ความรู้รอบ ตัว ของ การ พาณิชย มี หน้า ข้าง ขาด ความ
สามัคคี ซึ่ง กัน แรกกัน เช่น โกง หรือ แก่ง แ่ง อิจฉาในหมู่ ใน คณะ ของ พวก
เรา กันเอง นี่แหละ คือ เหตุ คน คน ที่ เปน ฝรั่ง แห่ง ความ หายนะ ทอด มา
ให้ พวก พ่อค้าไทย เติบ และ เนื่อง จาก การ ต้อง เติบ ถอย หลัง หรือ หิน หน้า
เติบ กลับ ใน เมื่อ คน เติบ ไป ได้ ครั้ง ๆ กลาง ๆ แล้ว นั้น ทำให้ พวก เรา ชัก
เบือ หน่าย จึง ทอด ทั้ง จาก การ หา กิน ชน ดิน ไป ทำ การ อื่น ๆ เสีย มาก
ต่อ มาก อนึ่ง การ คำขาย นี้ มี ใช้ เขา ระดม กัน ทำ ด้วย ความ มั่งคั่ง หรือ
เพราะ ความ มี ข้อ เสีย เกียรติยศ ก็ เปลา่ ทง สิ้น เหตุ จะ มี ชน เรา ก็ ต้อง
อาศัย ผล จริ่ง โหม ยะ พ่อ เป้ ? และ สำหรับ คน มี ทุน น้อย ๆ เช่น พวก
เรา หรือ เช่น พ่อ เป้ นี้ อาจ จะ คำขาย ได้ ทำ ไว วัน ละ นิด ละคร น้อย จน กลาย
เป้น เศรษฐี ก็ได้ แต่ ต้อง ประกอบ ด้วย ความ พากเพียร เอาใจใส่ แต่
ต้อง อดทน ความ ลำบาก ตราก ตรำ ถึง ใน ที่ สุด จะ ต้อง ตก แดก หัก แฉก
วัน ยัง คำ ก็ สามารถ ทน ได้ บุคคล ผู้ รู้ คุณ การ พาณิชย และ เป้น ผู้ อดทน
ได้ ดัง กล่าว แล้ว ท่าน ว่า บุคคล ผู้ นั้น คำขาย เจริญ ดี และ จะ เจริญ
ขึ้น เสมอ ๆ ถึง แม้ จะ ได้ ทำ ไว เพียง วัน ละ สิบ, สิบห้า สี่ ต่าง ก็ ตก อยู่ ใน
เกณฑ์ เจริญ ดี ทั้ง สิ้น พูด ถึง ส่วน ตัว พ่อ เป้ พ่อ เป้ เคย นั่ง เอา มือ
ซ้าย ถู เต็ม หัว แม่ เท้า และ เอา มือ ขวา เอา คีร์ชะ ตรีภค ของ ตัว คุณ
ประโยชน์ ของ มัน บ้าง หรือ เปลา่ ? ถ้า พ่อ เป้ เคย นั่ง ถึง และ เคย อยาก
เป้น พ่อค้า บ้าง แล้ว ฉนั้น ขอ แนะนำ ว่า พ่อ เป้ ควร ใช้ เรือ เต็ก ๆ ที่ ผูก ใช้
อยู่ ใน คลอง นำ บ้าน ไป รับ บรรทุก ทุเรียน, หัวหอม, กระเทียม, หรือ

พริก อูจระพานาปตาด์ๆ ไป ขาย ตาม หมู่บ้าน บ้าง นำ บุต แด้ว พอ
เบ๊ อาจ ขาย ได้ดี และ สรรสม ก่าไร ได้ เปน ทุน นอน หรือ ได้ ก่อ ร้าง สร้าง
ตัว ก็ ได้ แด้ว แต่ ใจ เพราะ ฉนั้น ได้ ขาว แว่วๆ ว่า ตลาด แถบ ไน้ น ขาด และ
มี คน เขา เอา ไป ขาย ได้ ก่าไร อย่าง ที่ เรียก ว่า แยะ มา หตาย คน คือ หตาย
คน แด้ว ”

“ เออ เน ! ” ทิด เบ๊ ออก อุทาน พดาง ระบาย ถม อุด สาส์ ประสาท
และ ยมน นอย ยมใหญ่ “ ฉนั้น เห็น ว่า ดี ทเดียว และ ถึง แม้ ว่า มัน จะ
ยังไม่ ได้ รับ ผล ทนตา เห็น ก็ ดี เสีย กว่า อยู่ เปด้าๆ นะ ท่าน ครู เห็น จะ
ต้อง ตม มือ แด้ว รุ่ง น เปน ต้น ไป เพราะ ขาว ใน กระบ้อง เหลือ นหาย เต็ม ท
แด้ว อ้อ ! แม้ เบ๊ จด ส้ารับ ฟัง เด็ ร็จ เข็ญ, เข็ญ ท่าน ครู รับ ประทาน
กับ ฉนั้น ”

ถ้า สัมมุติ ว่า เขา ค่อ ห้า เขา หนึ่ง หรือ สิบบ เขา หนึ่ง ว่า ท่าน ศาสตรา
จารย์ ผู้ ถือ ชื่อ จะ ต้อง รับ คำ และ จะ ต้อง เอา ก่าไร ทั้ง เสีย อิม หนึ่ง ด้วย
ท่าน จะ กด้า รอง ไหม ? ส้าหรับ ผมๆ ขอ ถ่ม ตา ตั้ง อารมณ์ ให้ เข่น เพื่อ
ปฏิเสธ ว่า ไม่ เอา — ไม่ เอา แม้ ว่า จะ ให้ ตั้ง ร้อย เขา หนึ่ง ก็ ไม่ เอา
เพราะ ผม ชิม ดี ใน จรียาวัตร อัน งาม และ คุณ สัมบัติ เกียรติ ศักดิ์ อัน ดี ของ
ท่าน ครู ไช้ น มา แด้ว

ฉนั้น รุ่ง ชน แด้ว เข้า มัด ก็ มี เสียง เอะ อะ เกิด ขึ้น ที่ บ้าน ทิด เบ๊ แม่ เบ๊
มุด เหตุ มี ว่า ทิด เบ๊ ให้ สด้าง ค้ แม่ เบ๊ ไว้ เพียง ต้อง สด้าง เปน ค่า กับ ขาว
ส่วน ที่ เหลือ อีก ห้า สด้าง เพียง นั้น ตน จะ เอา ไป ทำ ทุน แม่ เบ๊ ก็ ไม่
ยอม จะ ขอ เพิ่ม อีก เพียง เศษ เพียง ที่ เหลือ คติ มือ ทิด เบ๊ เพราะ อย่าง ว่า

ทิดเบ๊ ไบ่ โดยไม่มี กำหนด กัดบ่ หรือทิดเบ๊ จะไม่ให้สำหรับ ส่วนนี้
ก็ให้คิด เสียว่า เป็นการ บริจาค เพื่อการ เฝ้าบ้านให้ นั้นเถิด ทิดเบ๊ ก็
ไม่ยอม หรือ คง ทำ ทำ อิดเอื้อน ก่อน ยอม นั้นเอง ทำให้การแบ่งเฉี่ย
ซึ่ง ชันแรกพูดกัน จู้จี้ๆ นั้น กัดบ่ กลาย เป็นส่วนหนึ่ง อีก กระตก คุ๊กโครม
จน จน ชาวบ้าน โกลั เรือน เคียง ตกใจ ต่ตั้ง ตื่น โดย นึก ว่า จะโมย มา
หรือไฟไหม้

ผลที่สุด ปรากฏว่า เมื่อแม่เบ๊ ได้สั่งเสียง ตามไป ขอ หรือจะ พูด
ให้ ถูกว่า ทองจาก บัน ไค คัน แรกจน ถึง สพาน น้ำ และ ได้ ยึด ราว ไซ้ ไว้
อย่าง มั่นไม่ยอม ให้ทิดเบ๊ แก่เอา เรือไป ได้แล้ว ทิดเบ๊ จึง ยอม คัดใจ
ยื่น เชื้อเพลิง นั้นให้ ด้วย ความ อาลัย เป็น ที่สุด ครั้น แล้ว ก็ ถอย เรือ
ออก พาย ตาม น้ำไป

*

*

*

*

ระหว่าง เวลาที่ ทิดเบ๊ ไม่ อยู่บ้าน คือ นับ แต่ วันที่ ที่ แก พาย
เรือ ที่ ที่ แห่ง ออกไป ตาม คลอง จน กว่า วันที่ ที่ แก จะ กัดบ่ นั้น ท่าน
ศาสตราจารย์ โข่งได้ ไป มา หา สู้ คุย เป็น เพื่อน แม่ เบ๊ หรือ แม่ เบ๊ ชจน
แก่ไป คุย เป็น เพื่อน บ่อย ที่สุด และ ตาม ที่ ผม ตอบ ตั้ง เกิด มา คัดๆ
กับว่า แก จะ พยายาม ไป คุ มา คุ ที่ บ้าน ให้ มาก ครั้ง ที่สุด ที่ จะ พยายาม ได้
แต่จะ อย่างไร ก็ ตาม พวกเรา ก็ ยัง พากัน นึก เสียว่า เป็นการ เยี่ยมเยียน
และ คุย แก่ เหนงา ใน เมื่อ ทิดเบ๊ ไม่ อยู่ เพื่อให้ แม่ เบ๊ คดา ความ ว่า หัว
ใจ ลง บ้าง เท่านั้น

แต่ต้องถามวันต่อมา ดูกิริยาท่าน ศาสตราจารย์ โง่ง ผิดแปลกไป
มาก ผิดมาก จนกระทั่งเจ้าต่อม เด็กผู้ไม่เคยปากบ่อน ค่อนแคะใคร
เลย ก็ ออกปากว่าแปลก เพราะนอกจากผ้าขาวม้า ผาดม้า และสระโหรง
ดอก แดง ตัวหนึ่งแล้ว ก็ยัง ประแบ่ง ตาม เนื้อ ตัว และ หน้า เปน พิเศษ
ซึ่ง กระทำให้ พวกเรา พวกนี้ เห็น ว่า แปลก และ ต่าง ก็พิศวงใจไปตามๆกัน
ผมเคย อุดร ถาม แก ครั้งหนึ่ง แก ตอบ ว่า ที่ ทำ ดัง นั้น เพราะ แก ร้อน
(ความจริง จะว่า ร้อน มัน ก็ ร้อน เสมอ ทุกวัน แต่เดี๋ยวนี้ นึก ตัว ท่าน
ศาสตราจารย์ จะ ร้อน ไม่นะ จึง ต้อง ประแบ่ง ให้ ตัว เย็น กระมัง)
นอกจากนี้ ทิด ผ่อง ยัง มา กระซิบ ให้ผม ฟัง ว่า แก เคย เห็น ท่าน ศาสตรา
จารย์ หัด ยืม คนเดียว ใน กระจุก ซึ่ง แก ได้ ขอยืม ไป จาก ทิด มา จน บ้าน
ก็ยังไม่ ได้ คืน ให้ เจ้าของ สิ่ง ที่ ได้ เห็น แก่ ตา และ ได้ ฟัง แก่ หู นั้น กระทำ
ให้ผม ลง ความเห็น แน่ ว่า ท่าน ศาสตราจารย์ โง่ง ของ เรา แปลก
ไป กว่าแต่ก่อน (คือแต่ครั้ง ทิด เบ๊ ยังไม่ ไป คำขาย) มากทีเดียว

ผมรู้สึก สงสัย นึก ว่าทำไม แก จึง ชอบ ไป คอย ที่ บ้าน แม่ เป้า มาก
ที่สุด จน ถึง บ้าน พวกเรา เสีย ดิน ที่ไม่ เหมือน แต่ ก่อน ผม จึง ได้
ตอบ เข้าไป ชุ่ม อยู่ ได้ ถู ณ เรือน แม่ เป้า ตรง โคน เสา ใน ตอน หัว ค่ำ คืน
วันหนึ่ง เพื่อ จะ คอย จับ ความจริง ให้ ได้ ว่าทำไม แก จึง นิยม มา คอย
ที่ บ้าน นั้น ก็ ได้ ยิน เสียง ท่าน ศาสตราจารย์ โง่ง ดัง ๆ แด
พูด ขวนคุ้ย ว่า

“ความจริง แม่ เป้า เคย นึก ถึง สุภาสิต ที่ว่า มี ผัว ผิด คิด จน ตัว ตาย
หรือ ปลุก เรือน ผิด คิด จน เรือน ทลาย บ้าง หรือ เปล่า ? ฉัน ขอ ถาม
จริง ๆ เถอะ”

เสียง แม่ เป้า ตอบ อย่าง ปรกติว่า “ฉัน ก็ เคย คิด เหมือน กัน
แหละ ยะ แต่ โดย มาก สู้ ภาติ ต ขัน สำหรับ สอน หึง สาว ก่อน มี เรือน
เพื่อให้ ครอบ โดย บัญญา สุขุม พิจารณา ถึง กาล ภาย หน้า ให้ อด อด เดี่ยว
ก่อน แต่ ที่จริง สำหรับ คน มี เรือน แล้ว เช่น พวก ฉัน ก็ ควร เรียน รู้ ไว้ ด้วย
เหมือนกัน เพราะ ความจริง สู้ ภาติ ต บ ท นี้ เป็น ประโยชน์ โดย ตรง สำหรับ
หึง นะคะ ”

“ความจริง เป็น เช่น นั้น ” ฝ่าย ชาย ตอบ “แต่ ฉัน ขอ ตี เคียน
หึง บาง คน ที่ ใช้ สู้ ภาติ ต ขัน บ ท นี้ ไม่ เป็น หรือ ใช้ เป็น แต่ ไม่ ถูก
และ เนื่อง จาก สัมม ย น ซึ่ง เป็น สัมม ย เจริญ เกิด ความรู้ แปลก ๆ คือ สิ่ง ที่
ชีวิต ไร กัน มาก ขึ้น จึง ทำให้ ความ ศักดิ์ สิทธิ์ ของ สู้ ภาติ ต บ ท นี้ เสื่อม
ถอย ลง จน หึง บาง คน ไม่ พึง เอา ใจ ใส่ หรือ ไม่ หวั่น หวาด เดี่ยว ด้วย
ซ้ำ เพราะ ความ รัก ของ คน เรา ก็ ได้ เจริญ ขึ้น มาก เป็น ลำดับ จึง
ทำให้ หึง หวั่น สัมม ย ใหม่ คิด เห็น ตรง กัน ข้าม คือ คิด เสีย ว่า ข้าง หัว มั่น
ถึง ปลด เรือน ผิด อาจ ปลด อก ใหม่ ก็ได้ นี่แหละ ยะ แม่ เป้า ! (เสียง หนัก)
เดี๋ยว น มั่น เป็น เสีย อย่าง นี้ ไม่ เหมือน แต่ ก่อน และ ฉัน ขอ ถาม จริง ๆ
อีก ครั้ง เกิดว่า แม่ เป้า เคย นอน ผัน ถึง ความ คิด สัมม ย ใหม่ บ้าง หรือเปล่า ? ”

“เอ, มัน ก็ พยายาม ” แม่ เป้า ตอบ และมี เสียง น้า หมา ก บ้วน
ได้ กระ โถน “ฉัน ไม่ เคย อุ ตริ หรือ ไม่ อยาก จะ เคย ผัน ถึง เจ้า ความ คิด
บ้า ๆ นี้ เลยแหละ ยะ ทั้ง ฉัน ก็ ยัง รัก ไกร พ้อ เบ้ เขา อยู่ ดี เสมอ ไม่ แพ้
เมื่อ ครัว หนู ๆ สาว ๆ เหตุ นี้ จึง ไม่ ทำให้ ถึง กับ ละ เมอ เพื่อ พก เหมือน
กับ แม่ สาว ๆ หนู ๆ หัว สัมม ย น หรือ ยะ ”

หนึ่งไป นานราว ๆ ทำนาที่เห็นจะได้ จึงมีเสียงหัวเราะ ๆ แห่ง ๆ
 แกมหัวเราะ พูดขึ้นว่า “แม่เบ้า น้าว่า อยู่ในเกณฑ์หญิง ที่ม่คุณ
 สมบัติดี ผู้หนึ่ง ฉันต้องขอชมอย่างจริงจัง แต่-เอ ฉันมัน ก็คน
 ช่างซอกแซกถาม อย่าว่าอะไรเลยนะจ๊ะ ฉันขอถามจริง ๆ อีก
 ครั้งเถิดว่า ถ้าสมมุติว่า พ่อ เบ่ เกิดอีกชีวิตหนึ่ง ถึงแก่ตายลง ไป จะโดย
 อាកาร อย่างไร ก็ตาม หรือจะตาย ด้วยเร็ว ถ่ม ถ้วยน้ำไม่เป็น หรือ
 ถ้วยเป็น แต่ถ้วยไม่ ไหวเช่นนั้น แม่เบ้าจะคิด มีสามี ใหม่ ไหม จ๊ะ?”

“อะ!” เสียง แม่เบ้า พูด ดัง จน ผิด ดัง “มี เยี่ยง มี อย่าง
 ที่ไหน ที่ฉันจะคิด มี ใหม่ ฉันจะยอม อยู่คนเดียว เผลอ หมายไปจนแก่
 ตาย อย่างนั้นแหละ อย่าหวัง เสีย เลย ว่า คน อย่าง อีเบ้า จะยอม มี ผัว
 ต้อง ไม่ว่าเจ้า หน่าไหน หน่น หรือจะ เป็น เจ้าหน่า คน เก่ง ทาง
 ปลูก มี ภูมิ เป็น เอก ปาน เทวดา ก็ตาม เอาเถอะ, ถ้า พ่อ ไร่ ไม่ ซึ่ง
 ตายไป ตก นรก เสีย ก่อน แล้ว ละก็ คอย ดูใจ ฉัน ไป ชะ”

คราวนี้ เจ็บ นาน กว่า คราว ก่อน สัก สาม นาท จึงมีเสียง แหบ ๆ
 แกม โศก ว่า “เก่ง มาก ใจ แม่เบ้า เก่ง พอ ไร่ อ้อ! บ่น ดู เหมือน
 นาค ให้ นาคี ตัว น้อย กว่า บ๊ ก่อน สอง ตัว และ มากกว่า บ๊ กลาย ตัว หนึ่ง
 น้ำ กัด ขาว จะ แพง นะ จ๊ะ?”

ผม เห็น ว่า เรื่อง มัน ชัก เหลือ จน กลายเป็น หา สาระ มิได้ อีก แล้ว จึง
 ได้ ลอบ คลาน ออกจาก ใต้ ฐาน และ ค่อย ๆ ย่อง ออกจาก ประตู บ้าน วง ตรง
 ไป ยัง บ้าน ผม ทน ที่

ถึง กระนั้น ก็ ตาม ท่าน ศาสตราจารย์ ไร่ ก็ ยัง แบก หน้า ไป
มา ๆ ที่ บ้าน แม่ เบ้า อีก เสมอ ดู เหมือน จะ ยิ่ง กว่า ต้อง ดำ วัน ก่อน
นั้ เสีย อีก ทั้ง แยก อุดดำ หั ผิด หน้า จน นวด บาง ครั้ง แบ่ง ชาว จับ คิว
เป็น ปัก กั ม์ การ แต่ง ตัว พิเศษ ยิ่ง ชน นั้ ทำให้ ผม สงสัย เสีย ยิ่ง กว่า ที่
ควร สงสัย และ สงสัย จน คิด ไป ต่าง ๆ นานา เพราะ ดู แยก กัด บั
ดัก ๆ แทบ ทุก วัน เสีย ด้วย น่า จะ อวด ได้ ว่า ความ สงสัย ของ ผม คง ไม่
ผิด เปน แน่ ที่ จะ ถก ถ้าว วาจา ว่า ท่าน ศาสตราจารย์ ไร่ ได้ ใช้
“อุปาย ทาง อ้อม” ได้ ทิด เบ้ ไป ไกล บ้าน และ อยู่ ทาง นั้ แยก ได้ มี
โอกาส เหมาะ พอดี ได้ ต้อง ใช้ วิชา เจ้า ชู ไก่ แจ้ ของ ตน ได้ อย่าง เด็ด มั

พวก เรา แทบ ทุก คน ใน ย่าน ครอบ หน้า น้อย ต่าง พากัน ปฏิวัติ ไป
ตาม กัน ใน เมื่อ วั แกว ว่า ความจริง มี เป็น อย่างไร และ จะ ยิ่ง เป็น
อย่างไร ชน ไป อีก ดัก กั สืบ เท้า ถ้า ทิด เบ้ ไม่ มี เหตุ ให้ รับ กัด บั บ้าน โดย
เร็ว ที่ สุด ที่ จะ เร็ว ได้ อัน ที่ จริง ผม กั ไม่ มี ส่วน เกี่ยว ของ เป็น พื้น ้อง
อะไร กับ ทิด เบ้ ดัก กั หรือ กับ แม่ เบ้า ดัก หน้อย แต่ ดู ใจ ของ ผม ชัก
เด่น ชอบ กัด ใน เมื่อ คิด ถึง เรื่อง นั้ โดย ความ หวาด วิตก หรือ โดย ความ
หวง คั คือ ครอบ ครว ของ ทิด เบ้ กั พุด ยาก ผม ได้ ตัด ใจ สดะ สดาง คั แดง
ดำม สดาง คั ซ้อ รูป ขนาด ของ เล็ก มา จด คั ณ ละ สดาม ดอก ทุก ๆ คั น เพื่อ
บน นาด ศาส ถถ้าว ขอ ให้ ทิด เบ้ รับ กัด บั บ้าน เสีย โดย เร็ว เกิด ผม ได้
เสีย เวลา อธิษฐาน เพียง สั คั น เท่านั้น กั พอดั มั เสีย งั เจษ กัน ว่า ทิด เบ้
กัด บั มา บ้าน แด้ว พร้อม ทั้ง กำไร มาก มาย หรือ ขาด ทุน ยุบ ยิม กั ยัง
ไม่ ทราบ กัน แน่ นอน นั้

เสียง ตกลงทางเท้า จก ๆ และ เสียง คน ชน บน ไค่ ดัง ๆ อย่าง น่ากลัว
บน ไค่ จะ หัก ทำให้ ท่าน ศาสตราจารย์ อา ปากค้ำ ใน ขณะ ที่ กำลัง เดิน
ถึง ประตู หน้า โมรา ใน เรื่อง จันทโครบ ให้ แม่ เบ้า พัง ส่วน แม่ เบ้า ก็
ยัง ตก ตก มาก ชน เมื่อ ได้ หลุด หนี จึง คุย อย่าง เบ่ง จำ ได้ ว่า ผู้ ที่ เดิน เข้า
มา ยืน ต่อกัน ตรง อยู่ ตรง หน้า นน คอ ทิด เบ๊ และ ยัง ตก ตก มาก ชน อีก
ใน การ ที่ หน้า ทิด เบ๊ บุค เบี้ยว อย่าง นอก บุญ ไม่ รับ พร้อมทั้ง ดวงตา
ถ่ม ถ่ม น่ากลัว จึง ตรง อยู่ ที่ ภาพ ท่าน ครู ไข่ และ เมีย ของ ตน อย่าง ไม่
กระพริบ

เมื่อ ได้ ดำรง วิชา บล ไค่ ต่ หรือ ถึง ไม่ ต่ ก็ ปาน กตง แล้ว ท่าน
ครู ไข่ ผู้นำ เคารพ นับ ถือก ก็ เขี่ย ปาก ถาม ถึง การ ไป ต่ มา ต่ ของ ทิด เบ๊
ด้วย เสียง เด็ก แห่ มส่ง ภาพ หน้า ชวน พัง ว่า

“อย่างไร พ่อ เบ๊ ? กลับ มา อย่าง ไม่ รู้ เหนือ รู้ ตัว เขียว นะ ยะ
ไป คำ ขาย ตี ดอก หรือ ? ได้ ทำไร ขาดทุน เท่า ไค่ ไม่ ทราบ ?”

“ถ้าไร ถ้าเรย อะไร !” ทิด เบ๊ ตอบ คล้าย ตวาด “ที่ รอด
มาได้ ก็ นับ ว่า บุญ คุ่ม กระตาด หัก เหลือ เกิน แล้ว มี อย่าง หรือ เรือ ของ
เรา ไม่ ได้ จด ทะเบียน มา ต่ ต้อง มี ไม่ ทน คิด ต้อง ใช้ กำลัง หนุ่ มาน
พาย หน ดำรง อย่าง ที่ เกิด มา ไม่ เคย เก่ง ข้อ เหมื่อน ภูวนิ เเตย หน
ไป หน มา เรือ ก็ ดัน เข้า ไป เกย ตัว ต่ มลง เข้า ของ ต่าง ๆ พร้อมทั้ง
กระเบ้า ย่ำ มไล่ ชาว ตู และ กระบือ งไล่ ยา ไบ จาก กับ เศษ ต่ ต่าง ค่ แดง ก่ พลอย
วินาศ ไป ด้วย คราว หน ต้อง ดำ ผู้ ต่ ดำ ว่า ย ปาน ชีวิต จะ ออก จาก ร้าง จัง

รอตจน ฝั่งได้ ก็ ชั่ง กระดาษ หัน เขามาบ้าน นี้แหละ ยะ กำไรกำเรย ท
ไหนกัน!”

*

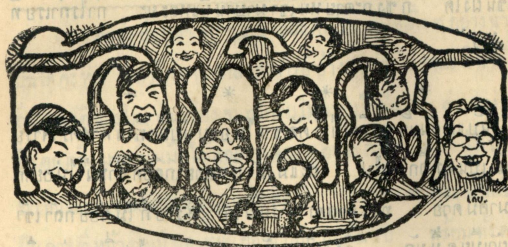
*

*

*

นับ แต่ฉันนั้น มา ทดเบ ก็ คัด ขาดไม่ ยอม นับถือท่าน ศาสตราจารย์
ไร่ ว่าเป็น ครู อีกต่อไป และ แม่ เป้า ก็ พดอย เกิดยด น้าหน้าไม่ ยาก
จะ สมาคม ด้วย ท่าน ศาสตราจารย์ ผู้ เคารพ รัย ก็ ไม่ ค่อย กด้า เข้า
หน้า ผัวเมีย คู่ นี้ นก ถึง แม่ บางวัน ตน จะ พยายาม ไป เทียว เล่น หรือ
เที่ยว คุย ที่ บ้าน นี้ อีก บาง ก็ ดี เป็น ได้ โดน อำนาจ ได้ อย่าง มืด ของ
ทิดเบ และ แม่ เป้า ทุก ครั้ง ไป เพราะ แก ทั้ง สอง ได้ ตก ลง ผลัด เหว กัน

คอย มอง ดู ตาม ช่อง ลูก กรง หน้า บ้าน ถ้า เห็น ท่าน ศาสตราจารย์ ไร่
มา ทำ เป็น หยุตรี ทุรุษ ๆ ที่ สพาน หน้า บ้าน หรือ กำดั่ง ตักน้ำ ลง เทา
จะ ชน มา บน เรือน แถ้ว แก เปน ต้อง เขามือ ดัน ประตู ให้ ปิด เสีย และ
เข้า ได้ กตอน อีก ด้วย ไร่ แต่ เท่านั้น, เมื่อ วานนี้ ทดเบ ยัง ได้ มา หาผม
ที่บ้าน ด้วย ตนเอง ว่า จะ ขอ กระดาษ แฉ่ง ๆ สัก ห้าง แผ่น เพื่อ เอา
ไป เขียน เปรน ประกาศ ติด ไว้ ที่ หน้าบ้าน ของ แก ว่า “ที่นี่ ไม่ มี การ คุย”
แต่ พ่อเฒ่า ผม ก็ ไม่ มี เสีย ด้วย.

นายแพทย์ “คนไข้ของเขอ เวตา ที่เขา อยู่คนเดียว มี อาการ เป็น
อย่างไร บ้าง ?”

นางพยาบาล “ดิฉัน ตอบไม่ ได้ค่ะ”

นายแพทย์ “ฮ่าว, ทำไม จึงตอบไม่ได้เด้อ, ก็เขอ มี หน้ท พยาบาล
เขา น่ะ”

นางพยาบาล “เพราะว่า เวตาเขา อยู่คนเดียว นน ดิฉัน แดเห็น เขา
ไม่ได้ น้ใจคะ”

บุตร คนเล็ก ร้องไห้ โส่จิ่ง มา หา มารดา

บุตร “แม่จ๋า, ดูพี่เขา ชี้ ทำตุ๊กตา ของหนู หัก หมดแล้ว”

มารดา “เขา ทำยังงี้ ถึง ได้หักเด้อ? ต้องเขียน, ต้องเขียน, เด่น
รังแก น้อง ยังงี้ ใช้ ได้หรือ”

บุตร “หนู เอา ตุ๊กตา ฟาดหัวเขา เบ๊ก เดี่ยว เท่านั้นแหละ หัว ของพี่
ทำตุ๊กตา ของหนู หัก หมด”

ป “มัน ร้องให้เขา อะไร อีก ละ หาดาน ?”

หาดาน “เขา อะไร หนู ก็ ต้ม เลี้ยง แล้ว ละ ป”

ป “อ้าว, งั้น ทำไม ถึง ต้อง ร้อง ให้ ด้วย ละ ?”

หาดาน “เพราะ หนู หนัก มัน ไม่ ออก นะ”

นายห้าง “โอ้ เจ้า มัน เคย มา ของ งาน ข้า เมื่อ อาทิตย์ ก่อน นี้ ครั้ง ๑ แล้ว ไม่ ใช่ หรือ ?”

เด็ก “ใช่ ช้ ขอรับ”

นายห้าง “อ้าว, มา ทำไม อีก เถ่า ? อาทิตย์ ก่อน นี้ ข้า ก็ ได้ บอก แล้ว ว่า ข้า ต้องการ เด็ก ที่มี อายุ มากกว่า เจ้า”

เด็ก “ก็ เคย ณ ฌ มี อายุ มากกว่า วันที่ ได้ เค้า บอก ถึง ๗ วัน แล้ว น้ ขอรับ”

ผู้พิพากษา “เอะ ! แก นี้, ฉนั้น ดูๆ เหมือน เคย ได้ เห็น หน้า มา แต่ ก่อน แล้ว น้ นะ”

ผู้ร้าย “ได้ เค้า ก็ เคย นอน เปด มา ด้วย กัน แท้ ๆ น้ ขอรับ”

ผู้พิพากษา “เจ้า หมอ นี้ พูดจา เหลว ไหล, ข้า เคย รู้ จัก มัก จี กับ เจ้า แต่ ครั้ง ไหน กัน ?”

ผู้ร้าย “ก็ เมื่อ เวลา ที่ ได้ เค้า ยัง เปน เด็ก แดง ๆ อยู่ นะ ได้ เค้า ไม่ เคย นอน ใน เปด เหมือน กับ ที่ ฌ ได้ เคย นอน มา แล้ว ออก หรือ ขอรับ ?”

ตำรวจ (ผดักนักโทษเข้ายังห้องมืด) “เฮ้, เชิญเสด็จเข้าไป
อยู่ในห้องนี้ก่อนเถิด แต่จงระวังชนกะใด เดียวจะหก
กะเมนตังไปคอหัก”

นักโทษแก่ “แกไม่ต้องเคื่อนซัก, ขารู้จักกะใดชนมานานแล้ว
นานก่อนแกเกิดเสียอีก”

นายตัง “แปลกจริงๆ อะ, ฉันทะเมตต์ผดักกาดตังไว้แท้ๆ ทำไม
มันถึงได้กลายเป็นคนกะหล่ำปัดไปหมดก็ไม่รู้”

นายตัง “ยังไม่แปลก, ของฉันทะแปลกกว่านี้มาก”

นายตัง “อะไรกัน?”

นายตัง “เมื่อคืนนี้ฉันเอาสุนัขเฝ้าไปฝังไว้ริมถนนแท้ๆ นี่นะ แต่
พอรุ่งเช้าฉันทำไมมันจึงกลายเป็นนายตำรวจถนนยืนอยู่ที่
ปากหลุมนั้นถึง๒คนได้ก็ไม่รู้”

ผู้ถาม “คนที่หากินโดยออกสืบปากและฟันของคนอื่นเป็นอาชีพนั้น
ควรจะได้ชื่ออะไรจึงจะเหมาะสม?”

ผู้ตอบ “ต้องเรียกมันว่า ไ้คนสันคิต ไม่มีอย่างอาชยนั้นแหละเหมาะสม”

ผู้ถาม “ไม่ใช่ เขาเรียกว่า ข้างทำฟัน เหมาะที่สุดอยู่แล้ว”

ครู “ถัดจากตัว ก.ข. ไปแล้วถึงตัวอะไร?”

ศิษย์ “ไม่รู้ได้ช่วย ถ่มเสียแล้ว”

ครู “นั่นอะไร? (ชี้ที่คอ)”

ศิษย์ “ถูกกระเดือกช่วย”

เจ็ดว้อย “เมื่อสามเดือนมานี้เอง เวลาที่ฉันได้มาถึงจังหวัดนั้น
ฉันเหลือเงินติดตัวอยู่เพียงบาทเดียวเท่านั้น เดียวฉันคง
ห้ำหั่นใหญ่โตได้เพราะเงินบาทนั้นเอง ท่านจะเชื่อหรือไม่?”

เกาแก้วคือ “เป็นการน่าประหลาดมากอยู่ เงินเพียงบาทเดียวเท่านั้น
ในเวลาชั่ว ๓ เดือน ไม่น่าจะทำให้เจ็ดว้อยรวยได้ โดยรวดเร็ว
จนมีร้านใหญ่โตดังนี้นะ”

เจ็ดว้อย “ได้ซีท่าน ฉันทำดังนี้ไงล่ะ, จะอธิบายให้ท่านฟัง คือ
ฉันได้เอาเงินบาทนั้นแหละ ตรงไปยังออฟฟิศไปรษณีย์ ให้
ค่าโทรเลขไปถึงเจ้านายที่กรุงเทพฯ ขอเงินเขา ๓๐๐๐๐ บาท
รุ่งขึ้นอีก ๒ วัน ฉันก็ได้รับเงินจากคุณเจ้ายางขนาดนี้ ดัง
นี้แหละ ฉันจึงอาจคุยได้ว่า ฉันดังคึกและมีร้านใหญ่โต
ได้เพราะเงินบาทสุดท้ายของฉันนั่นเอง”

นางสอาด “ตราบรังกล่าวว่าการจับกันนั้น อาจนำเอาเชือก
มาติดต่อกันได้ จริงหรือจะหลอน?”

นางอำพร “ยังงี้ก็ไม่ทราบจ๊ะ แต่ฉันเองก็อยากให้มันติดกันได้
จริงๆ นะ จะได้ดูพวกผู้ชายที่ชอบจับมากๆ จมูกแหว่ง
ไปตามๆ กันให้สมน้ำหน้า”

นายผู้หญิง “นางแจว, เong ทำงานโบน ของข้าแตก หรือ ฮะ?”

นางแจว “เปล่าเจาคะ, ดิฉันทำหตุ่มมอ ลงไปเท่านั้น, แต่มม
แตกเองคะ”

นางสาวตาเหต “รูปนี้ฉันไม่ชอบใจเลย ยะ นายช่าง
ช่าง ถาย รูป “ทำไม คุณนาย ถึงไม่ ชอบ ก็ เหมือน คุณนาย ยิง กระ
แทะ แทะ นี่”

นางสาวตาเหต “เพราะ มันเหมือน มากไป นะ ชะยะ, แก่ ตรง นัยน์ตา ให้
มัน ผิด เสีย ดัก หนอง ไม่ ได้ หรือ ยะ?”

นายแดง ช้อนไฟ ถูก พวก ขาไฟ จับ ได้ ช่วย กัน เหวี่ยง ลง มา จาก
หน้าต่าง ขึ้นบน ลง มา หมอบ กระวอก อยู่ กับ พันดิน นายคำ เพื่อน เดิน มา
พบ เข้า ก็ ช่วย แก่ ไซ้ จน พัน

นายคำ “นี่ เป็น เหตุ อย่าง ไหน ชนเก่า แก่ ถึง ได้ ปาฏิหาริย์ ลง มา จาก
หน้าต่าง ขึ้นบน?”

นายแดง “กับ ช้อนไฟ เรา จับ ได้ ช่วย กัน เหวี่ยง ลง มา จาก เกือบ ตาย
แล้ว นี่ เรา จะ คิด อย่าง ไหน ต่อ ไป อีก? แก่ ช่วย คิด บ้าง ชะ”

นายคำ “ทั้ง แก่ ก็ อย่า เต้นไฟ บน ตึก อีก ต่อ ไป ก็ แล้ว กัน อยาก จะ
เต้น ก็ ต้อง เต้น ตาม พันดิน มัน ถึง จะ พ้น จาก การ ถูก เหวี่ยง
ลง มา เช่น นี้ ได้”

นักเตง ยิงนก “ฝูง นั้น นั้น นก อะไร แก่ ปาก ซ่อม ไม่ ใช่ รึ?”

ชาวหนา “ไม่ใช่ ปาก ซ่อม บ้าน ผม เขา เรียก นก ปาก ตะเกียบ”

นักเตง ยิงนก “เฮ้ย, บ้า จริง มัน นก ปาก ซ่อม แท้ ๆ นี่ นะ”

ชาวหนา “เฮ้ย, บ้า จริง มัน ปาก ตะเกียบ แท้ ๆ นี่ นะ, ถ้า ปาก ซ่อม
ทำไม ถึง ไม่ มี แฉก ๆ ตะ”

ดาม “มือของคุณแยกจากกันของทุกอย่างที่แก่ได้ยื่น
มือเข้าไปแตะต้องเขาแล้ว จะต้องกลายเป็นเงิน เป็นทอง
มรดกต่างวณกัน”

ภรรยา “ถ้าหากคุณแยกได้ ยื่นมือมาแตะต้องตัวของเธอ เขาบ้าง
ก็จะดี”

ดาม “ฉันก็มีราคาเช่นเธอเอง เพียงแต่เดินร่วมทางกับแก
ก็มีคนนับถือเสียแล้ว”

ภรรยา “ถึงหากจะมีราคาจริง แต่ก็คงเป็นราคาเงิน มาวัดเขมรมัน
เสียแหละมาก”

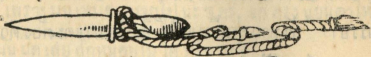
ทหารยาม “เฮ้ย, แกไม่เห็นประกาศที่ปิดบอกไว้ดอกหรือ ถึงได้
มาจับปลาที่นั่นอยู่?”

คนหาปลา “ประกาศเขียนบอกไว้ว่าอย่างไร? แกดูให้ถี่ถ้วน
ถึงค่อยห้าม”

ทหารยาม “ตาแกบอดหรือ? เขาเขียนบอกไว้ออกตัวใดๆว่า
‘ที่นั่นจับปลาไม่ได้’ ยังขึ้นจะมาจับอยู่?”

คนหาปลา “ก็ประกาศของแกมันผิดนี่ละ, ก็นับปลาได้เกือบ ๓๐๐ ตัว
แล้วทำไมในประกาศถึงบอกว่าจับไม่ได้ล่ะ ปลาชุมออก
จะตายไป โทษว่าจับไม่ได้ก็มีด้วย”

จูเวลลิน

ม.จ. อากาศคำเกิง

แปล และ เรียบเรียง

[เป็นเรื่องผจญภัย เกี่ยวกับความรักอย่างดุดัน วิทยาศาสตร์
วิชาไฟฟ้า พร้อมบริบูรณ์ จากเรื่องของ “เอ็ดกาออลเลซ”]

บท ที่ ๑

พินาฏกรรม ลึกลับ

โอ! ท่าน สหาย ที่ รัก ทั้งหลาย เมื่อ ข้าพเจ้า กำลัง จะ เขียน
นิยาย ของ ข้าพเจ้า เรื่อง นี้ ข้าพเจ้า แทบ จะ กัดฟัน นาคา ใจ มิ อยู่ มัน
เป็น เรื่อง ที่ เกี่ยว แก่ ความ ทุกข์ โศก อย่าง ดึก ซึ้ง เคียด โศก ไป ด้วย
ข้อ ความ อัน น่า ตยัค ตยอ ของ สัพ พงศ เป็น เรื่อง ที่ เกี่ยว กับ สตรี ผู้ ม
กรรม ผู้ หงง คอ “ยูเวตติน” ผู้ ถิ่น แก่ กรรม ตง ณ ท่า มกลาง มร
กันดาร “อีไบยน” อีก ทั้ง เป็น เรื่อง ที่ มหาชน ชาว อิตาลี และ
โอยคุปต์ ทราบ กัน อยู่ แล้ว เป็น เดา ๆ เรื่อง รวด ที่ ได้ ผ่าน พัน มา แล้ว
ข้าพเจ้า จะ ต้ม เต็ม มิ ได้ ว่า มัน ทำให้ ข้าพเจ้า ต้อง เต็ม มิ ตา ที่ รัก—ต้อง
จาก เวณ ชัน เป็น ที่ เกิด ที่ ตาย ต้อง มา ผั่ง รก ผั่ง ราก อยู่ ใน ประเทศ
โอยคุปต์ อัน แวด ถ้อม ไป ด้วย มรณันคาร—ห่างไกล จากความ ชีวี โดษ ของ

โลก - อากาศ อบ อ้าว ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้า ยัง ต้อง จาก “พริตซิดดา”
 ตัวที่รักไปเสียตั้ง ๕ ปีเต็มๆ

เวนิซ - อัน เป็น นครที่ ตั้ง อยู่ ณภาค อุตริทส์ แห่งทะเล อาเดรียติก -
 ก็ เป็น นคร ที่สวย ที่สุด - เคย เป็น ท่าเรือ ท่าแรก ใน สมัย โบราณ มา แล้ว
 กาล บัจุบันนี้ ความงาม ต่าง ๆ จึง ถดถอย ถอย ลง ตาม สมัย อัน ควร
 วัง ท่าน ได้ดี ยี่ อัน ตั้ง เติ้น อยู่ ใน เวนิซ เป็น สถานที่ อันมี งดงาม
 อยู่ แห่ง เดียว เท่านั้น สถานที่ สำคัญ อื่น ๆ ก็ รัก ร้าง ปราศจาก
 ผู้คน อนิจจา! เวนิซ ได้ ดำเนินร ถอยหลัง ลง สู่ ความ อับปาง เสื่อมถอย
 อย่าง ผิด คาค ดังนี้ แหะ ท่าน ข้าพเจ้า ก็ เช่น เดียวกัน เว้น เสีย แต่
 ข้าพเจ้า ยังมี โอกาส ได้รับ ความสุข ใน เมื่อ มี อายุ อยู่ ใน เขต มี ษนิมวัย
 ส่วน เวนิซ จะ ปรากฏ ความงาม เช่น เดิม ได้อีก เมื่อใด ใครเลย จะ ทราบ

วันที่ ๑๔ สิงหาคม พ. ศ. ๒๔๓๒ เป็น วันแรก ที่ ข้าพเจ้า เริ่ม ฝจญ
 ต่อโชค ร้าย - โชค ซึ่งมา พราก เอาความสุข ของ ข้าพเจ้า ไป เสีย อย่าง โกล
 ดิบ เวลา ราตรี วันนั้น ดวง ศศิธร ต้อง สว่าง อยู่ ใน ท่าม กตาง นภา กาศ
 ท้องฟ้า ปราศจาก เมฆ หมอก ข้าพเจ้า นั่ง คุย อยู่กับ “พริตซิดดา”
 ที่ สนาม หน้าบ้าน โอ! เรา รัก กัน ท่าน แอ้ย รัก กัน อย่าง มี มิ วัน
 หน่าย ไม่มี อำนาจ ศักดิ์ สิทธิ์ ใด ๆ จะ มา ทำตาย ความรัก ของ เรา ได้
 “พริตซิดดา” เป็น สตรี ที่ สวยเท่า สตรี ที่สวย ที่สุด ใน อดีต ทั้ง หาย
 จะ สวย ได้ ผม ดำดำดำ เยี่ยง ชาว นคร ใน บุรพทิศ ผิวเนื้อ ขาวนวล
 โดย ขรรพชาติ กิริยา มารยาท ร้ายบร่อย น่า รัก ต้อง ด้วย ความ นิยม

ของมหาชน ชาว อิตาเลียน ทั่วไป ความงาม - ความ ซื่อสัตย์ กตัญญู
ของ “พริตซิดา” ข้าพเจ้า จะ ดมเสียไม่ได้เลย ใน ภาพ และ ภาพ หน้า
ห้องนอน ซื่อตรง คือ ข้าพเจ้า มาเป็น เวลา คง ๕ ปี อันเป็น เวลา ที่ เรา ต้อง จาก
กัน อย่าง โหด ดิบ ห้องนอน ไม่ ยอม ทอด ร่าง อัน แน่น น้อย ของ ห้องนอน ใน
วง แขน ของ ชาย อัน นอกจาก ข้าพเจ้า - โอเรโดโดโรโต

ขณะที่ เรา พลาด แสดง ความรัก ต่อ กัน - จับ กัน กอด กัน เช่น เดียว
กับ คบ รัก ทง หลาย บน เก้าอี้ ยาว ซึ่ง ตั้ง อยู่ บน พน ญา อัน ลัด ดัน เขียว ขจี
ก็มี เพียง “บง” ตั้ง ขึ้น ใน ห้อง ดม ไม้ ของ บิดา ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
ตั้ง อยู่ บน ทัง ตัว “พริตซิดา” จับ แขน ข้าพเจ้า ไว้ แน่น ข้าพเจ้า จึง
ปรารถนา เข้า ไป ใน ห้อง นั้น แต่ ผู้เดียว ปลดปล่อย ให้ ห้องนอน อยู่ ที่ สันนาม โดย
ลำพัง พอ ข้าพเจ้า ไล่ เข้า ไป ใน ห้อง ข้าพเจ้า มิ ได้ พบ ใคร อัน นอก จาก
บิดา ของ ข้าพเจ้า ซึ่ง กำลัง นอน เหยียด ยาว อยู่ ทน ผู้เดียว เท่านั้น ข้าพเจ้า
ค่อย ๆ ปรคอง ท่าน ไป วาง ไว้ บน เก้าอี้ นม ยาว ซึ่ง อัน ศักระ ท่าน ขึ้น ด้วย
กิริยา อัน เงียบ สงบ

“อย่าคิดไป ตาม หามัน เลย โอเรโดโด” ท่าน กล่าว แก่ ข้าพเจ้า
ด้วย เสียง อัน แหบ แห้ง มือ กุม แผล ถูก บน ที่ ทรวงอก “มัน เป็น
ผู้ร้าย ที่ ขำขาน ขำ ของ ที่ สุด มัน อาจ ต้อง หนี หาย ตัว ได้ เวลานี้
มัน กำลัง เดินทาง ไป ไชยคุปต์ - ไป เมือง นมเบย์ - ไป เมือง โคโร เพื่อ ระเมิด
ความคิด อัน ชั่วร้าย ของ มัน จึง ปลดปล่อย ให้ เรือง น อยู่ ใน อำนาจ คน
ภิกษุ เกิด ตก เหยื่อ เพราะ มัน เป็น ความ พยาบาท ของ ผู้มี อำนาจ คน
หนึ่ง เจ้าเอง - จึง แต่งงาน เสีย กับ “พริตซิดา” แล้ว รอ ดู เหตุ
การณ์ ต่อ ไป เกิด “ท่าน หยุต ระบาย ตาม อัธยาศัย ด้วย ความ ชั่วร้าย”

ส่วน พ่อ จะ ต้อง ขอ ตา เจ้า ไป แล้ว “ พรัด ขิตตา ” และ เจ้า จง เปน สุธ
ธว ! ลูก รัก ลาก่อน - ลูก รัก ”

พอ ขาด คำ ทาน ก็ แน่ นิ่ง อยู่ ภายใน วง แขน อัน ต่ำ ดัน ของ ข้าพเจ้า
ชนิ จา ! ท่าน ได้ ถึง แก่ กรรม เสีย แล้ว ท่าน ทอด ทิ้ง ข้าพเจ้า ให้ อยู่
แต่ ผู้ เดียว ใน พิภพ อัน กว้าง ใหญ่ ไพศาล นี้

“ มัน หน้ ไป โยคุปต์ - ไป ไคโร - ไป นูเบีย ” เสียง น้ ยังกง แว่ว
อยู่ใน โสภ ประสาท ข้าพเจ้า มี รั้ว ยาย ข้าพเจ้า ไม่ รู้ จัก หน้ คำ คาศักดิ์
ของ ท่าน เลย มัน เปน ใคร ? มัน ดำ มารัก มา ซ้ำ บิดา ของ ข้าพเจ้า
ได้ เจียว หนอ ? บิดา ข้าพเจ้า เปน คน สงบ เสงี่ยม เปน ที่ รัก ใคว ของ
มหกชน ชาด เวนิช ทั่ว ไป ควร หรือ มัน มา ยิง ท่าน ได้ ? แน่ นอน คง มี
ความลับ อะไร สิ่ง หนึ่ง ซึ่ง แอบ แฝง อยู่ ระหว่าง ท่าน กับ มัน ซึ่ง ข้าพเจ้า เอง
ก็ ยัง คง มี คัด แปร ต้าน

ทันใด หน้ ความ โกรธ แค้น ได้ บัง เกิด ขึ้น ใน สมอง ข้าพเจ้า อย่าง แรง
กล้า รับ เติบ ออก ประคุด ไป เทียบ คิด ตาม ผู้ ร้าย ใน ที่ ต่าง ๆ รอบ บ้าน
เปน ความจริง - มัน เปน ผู้ ร้าย ที่ ต้อง หน หาย ตัว ได้ เพราะ ปรากฏ ว่า
มัน ได้ หน้ ไป เสีย อย่าง ปราศ จาก วัฏ แว่ว เปน อัน แน่ แล้ว ว่า ข้าพเจ้า ค้
ต้อง ไป ยัง ประเทศ โยคุปต์ - ไป เมือง ไคโร - ไป เมือง นูเบีย แต่ มหา
ชน ชาด โยคุปต์ มี ตั้ง หหลาย ดิน ด่าน คน ข้าพเจ้า จะ ทราบ ได้ อย่างไร การ
ที่ ดับ หา ผู้ ร้าย ราย หน้ ข้าพเจ้า ทราบ ดี ว่า คง กิน เวตนา นาน ปี หรือ มิ
หน้ ก็ เท่า กับ งาม เข้ม ใน ท้อง มหา สมุท อัน เปน กิจ ที่ ข้าพเจ้า จัก หน้ จะ ทำ

เมื่อไม่มีผลอะไร แล้วข้าพเจ้าก็ต้อง กลับเข้ามา ใน ห้อง สุมด อีก
 ครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าพบ “พริตซิดดา” กำลัง ขับ ศีรษะ ร้องไห้ อยู่ ที่
 ทรวงอก บิดา ข้าพเจ้า มือ ห่อหุ้ม มือ ท่านไว้แน่น ด้วยความรักและ
 นบ้น้อย อย่าง สูงสุด เกศา อัน สยาย คางาม ของ ห่อหุ้ม กอง อยู่ บนทรวง
 ออกท่าน โอ! “พริตซิดดา” ของข้าพเจ้าก็มีความทุกข์เพียงเดียวกับ
 กับข้าพเจ้าเหมือนกัน ข้าพเจ้าเดินไป หยุด อยู่ข้างๆ ห่อหุ้ม พลง
 ค่อยๆ ซ้อน ศีรษะ ห่อหุ้ม ห่อหุ้ม ขับ ศีรษะ อยู่ ที่ ทรวงอก ข้าพเจ้า
 แล้วก็ สลัก สลัก อยู่ ไป มา เบน ที่ หน้า เวทนายีนิก

“โอเรโด นี่ เธอ จะ ทำ อย่างไร ?” เป็น คำถาม ของ ห่อหุ้ม
 คำแรก

“พี่จะ ทำ อย่างไร ได้ น้องรัก” ข้าพเจ้า ตอบ อย่าง เครว้า “นอก
 จาก ที่ จะ ต้อง จาก ห่อหุ้ม ไป อย่าง ไกล ถิบ เพื่อ ทำการ แก่ แค้น เท่านั้น”

ข้าพเจ้า เฒ่า ถึง คำพูด ที่ บิดา กล่าว ครั้ง สุดท้าย ให้ ห่อหุ้ม พัง โดย
 สิ้นเชิง ทันใด นั้น ข้าพเจ้า รู้สึก เหมือน ว่า มือ ห่อหุ้ม ที่ บีบ อยู่ แล้ว บน
 บ่า ข้าพเจ้า ยิ่ง บีบ แน่น ขึ้น เป็น ลำดับ

“เธอ จะ ทำ เช่น นั้น ไม่ได้ โอเรโด เธอ จะ ปลดปล่อย อยู่ ใน
 ความ สามารถ ของ นคราภิบาล ไม่ได้ คุณ พ่อ ของ เธอ อยู่ ชีวิต ลง
 โดย เหตุการณ์ อัน ร้ายแรง ถึง เพียง นี้ เธอ จะ นั่ง คุดตาย อยู่ หรือก? เธอ
 จะ แต่งงาน กับ ดิฉัน - รับ ความสุข กับ ดิฉัน ใน เวลา ที่ คุณพ่อ ของ เธอ ตาย
 โอ! เธอ ยัง ไม่ เสว พอ ที่ จะ ทำ เช่น นั้น ไม่ใช่ หรือก? ถูก แล้ว เธอ
 ต้อง ไป เมือง นูเมย์ - เมือง ไคโร เธอ ต้อง ไป เพื่อ ทำการ แก่ แค้น ส่วน

ตินัน จะ รอ เธอ อยู่ ด้วย ความ ซื่อ สัตย์ โอเรโตโด ที่ รัก ของ ตินัน ตินัน รัก เธอ ยิ่ง สิ่งใด ทั้ง หมด ตินัน จะทน รอ เธอ อยู่ ด้วย ความ จงรัก รักดี แม้ว่า จะเป็น เวลานั้น เท่าใด ก็ ตาม เธอ จง คอย ดู ความ สัตย์ ของ ตินัน นะคะ โอเรโตโด”

“ฉัน เห็นใจ ห่อน แล้ว พรินซ์ชิตา” ข้าพเจ้า ว่า “ฉัน ทราบ กระจ่าง แล้ว ว่า ห่อน รัก ฉัน เพียงใด โดย ที่ ฉัน เอา ความรัก ของฉัน เข้า เปรียบ เทียบ อย่า กัดๆ เลย ถ้า ห่อน รัก ฉัน เพียง ไหน ฉัน ก็ รัก ห่อน เพียง นั้น”

“ความจริง” ห่อน พูด พาด ซด คัว ลง นิ่ง บน เก้าอี้ คัว เคียง กับ ข้าพเจ้า “คุณ พ่อ ของ เธอ ออก จะ ดู ถูก เธอ เกิน ไป ที่ จะ ปลดปล่อย ให้ เธอ ได้รับความ สุข ให้ คน อื่น เข้า ทำการ แก่ แค้น ให้ การ ที่ จะ เอา จมูก คน อื่น เข้า หายใจ มัน จะ แน่ นอน ได้ ที่ ตรง ไหน เธอ จะ ต้อง ไป เอง—ไป ทำการ แก่ แค้น ให้ ปราบฏ แก่ โลก”

ตั้งแต่ ราตรี นั้น เป็น ต้น มา ความ รัก ระหว่าง เรา ทั้ง สอง ก็ ได้ ถูก ความ ทุกข์ โศก อัน ส่ำหืด คอย แซกแซง เป็น อุปสรรค อยู่ เสมอ เนื่อง นิคม.

บท ที่ ๒

ยเวลลิน ผู้สามารถ

ต่อมาอีกสามวันเรือ “คริสต์น” ก็เริ่มใช้จักร ออกจากท่าเมืองเวนิส เรือดำ เป็นเรือที่ข้าพเจ้าโดยสารไปด้วย ข้าพเจ้าได้ดำดูลงนอนแล้ว - ดำนอนมา เคื่องคว้าง อยู่ในท่ามกลางทะเล อาเดรียติกอันมีอาณาเขตร กว้างขวาง ทั้งล่องน ให้อยู่ในความอารักขา แห่ง พระผู้เป็นเจ้า

ในระหว่างที่ข้าพเจ้า รอนแรม มาในเรือ คริสต์น ข้าพเจ้าช่างรู้สึก หงอยเหงาเสียจน กระไร ไม่จำเป็นจะเหลียวไป ตำรทิศใด ภาพ แห่ง การ ฆาฏกรรม—ภาพ แห่ง ใบ หน้า อันงดงาม ของ “พริตซิดดา” ก็มาปรากฏ อยู่เสมอ ไม่มีใคร อีก แล้วใน พิภพ นี้ จะสามารถ มา ปลุก หัวใจ ข้าพเจ้าให้ ตื่น จาก ความ ทุกข์ โศก ข้าพเจ้ายืน เกาะ ราว ระเบียง เรือ ทอด สายตาไปชม พน ทะเล อัน มีคลื่น กระฉอก อยู่ มีขนาด สาย น้ แหะ ทาน คือ ความสุข อัน ยาก แค้น ซึ่ง ข้าพเจ้าได้ รับ เป็น อย่างดี ข้าพเจ้า เคยได้ รับ ความ สุข เนื่อง นิศย์ มาบัดนี้ ความสุข นั้นได้ บิน โถด ออกไป ทุกที่—โถด ไป ยัง ประเทศ โยคุปต์—เมือง ไคโร—นูเบีย—มรูกันตาร อัน กว้างใหญ่ ไพศาล

อนิจจา! บ่านฉัน “พริตซิดดา” ของข้าพเจ้าจะเป็นไฉน ? ล่องน คง คงคา รอ ข้าพเจ้า อยู่ ด้วย ความ สดุดี แล้ว เกศา อันดงาม ของ ล่องน—เนคร อัน คม ดำ รว กับ ดำ มฤคี่ เมื่อ ยาม โกรธ กร อัน

เรียวขาว สดขาว รวด กับ ลำเทียน ปาน ฉนั้น จะ หม่น หมอง ดึกเพียงไหน
ดวง เนตร อัน มี ประกาย แห่ง ความ ร่าเริง มินอง ไปด้วย ชดสัซหหรือ? ขอ
ให้ ท่าน ลอง หลับ จักษุ ครอบ ถึง ภาพ ตอน น ของ ข้า พเจ้า ดู ที่ หรือ ว่า
หิว ออก บรุษ เช่น ข้าพเจ้า - หิว ใจ สดๆ เช่น “พรตชีตดา” เป็น อย่างไร
ข้าพเจ้า คิด ถึง หลอน รวด กับ ออก จะ สดตาย ถ้า ข้าพเจ้า มี บก เป็นอินแน
ทเดียวที่ ข้าพเจ้า จะ ต้อง หนี จาก เรือน บิน ตรง ไป ยัง เมือง เวนิซ -
ไป ตรง กอง กอด หลอน แล้วย จน พอใจ แต่ อา! ความคิด อัน ใจ บ้า
เหต่าน ยัง คง วก เวียน อยู่ ภายใน สมอง ข้าพเจ้า มี ภูวณ อนิจจา!
พรตชีตดา, พรตชีตดา นื่อง รัก ของ พ

ภายใน เรือ “ครตติน” ซึ่ง ข้าพเจ้า โดย ผ่าน มาน ข้าพเจ้า
มี เพื่อน สันทนา อยู่ สอง คน เป็น เคานต์ และ เคานต์ ดามี ภรรยา เขา
ทั้งสอง มัก ชอบ มา นั่ง คุย เล่น กับ ข้าพเจ้า เสมอ ฝ่าย ชาย—เคานต์
อีก เป็น คอโต - เป็น คน ที่มี หน้าตา เข้ม โหด ตา ดำ ไว้ หนวด ไล่
อายุ อยู่ใน รวด ๓๕ ปีเศษ รูปร่าง ใหญ่ โตริม ฝีปาก ค่อน ข้าง หนา
รวม ความว่า เคานต์ ผู้นี้ เป็น บรุษ ที่ ปราศ จาก ความ งาม ไม่ว่า ใน ที่ ใด ๆ
แต่ มี ข้อ ที่ เรา ควร สังเกต อยู่ มาก ก็ คือ เขา มี นัยน์ ตา อัน แดง ประหลาด
โตดำ ถ้า จ้อง ดู ใคร ก็ เข้ม อย่ง มี อำนาจ คล้าย จะ เป็น หมอ ดก
ดวงจิตต์ ฉนั้น อย่งไร ก็ ดี ถึง แม้ ว่า เขา จะ เป็น เคานต์ ผู้ มี เกียรติยศ
สูง คน หนึ่ง ก็ จริง ข้าพเจ้า ก็ ยัง เชื่อ ว่า คง มี แวด แห่ง ความ ทุจริต แอบแฝง
อยู่ เขามัก ขำขำ ใน ทาง ดิม เหล่า เอด เล่น ไพ่ บริดชแตร โป๊กเกอร์

ส่วน เคาเนเคส ปรวยา ของ เขา เป็น หนึ่ง ที่ แปรก ที่ สุด หด่อนมี
 อายุ ราว ๒๕ ปี หน้าตา เกิดยง เกดาค่อน ข้าง ด้วย ฌมถ์ทอง คาส์ดำ
 รูป ร้าง อรชร ประเปรยว คุไม่ ส้ม กับตา เคาเนค เดย จน นิดเดียว การท
 ว่า หด่อน เป็น หนึ่ง ที่ แปรก ก็คือ หด่อน มีความสามารถ ในวิชา วิศกรกรรม
 ต่าง ๆ หด่อน ชำนาญ ใน วิชา ไฟฟ้า อย่าง หาตัว จับยาก อาจ จะ
 ใช้ อำนาจ ไฟฟ้า ทำ บ้าน เรือน เป็น กตโก ไปได้ เพื่อ ประกอบ กับ ความ
 สามารถ ของ หด่อน ข้าพเจ้า จำต้อง เต่า ว่า ครั้ง หนึ่ง ไฟฟ้า ใน เรือ
 คริสต์กิน เดีย ตับ มีด หมด ทั้ง ตำ นาย ช่าง ตำคณ บวย เดีย จึง จำเป็น
 ต้อง ใช้ ลูก หนึ่ง เทยว แก่ ไฟฟ้า สาย นั้น ก็ ไม่ ชาติ และ แดงให้ ทราบ ว่า
 เดีย ที่ เครื่อง ใน ห้อง ชัน ดำ พวก ลูก สมน นาย ช่าง พยายาม แก่ อยู่
 เป็น เวลา ตั้ง ต้อง ชั่ว นาทิกา เต็ม ๆ ก็ หา เป็น ผล ตำเร็จ ไม่ หด่อน -
 เคาเนเคส ออก เป็น คอโต - รับ อาสา กับ คัน ทัน ที่ ท่าน กับ คัน ก็ อนุญาต
 ตาม ประสงค์ ใน ชั่ว เวลา ๑๕ นาที ไฟฟ้า ก็ สว่าง ได้ ดัง เดิม ตั้ง แต่
 วัน นั้น มา หด่อน ก็ ได้ แดง ความ สามารถ ให้ ชาว เรือ คริสต์กิน เห็น เอง ๆ
 ตลอดจน เรือ มา จอด อยู่ ที่ เมือง เบ็งกาซี ใน ไอยคุปต์

เรื่อง ความ สามารถ ของ หด่อน มี อยู่ มาก มาย เช่น ภาย ใน ห้อง
 ส่วน ตัว ของ หด่อน และ สามี หด่อน แต่ง เดีย อย่าง หรุ ตำม สาย ไฟ
 ไป ยัง ที่ ต่าง ๆ พอ ตก เวลา ถดาง คัน ห้อง หด่อน จึง สว่าง จำ ไป หมด
 แด คงาม ไม่น้อย เนื่อง ใน ความ สามารถ อัน น่า อัศจรรย์ ของ หด่อน
 ชาว เรือ คริสต์กิน จึง ขนาน นาม หด่อน ว่า “ยูเวลดิน”

ตลอดที่เรือแล่นมา ในทะเล เมดิเตอร์เรเนียน ผ่าน อ่าวซิราจูด
ที่เมืองเบงกาซี ใน ไอยคุปต์ หล่อน กับ ข้าพเจ้า ก็ สนิท สนม กัน ดุ
หล่อน ขอ ร้องให้ ข้าพเจ้า เรียก หล่อน ว่า “ ยูเวลดิน ” อันเป็น นามที่
หล่อน พึง พอใจ อย่าง เอก

“ นี่เธอจะไปไหน ไรต์โอ ” หล่อน เคย ถาม ข้าพเจ้า

“ ฉันจะไป อยู่ เมือง นูเบีย ” ข้าพเจ้า ตอบ “ แต่ ฉัน เชื่อว่า

หล่อน คง ไม่ ไป ไกล จาก เมือง ไคโร เป็น แน่ ”

“ เธอจะไป นูเบีย ” หล่อน ทวน คำ “ เมือง ที่ เต็ม ไป ด้วย การ
พ่น ทงส์ เมือง นูเบีย เป็น บ่อ เกิด แห่ง ความ ฉิบหาย ถ้าไม่ ผิด
กับ มอนติคาโด ก็ คง ยิ่ง ไป กว่า ”

“ จะ แต่ ฉัน ไม่ได้ ตั้งใจ จะ ไป เล่น การ พ่น ที่ นั้น เลย ตั้งใจ
จะไป เทียว เท่านั้น เชื่อ ว่า หล่อน คง จะ ไป เยี่ยม ฉัน ที่ นั้น บาง ”

“ โอ ! เมือง บ้าน นั้น ดิฉัน ขอ ไกล ร้อย โยชน์ แล่น โยชน์ เทียว ค่ะ ”
หล่อน พุด ถ้วน ชัน “ อากาศ ก็ ร้อน จน เกือบ จะ ใช้ แทน ไฟ ได้ จะ มอง
ไป ทาง ไหน ก็ มี แต่ ทะเล ทวาย ทาง ทิศ ตะวันออก มี นูเบีย ตะวันตก มี
ลิเบีย น ดิฉัน ออก จะ ทราบ แล้ว ว่า เธอ พยายาม ที่ จะ บัง เรา ใน ชุระ
ที่ เธอ จะ ไป ทำ เพราะ ชาว อีคาเรียน ไม่ เคย พอใจ มา เทียว ที่ ไอยคุปต์
กัน เลย ดัง คน เดียว ยิ่ง นูเบีย ด้วย แล้ว ก็ ยิ่ง ร้าย ใหญ่ ”

“ หล่อน เป็น คน ฉลาด มาก ที่ เดียว ยูเวลดิน ” ข้าพเจ้า พุด ถก บ
เกิด ขึ้น “ ฉัน รู้ ดี ว่า หล่อน พยายาม จะ ค้นคว้า หา ความ จริง จาก นั้น
ให้ ได้ แต่ ฉัน เห็น ว่า หล่อน ยัง เข้าใจ ผิด อยู่ มาก ฉัน ไม่ได้ ตั้งใจ

จะชอบ เหน ความตั้งใจจริง ของ ฉัน เลย ดิฉัน ก็ พวกเราไม่ชอบมา
กัน ฉัน ก็ จะ ต้อง มา ชิม รส ตู บาง เป็น ไ้

“ตั้งไร ก็ แด้ว แด้ว ความ เหน ชอบ ของ เธอ ทง ดัน เธอ จะ ไป นาน
ไหม คะ ?” ห่อ น ถาม

“ยัง ทราบ ไม่ ได้ จะ ถ้า มี ตั้ง แปร ตก ๆ ตู บาง ที่ ดัน ก็ อยู่ นาน
สัก ห่อ นย แต่ อย่าง มาก ก็ คง สัก ๑๕ วัน เท่านั้น”

“เธอ จะ ต้อง ท่อง เทียว ไป กับ กอง คาราวาน เขา หรือ คะ ? ถ้า
เธอ คิด เช่น นั้น ก็ เป็น การ คิด ผิด อย่าง เอก เธอ เอะ คะ ดิฉัน จะ
ทำ นาย ไว้ ที่ เดียว ว่า สิบ ห้า วัน ที่ เธอ ไป เธอ จะ เห็น เป็น ตง บั”

“ห่อ น เคย ไป หรือ จ๊ะ ย เวด ดัน” ข่า พ เจ้า ถาม

“ดิฉัน ไม่ เคย ไป เลย แต่ เคา ด์ แก เคย ไป แก บอก ว่า นร ก
ดัก ว่า เป็น ไ้ ไ้

ดัก คุ เว็ ก็ มา จด ที่ เบ้ง กาช เรา ตง เว็ ไป จาก เบ้ง กาช มา
อา เด็ก ซาน เกรย แด้ว ไ้ ไป มา ตาม ถ้า คตอง เรือ ย จน ถึง ไค โว

เรา มี โอกาส คุย กัน น้อย ที่ สุด โดย เหตุ ที่ เคา ด์ ดำ มี ของ ห่อ น
เข้า รก มา แล้ ร็จ แด้ว เขา ทง ต้อง นั้ รก หาย ไป ตาม ถนน สาย ไ้ใหญ่
สาย ไ้หนึ่ง จน ดับ ตา เมื่อ แวะ รับ ประทาน อาหาร พอ ควร เรียบ รอย แด้ว
ข่า พ เจ้า ก็ ขน รก ไฟ ตรง ไป ยัง เมือง นู เบย.

บทที่ ๓

มรณังคาร ลิบยัน

ก้าวแรกที่ข้าพเจ้าเดินออกจากสถานที่รถไฟก็พบมือการพนันที่เดียว ชาวพนเมืองแดงตัวรุ่มร่าม โปกผ้าดำ สกปรก เขาเหล่านี้นั่งกอดนั่งล้อมวงแทงหวย ๗ ตัวกันอยู่ ข้าพเจ้ารู้สึกใจหายวาบวาบ! เวนิชของข้าพเจ้าคิดว่าคงร้อยส่วน ข้าพเจ้าตกมาอยู่ในประเทศอื่นเต็มไปด้วยความบ้าเถื่อน อากาศอบอ้าว เนืองแน่นไปด้วยผู้คนอื่น สกปรกโสโครก

พอข้าพเจ้ายืนจ้องดูภาพแห่งความฉิบหายอยู่สักครู่ พวกคนขอทานก็มายืนรวมล้อมหน้าล้อมหลังข้าพเจ้าไว้โดยรอบ ต่างก็ออกปากพูดภาษาชาวพนเมืองร้องขอทานอยู่อย่างไม่เป็นศัพท์ ข้าพเจ้ารู้สึกว้ากานที่สุดและรู้สึกเกลียดกลัวด้วย มือซึ่งยื่นมารับทานที่ร้อนอยู่รอบข้างข้าพเจ้านั้นร้อนแต่ตัวสกปรก เปื้อนดินเปื้อนทรายแสดงว่าเพิ่งจะเลิกจากการพนันกันมาใหม่ๆ ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรกับเขาดี ควรหรือที่ข้าพเจ้าจะเอาทรัพย์สินมีค่าแจกจ่ายให้แก่มนุษย์ผู้เดินการพนัน มีเท่าไรเขาก็ฉิบหายเท่านั้น

ครั้นพวกเขาเห็นข้าพเจ้ายืนเฉยอยู่เขาคงนึกว่าข้าพเจ้ากลัวหรือมีฉันทก็คงไม่กล้าทำอะไรเขา เขาค่อยๆเอื้อมมือใกล้ข้าพเจ้าเข้ามาทุกทีจนในที่สุดก็ถึงตัว ทันใดนั้นข้าพเจ้าก็กระชากมือเขา

กระเด็นไป แต่วกก็จ้องดูเขาด้วยความรังเกียจ เขากับข้าพเจ้าต่าง
 คมเข็งกันอยู่ราวสิบนาทิจึงได้มีชาวพื้นเมืองท่าทางแปลกคนหนึ่ง
 มาหาข้าพเจ้า

“นี่คุณเป็นชาวอิตาเลียนหรือครับ?” เขากลามภาษาอิตาเลียน
 “ครับ ถูกแล้ว” ข้าพเจ้าตอบอย่างโล่งหัวอก “ผมเพิ่ง
 มาถึงเดี๋ยวนี้เอง ผมจะมาอยู่ที่นั่นชั่วคราว คุณจะหาที่พักให้ผม
 ได้ไหม?”

“ได้ครับ ไม่เป็นไร” พูดแล้วเขาก็พาข้าพเจ้าแหวกฝูง
 คนขอทานออกไป เขาพูดภาษาอิตาเลียนได้คล่องแคล่วดีมาก ท่า
 ทางเขาก็ نرم นอบ ข้าพเจ้าก็อยู่ ข้าพเจ้าทราบภายหลังว่าเขาเป็น
 เจ้าของเรสต์เคอเรอในแถบนั้น และเคยไปอยู่ในกรุงโรมมาครั้งสามสี่
 เราเดินเรื่อย ๆ มาตามถนนเล็ก ๆ หาดย่ำยเป็นเวลาดังครึ่ง
 นาฬิกาในท่ามกลางแสงทึบกรออันร้อนจัด จึงได้ถึงบ้านเช่าเล็ก
 หลังหนึ่งปลูกอยู่ในที่อันปราศจากร่มไม้

“ฤดูร้อนร้อนจัดเหลือทนครับ คุณไม่ควรมาเลย” เขากล่าว
 “ทะเลทรายก็ใกล้จะเป็นบ้าอยู่แล้ว ผมพักเอาผิงทรายอันร้อนระอุ
 เข้ามาในบริเวณนี้เสมอ”

“นี่คุณจะให้ผมพักที่บ้านนี้หรือ?” ข้าพเจ้าถาม
 “มีแห่งเดียวเท่านั้นแหละครับ เชิญคุณเข้าไปดูสิ”
 ภายในบ้านนี้มีม่านเก่า ๆ บังอยู่ระหว่งแดดกับประตูห้อง
 เพื่อกันผิงทรายซึ่งพัดมาจากทะเลทรายนุเบเยและดีไบเยน ข้าพเจ้าแทบ

จะจับ ม่าน นั้น มิได้ เพราะ วัสดุ คายมือ เหลือ ทน ทั้ง โดย ที่ ถูก แสง ทินกร
เผา เสีย จน ร้อน เมื่อ ตกตง กัน แล้ว ข้าพเจ้า ก็ พัก อยู่ ใน บ้าน หลัง นั้น
ตาม คำ แนะนำ ของ เขา.

*

*

*

๐

“ คาเค็ม แอฟฟามิด ” ชายหนุ่ม ชาวไอยคุปต์ เจ้าของ เรด
เคอรอง ฆูน เป็น คน ผอม สูง หนวด เครา เกดียง เกด่า มี นิสัยใจ
คอ เยือกเย็น สุขุม วันหนึ่ง เขา มา ขวน ข้าพเจ้า ไป ชุด หา ทอง ใน โอเอ
ซีส์ แรียโน ใน มรูกันตาร์ ดีไบยน์ เขา อ้างว่า การที่ ข้าพเจ้า มา นั่ง งามมือ
งอเท้า อยู่ เฉย ๆ เช่นนี้ มีวันใด ก็ วันหนึ่ง เงิน ก็ จะ หมด กระเป๋า เมื่อ
พูด จา ตกตง กัน แล้ว ข้าพเจ้า ยอม เข้า เป็น หุ่น ส่วน กับ เขา หนึ่งใน สาม

อนิจจา ! ท่าน เอ๊ย ไม่ มี ชาว อิตาเลียน ไต ๆ ที่ จะ ได้รับความ
ลำบาก ยากแค้น เช่นเดียวกับ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า ตก มา อยู่ ใน ประเทศ
ไอยคุปต์ - อัน เต็ม ไป ด้วย ความ ก็นดาร ข้าพเจ้า ต้อง ทำงาน อัน
หนักตั้งแต่ เริ่ม สุริยัน บั จจุ ติ มัย จน อัสดง คด เพื่อ แลก เปลี่ยน กับ ชัน ทอง
เล็กน้อย ที่ ได้ มา อย่าง หมด หวัง ข้าพเจ้า ต้อง ดู แด งาน ต่าง ๆ อยู่
เช่นนี้ เป็น เวลา สาม ปี เต็ม ๆ จึง ได้รับ ผล สัม หมายถึง คือ เรา ได้ ทอง
เป็น อัน มาก - มาก พอ ที่ เรา ทั้ง สอง - คาเค็ม และ ข้าพเจ้า - จะ เป็น เศรษฐี
น้อย ๆ ได้ทีเดียว ทอง - ทอง อัน เป็น โลหะ ที่ มี ราคา สูง สุด ก็ หา หา
หวัใจ ข้าพเจ้า ให้ พ้น จาก ห่วง แห่ง ความ ทุกข์ ได้ ไม่ ความ ทุกข์ ของ
ข้าพเจ้า มี อยู่ มาก มาย หมก กอ อยู่ ภายใน ดวง หทัย อัน ซอก ซ้ำ อย่าง

มากที่สุด ดังนั้น ถึงจึงดูไปว่าทองมีค่าเท่าเทียมกับกระดาษชนิดหนึ่งเท่านั้น

จากที่พักของเราไปยังโฮเฮลล์เร็วมาก ถ้าเราขึ้นมาห้อยไปเรื่อย ๆ จะกินเวลาครึ่งชั่วโมง นานพิกาเป็นอย่างต่ำ ข้าพเจ้าต้องขึ้นกลับไปที่รถม้ามาเสมอทุกวัน ระหว่างทางบางครั้งก็เกิดพายุ ฝน ฟ้าคะนอง ลมพัดแรงจนสามารถที่จะคว้าที่เอาชีวิตเราไปได้ บางคราวข้าพเจ้าก็ขึ้นรถม้าไปจอดนอนหลับอยู่กลางมรกนคาร อันกว้าง ถูกทรายหมกจนเหลือแต่จมูก ถ้ากองคาราวานไม่พบและช่วยเหลือแล้ว นามว่า "โอเรลโตโรโตโอ" จะปรากฏได้ฉันใด

เวลาได้ผ่านพ้นไปอย่างเฉื่อยช้าที่สุดเป็นไป ๆ อ่า! สิบเต็ม ๆ แล้วที่ข้าพเจ้ามาฝังรักฝังรากอยู่ในเมืองโฮเยคุปต์ได้รับความลำบากอย่างสาหัสจึงได้ประสบโชคอย่างน่าพิศวง

วันหนึ่งเวลาค่ำเมื่อข้าพเจ้าเสร็จงานแล้วข้าพเจ้าก็ขึ้นมาสู่ศาลาสูง จะกลับไปที่พัก พอไปได้ครึ่งทางมรกนคารอันกว้างก็ปกคลุมไปด้วยความมืดแห่งก้อนเมฆอันกระจายอยู่หนาแน่นในท่ามกลางนภา กาศเกิดพายุพัดหนักเข้าทุกที ข้าพเจ้าต้องขับคืนชะงักที่ค่อม้าโดยที่เกรงว่าจะมีฝนทรายกระเด็นเข้าตา พลาญก็เร่งฝีเท้ามาอย่างเต็มที่

พายุก็ยังพัดหนักขึ้นทุกทีท้องฟ้าก็มืดมนจนการไปโดยทั่ว ข้าพเจ้าได้ม้าและปล่อยให้มันห้อยอย่างสุดกำลัง พอไปได้

สักครู่นี้ก็ตกลงมาอย่างเต็มหูเต็มตาไม่เห็น ข้าพเจ้า หอมมาตราฝน
เรื่อยมาด้วยความหนาวสะท้อนประกบด้วยพายุก็ยิ่งคงพัดแรงเรื่อย
อยู่ตามเดิม ไม่ได้นานนักเท่านั้นก็มืดเข้ากับอะไรสิ่งหนึ่งโดยแรงจน
มันมืด ข้าพเจ้าเองก็กระเด็นตกลงมาหมอบนั่งอยู่ที่พื้นทรายอัน
เบี่ยงชัน

ข้าพเจ้าค่อย ๆ ตกขึ้นดูของสิ่งนั้น

อา! ท่านเอ๋ย ข้าพเจ้าคิดไปว่าข้าพเจ้ากำลังตกอยู่ในความ
ฝันหรือความบ้า เพราะสิ่งนั้นคือสัตว์ หด่อนนอนหลับนั่งอยู่
ข้าพเจ้าตกใจเป็นกำลังรีบกระโดดเข้าไปซ่อนศีรษะหด่อนขึ้น หด่อน
คือใคร?

ถึงแม้ว่าเวลานั้นข้าพเจ้าและหด่อนกำลังดำอยู่ในฝันอันตก
มามีชาติตายก็ดี ข้าพเจ้าก็ยังคงจำหด่อนได้ถนัด จำได้ว่า
หน้าตาหด่อนขาวซีดปราศจากโลหิต ตลอดเวลาสี่ปีที่ได้ผ่านพ้น
ไปแล้วดูหด่อนแก่ลงมาก แสดงว่าคงได้รับความทุกข์อย่างสาหัส
ทำไมข้าพเจ้าจึงไม่เห็นหด่อน? การที่ข้าพเจ้าปล่อยให้เท้ามาสัมผัส
หด่อนโดยแรงนั้นเพราะอะไร? อา! ปัญหาทั้งร้อยแปดประการก็
ระดมกันอยู่ในสมองข้าพเจ้า ข้าพเจ้ากำลังตกอยู่ในห้วงแห่งความ
กังขา อา! หด่อนคือ ยูเวติน—เคนเคต์ ออกเป็นคอโด.

บทที่ ๔

เหย ความจริง

ยูเวตติน เจ็บ อยู่ใน บ้าน ข้าพเจ้า ตั้ง ด้าม อาทิตย ข้าพเจ้า ต้อง พยายาม รักษา หด่อน จน ดุต ความ สามารถ การ ที่ ข้าพเจ้า ไม่ ได้ ซัก ใช้ ได้ เติง หด่อน ถึง เรื่อง ที่ หด่อน ต้อง มา นอก อยู่ กต่าง ทะเลทรายนั้น เกรง ว่า หด่อน จะ เจ็บ หนัก ลง อีก

“โรดีโอ” หด่อน ว่า ใน วัน แรก ที่ หด่อน หาย เปน ปกติ “พระ คุณ อัน ใหญ่ หลวง ของ เธอ ครั้น นั้น เธอ จะ ต้ม เตี้ย ไม่ ได้ โดย จินตนาการ ไม่ ก่อน ที่ จะ เล่า เรื่อง รว ของ ดิฉัน ให้ เธอ ฟัง ดิฉัน ต้อง ขอ ถาม เธอ ว่า เธอ มา อยู่ อยู่นั้ เพื่อ ประสงค์ อะไร ?”

“หด่อน จะ ไป ทำ ไร ยูเวตติน” ข้าพเจ้า ตอบ เรื่อย ๆ “แต่ เธอ เกิด ฝัน จะ บอก ให้ ดิฉัน มา เพื่อ ตาม จับ ผู้ร้าย ที่ฆ่า คุณ พ่อ ดิฉัน ตาย ใน เมือง เวินซ์ เมื่อ ครึ่ง ทศวรรษ กลับ จาก มหาวิทยาลัย ใน กรุง บัว ใหม่ ๆ”

“ตาม จับ ผู้ร้าย ที่ฆ่า บิดา เธอ” หด่อน ทวน คำ ด้วย ความ ฉงนใจ “นี่ ก็ ดี บ่ ตัว มา แล้ว เธอ ยัง ไม่ พบ มัน อีก หรือ ? ขอโทษ บิดา เธอ คือ ใคร ?”

“เคนต อเปร์ตาเคอติต” หด่อน ทวน คำ แล้ว ก็ หดอบ ตาม นาง ด้วย กริยา อัน ตัก ถับ แล้ว ก็ บน เบา ๆ ว่า “เธอ คือ โรดี เคนต”

“หด่อน ทราบ ความจริง หรือ จ๊ะ ยูเวตติน ?” ข้าพเจ้า กระ เข้า ถาม หด่อน เมื่อ เธอ อยู่ แทบ เท่า หด่อน “อา! ความหวัง ที่ จะ ได้ พบ ดวง พิศัย อัน งาม ของ “พรัดซิดดา” ก็ มี เมา อยู่ รวง ๆ แล้ว

“ถ้า หลดอน ไม่ หมายถึง ความ เซ่นสนั้น หลดอน คง หมายถึง ความว่า
 หลดอน เป็น ผู้ ส้ม รั้ว รวมน คิด ?”

“คะ...คะ ถูก แล้ว ”

“อา ! ข้าพเจ้า รู้ สัก โกรธ เคือง หลดอน เป็น ที่ สุด จ้อง ดู หลดอน
 ด้วย แวว คา อัน โกรธ แค่นั้ แล้ว ก็ บีบ มือ หลดอน ได้ แน่น

“หลดอน เป็น ผู้ ช่วย เหลือ อ้าย ผู้ ร้าย ใน เรื่อง ทำการ ฆาฏกรรม คุณ
 พ่อ ของ ฉัน !” ข้าพเจ้า ออก อุทาน ด้วย เสียง อัน ดัง “ฉัน ตามหา

หลดอน มา ตั้ง ๕ ปี แล้ว ฉัน จะ ยก โทษ ให้ หลดอน อย่า หมายถึง
 หลดอน จะต้อง ได้ รับ โทษ ตาม ควร แก่ ความ ผิด ของ หลดอน ”

“ดิฉัน ก็ รับ โทษ มา อย่าง ด่า หั้ แล้ว ไร ดี โอ ” หลดอน วิงวอน

“หลดอน รับ โทษ จาก คน อื่น ไม่ได้ รับ โทษ จาก ฉัน ”

เวลานั้น ข้าพเจ้า รู้ สัก ตัว คล้าย คน วิกลจริต ข้าพเจ้า เกิด ความ
 แค่นเคือง อย่าง ประหลาด โดย ที่ จับ มือ ยูเวตติน ได้ แน่น จน หลดอน ร้อง

“การ ที่ เธอ ถู อำนาจ ความ แค่น ทำ ต่อ ดิฉัน ถึง เพียง นี้ เธอ ต้อง
 การ จะ จับ แค ดิฉัน คน เดียว หรือ คะ ?” หลดอน ถาม ข้า ๆ

ทันใด นั้น ข้าพเจ้า กลับ รู้ สัก สติ ปลดปล่อย มือ จาก หลดอน ทันที

“อา ! ข้าพเจ้า ทำ ไป โดย อำนาจ ความ แค่น ความ โง่ เซดดา แบบ ปัญญา
 โดยมี ได้นึก ว่า ยูเวตติน ไม่ใช่ ตัว การ

“โอ ! ยูเวตติน ฉัน ขอโทษ ” ข้าพเจ้า พูด “หลดอน จง ยก

โทษ ให้ ฉัน หลดอน ทราบ ดี ไม่ใช่ หรือ ว่า ฉัน ได้ รับ ความ ด่า บาก ยาก
 แค่น เพียง ไร ฉัน ยัง คง นึก อยู่ เสมอ ว่า ฉัน คง ไม่ มี ชีวิต กลับ ไป เวนนิช

ได้อีกเป็นแน่ คงจะถูกฆ่าหรือถูกทรมานหนักเสียวันหนึ่งเป็นแน่
ฉันยอมสละความสุขทุกอย่าง — ความสุขซึ่งไม่มีใครเต็มมารับความ
ลำบากเช่นนั้น ก็เพราะต้องการจะทำกรแก่ฉันอย่างเดียวกัน”

ห่อนมิได้กล่าวประการใด เป็นแต่จึงดูข้าพเจ้าด้วยแวต
อันแปลกประหลาดคล้ายจะค้นหาความจริงจากดวงหน้าข้าพเจ้าฉัน

“เชิญเธอจับฉันไปคนเดียวเถิดค่ะ” ห่อนกล่าวขึ้นในที่สุด
“ฉันจะยอมรับโทษจากเธอ — จากกฎหมาย — จากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่
หลตายทุกอย่าง”

“ทำไมห่อนจึงคิดเช่นนั้น ยูเวติน ห่อนจะรู้สึกตัวภายหลัง
ว่าห่อนคิดผิดอย่างหนัก ฉันออกจะทนายถูก ถูกแล้วใครเป็นผู้
ฆ่าคุณพ่อของฉัน แต่ถ้าผิดห่อนโปรดให้อภัยฉันด้วย แต่ก่อน
ที่ฉันจะตายฉันอยากถามห่อนว่า เพราะเหตุใดห่อนจึงต้องมา
อยู่ในทะเลทรายเล่า?”

“เพราะต้องการจะฆ่าเธอ” ห่อนตอบเรียบๆ

“ห่อนต้องการจะฆ่าฉันทำไม? ถ้าห่อนไปไหน?
เขาทำอะไรแก่ห่อนไปแล้ว? เขาทั้งห่อนหรือ?”

“โอ! เธอไม่ใช่คนโง่เลย ไรต์โอ เธอเป็นคนฉลาดที่สุด
คำถามของเธอทุกข้อล้วนกินใจฉันทั้งสิ้น คนฉลาดเช่นเธอฉัน
ควรที่จะบอกให้เธอทราบ เพื่อหวังในความเมตตาของเธอในคราว
ยากต่อไป”

“ แคนต ออกไปคนเดียว ” หล่อน เริ่ม แล้ว “ ได้ แต่งงานกับดิฉัน
ในกรุงโรมเจ็ดปีเศษ มาแล้ว เรา แต่งกัน โดย ใจ สัมผัส ของ ดิฉัน
เธอ ภา ทุกๆ คน ใน โลก ทั่ว เห็น ดิฉัน กับ เขา เขาก็ เห็น ว่า เป็น คู่ ที่ ไม่ สัม
กัน ของ เธอ หน้า ตา ของ เขา ดู เหมือน โหล่น ทั่ว ทุก ชาติ แยก แผล อยู่
ภายใน แต่ เวลา นั้น ดิฉัน ตาม อด - ดิฉัน เห็น เขา งาน รว กับ เทพ บุค
ดิฉัน รัก เขา - รัก เขายัง สรรพ สิ่ง ใด ๆ ใน พิภพ นี้ เธอ ก็ ทราบ ดี ไม่
ใช่ หรือ ว่า ความ รัก ไม่ ได้ เลือ ก หน้า ว่า เป็น ใคร ดิฉัน หลง รัก เขา -
รัก เขา อย่าง แน่น พัน ปลง ใจ ที่ จะ ยอม เป็น ภรรยา เขา โดย ชื่น ตา

“ แรก ๆ เธอ ก็ รัก ดิฉัน ดี ใน ระหว่าง ที่ เขายัง รัก ดิฉัน อยู่
เขา ได้ สรรพ ภา ฐานะ ของ เขา ให้ ดิฉัน พัง โดย สิ้น เชน แม้ ว่า เขา จะ เป็น
แคนต ผู้ เมีย ทรยศ ก็ จริง เขา ก็ ได้ ประพฤติ ตัว เกด อก ก่อ กับ ความ
ทุจริต เสีย คง แต่ ยัง หนั ม ๆ เขา เป็น หัว หน้า ของ ผู้ ร้าย ล่ำ คัญ พวก
หนึ่ง ซึ่ง ใน โลก นี้ หา ใคร ทราบ น้อย ตัว เต็ม ที่ เขา เป็น ตัว ใจ ที่ สำคัญ
ที่สุด คล้าย หรือ ขำ นาม ไม่ ผิด อา ชนง ดู แง เว้น เสีย แต่ ดู แง ไม่ ใช
เป็น ผู้ ร้าย ที่ ขำ คน ตาย เขา เป็น ผู้ ร้าย ที่ ขำ คน ด้วย เขา เคย ขำ
เขี้ยว ฐิ มา แล้ว หลาย คน โดย ไม่ มี ใคร ทราบ ร้อง รอย เขา ทำ พร้อม
ด้วย ความ ขำ นาม และ มี อุบาย แยก คาย จน พัน ความ สำนว รของ
คำ รวด เรื่อง ต่าง ๆ จึง ละตาย หาย สิ้น ไป ตาม ยะธา ไซค

“ ยิ่ง กว่า นั้น เขายัง เป็น คน ขำ นาม ใน เชน พุค อย่าง ยด ยิง เขา
อาจ พุค ให้ สัตว์ ทั่ว หลาย หลง รัก เขา แดะ ยอม มอบ ชีวิต ให้ แก่ เขา ได้ ทั้ง ๆ
ที่ เขามี หน้า ตา อัน น่า เกด ยด น่า ก่อ เช่น นี้ ดิฉัน ทราบ อยู่ แต่ ใจ ก็ จำ

เขาเป็น คนเช่นไร กระนั้นดิฉันก็ยังต้องรักเขา เขาได้เปลี่ยนหัวใจอันบริสุทธิ์ของดิฉันให้กลายเป็น คนทุจริต โดยใช้ คำพูด อันแยบคาย เขามักบังคับดิฉันให้ รักเขาด้วย ดวงตาอัน มี อินฟวนซ์ อย่าง ประหลาด เธอคะ เธอก็ คงนึก ถูก แล้ว ซื่อว่าดิฉันก่อกรรมได้เพียงใด เขาสอนให้ดิฉัน เรียนวิชาไฟฟ้าจนชำนาญ การที่เขาไม่ได้แสดงถึง ความสามารถอัน ยอดยิ่ง ของเขา ให้ ใคร ทราบ ก็ เพราะเกรงว่า จะเป็น เรื่อง ทำให้หมาชน สงสัย เขาแสร้ง ทำเป็นไม่รู้ ใน เรื่องไฟฟ้านี้ เลย ที่จริงเขาก็ ชำนาญ อย่างไม่มี ที่จับ

“ก็ เป็น อัน แน่ละ ซื่อว่า ตัว ของ หด่อน เป็นผู้ ทำการ ซาธุกรรม ”

“เรื่อง ที่ คุณ พ่อ ของ เธอ ถึง แก่ กรรม คง นั้น ก็ เนื่อง ด้วย ความ พยายาม ทำ ร้าย ของ เขา เป็น ข้อ โทษ เขา พยายาม คง แต่ คุณ พ่อ ของ เธอ เป็น ผู้ พยายาม อยู่ ใน กรุง โรม ตัว เขา เอง เกือบ จะ ต้อง เข้าคุก ก็ เพราะ ท่าน แคนด อปเลตา เพราะ ท่าน แคนด เป็น ผู้ ฉลาด แหวม คม ที่สุด สามารถ จะ พุดจา ชัก ถาม ปลอบ บ้าง ชู บ้าง จน ได้ รู้ ความจริง คด ที่ เอนอิกา โน—ลูกมือ สำคัญ ของ เขา ถูก จับ โดย หา ว่า ซำ ซินยอร์ เอม คิสกา เศรษฐี บ่อแร่ ท่าน แคนด ได้ แต่งตั้งตัว เป็น ศัตรู กับ เขา อย่าง ร้ายกาจ ความจริง การ ซาธุ กรรม ราย นั้น ท่าน แคนด ก็ ทราบ ดี ว่า เขา เป็น ผู้ ลง มือ—ลงมือ โดย พละ ตนเอง แต่ ฝ่าย โจร ไม่ มี พยาน หลักฐาน ที่ จะ ปรัก ปรำ เขา ได้ เพียง พอ เพราะ คดี รายนี้ เกี่ยว ณะ เพราะ แต่ เอนอิกา โน ผู้ เดียว กาโน เป็น คน ที่ รัก เขา จริง ให้ การ โดย มิ ได้ พาดพิง ถึง เขา โดย ยอม รับ โทษ แต่ ผู้ เดียว ทง นั้น

“ก่อนที่กาโนจะถูกระหารชีวิตท่านเคนคัสก็แปลว่าผู้เป็น
ผู้พิพากษาที่เที่ยงตรงและสำคัญที่สุดได้ขออาษาเป็นทนายฝ่ายโจทก์
และจะฟ้องเขาว่ามีคินเป็นจำเลยรายนี้ด้วยอีกคนหนึ่ง ท่าน
ประกาศต้นคำด่าว่าจำเลยมิได้มีความผิดเลย แต่จะมายอมรับโทษ
นั้นยอมเป็นการควรคิดไม่น้อย ท่านเองจะเป็นผู้นำผู้ผิดมาประหาร
ชีวิตให้จงได้

“ท่านผู้พิพากษาทั้งหลายต่างลงความเห็นเป็นเสียงเดียวกันว่า
การที่ท่านจะมาดัดตำแหน่งอันสูงส่งมาเป็นทนายโจทก์นั้นเป็นการ
ยุติธรรมอย่างที่สุด แต่ใครเล่าจะเป็นผู้ตัดสิน อีกทั้งจำเลยก็ได้
ได้สารภาพแล้วโดยสิ้นคา ถ้าเหตุดังที่คินเล่ามานี้มีคินจึงมี
ใจเจ็บแค้นท่านนัก ถ้าบาบไว้ว่าถ้าเขาฆ่าท่านไม่ได้ภายใน ๓ ปี
เขาก็จะยอมตายเสียเอง พอต่อมา ๗ เดือนคุณพ่อของเขาก็ถูก
ฆ่าในเมืองเวนิซ”

ยูเวตินหยุดเล่าเพียงนี้แล้วก็หยิบผ้าขึ้นเช็ดเหงื่อที่หน้า

บทที่ ๕

วิชาไฟฟ้า

“แล้ว ห่อนไปในการ ฆาฏกรรม นี หรือเปล่า ?” ข้าพเจ้าถาม

“โอ ดินันไม่เคยไปกับเขาเลยไม่ว่าที่ไหน แต่การที่เขาไปทำ ฆาฏกรรม อย่างไร หน้ ได้ โดยวิธีไหน นั้น เป็น ความคิด ของ ดินัน ทงสิน อ่า! เธอเขา เธอผู้เป็นโสดเคานต์ผู้มั่งคั่ง เธอ จงยกโทษให้ดินัน ด้วย ในที่สุดนี้ ดินัน จะ ขอ คักเคื่อน เธอ ว่า การที่ เธอจะไป ทำการ แก่ แค้นเขา นั้นเป็น การ ผ่าอันตราย อย่าง ร้ายแรง ไม่น้อย ถ้าพิงเธอผู้เดียว คงทำ ไม่สำเร็จ แน่ นอน เพราะเขา เป็น ผู้ร้าย ที่ ขำขาม ขำของ ที่สุด นักสืบ ตำคัญ ๆ ยัง ต้อง ยอม จำนนไป ตามๆ กัน เขาทราบ ดี เสมอ ว่า เธอ จะ ชน บันได บ้าน เขา เวลาใด และ เธอจะ เข้า ทาง ประตูไหน ”

“งั้น เขาก็ มี ฤทธิ มาก อยู่ ”

“กะ เขามี ฤทธิ มาก โดย อำนาจ ไฟฟ้า สำนดวง ซึ่ง คิด อยู่ เป็น พวง ๆ เคียว กัน เขา สามารถ จะ ทราบ ได้ ว่า ใคร มา ทางไหน เป็น มิตร หรือ ศัตรู อีก ประการ หนึ่ง ห้อง ทุก ๆ ห้อง ล้วน เป็น กดไก ไป ทงสิน เขา จะ ทำให้มัน เป็น อย่างไร ก็ ได้ การ ที่ เธอ จะ ผ่าอันตราย เข้าไป เสนธิ หน้า เขา นั้นก็ เท่ากับ นำเอา ชีวิต เข้า แดก โดย เขา กด บุ่ม สวิตซ์ บุ่ม เคียว เธอ อาจ ตาย ทันที ก็ ได้ อย่างนี้ มี ข้อ ดังดัย ”

“หัตถอน จะ กรูณา เต่า ถึง เรืองไฟฟ้า บาง อย่าง ที่ เกี่ยว กับ ความ
รู้ ของ สามี หัตถอน ให้ คน พัง บ้าง จะมี ข้อ คัดชัด อะไรไหม เช่น วิชา
ไฟฟ้า ข้อ สามี คง และห้อง กด”

“วิชาไฟฟ้า ข้อ สามี คง นั้น เขาใช้ สาย ตามไป ตาม ประตู ต่างๆ
ถ้า ใน บ้าน เขา มี ประตู ตาม บ้าน ก็ ต้อง มี ไฟฟ้า ตาม คง ใน ข้อ ที่ คง อยู่
ตรง ที่ ตรง หน้า เขา ใน ห้อง ส้มุด ถ้า เขา เข้า ทาง ประตู ไฟฟ้า คง
ใด คง หนึ่ง จะ ต้อง เกิด เป็น ประกาย ขึ้น ใน หอดด ทันที อัน เป็น หอดด
ไฟ ที่ กระโถ สำหรับ ประตู นั้น ๆ ที่ เคย ดู การ ที่ จะ รู้ ได้ ว่า เป็น คน ที่ เคย
มา หรือ เป็น คน แปร ก หน้า นั้น เป็น การ รู้ อย่าง น่า พิศวง ที่ สุด เธอ คง
ยังไม่ รู้ ถึง ข้อ ความ ที่ ว่า กระแส ไฟฟ้า ที่ เป็น แม่ ไฟฟ้า ย่อม ขึ้น ต่อ
กระแส ไฟฟ้า แห่ง ร่าง กาย คน เรา ที่ เคย ถูก ต้อง กัน เสมอ เช่น เดียว กับ
แม่ เหล็ก วัสดุ ความ หนัก ของ ก้อน เหล็ก อื่น ๆ ซึ่ง เคย ใช้ ต่อ กัน มา นี้เอง”

“ตาม ขรรคตา ไฟฟ้า ใน ร่าง กาย ของ คน เรา ย่อม มี ต่าง กัน เสมอ
บาง คน ก็ มี ไฟฟ้า มาก บาง คน ก็ มี น้อย ตาม กำลัง และ ความคิด ซึ่ง มี อยู่
ผิด กัน ผู้ ที่ มี ไฟฟ้า อัน เคย ขึ้น ต่อ กระแส ไฟฟ้า ใน หอดด นั้น แล้ว จะ
ทำให้ ไฟ ใน นน ติด ตาม ขรรคตา ไม่ มี การ ที่ จะ หริ ไป หรือ แรง ไป ได้ แต่
ถ้า ผู้ ที่ ไม่ เคย เข้ายับ เข้า ไป ใน บ้าน นั้น เลย จะ ทำให้ กระแส ไฟ ใน หอดด
ผิด ไป กว่า เดิม มาก ที่ เคย ดู ถ้าว คือ จะ มี กระแส ไฟ แรง ไป หรือ หริ
ลง ไป ตาม กระแส ไฟ ของ ผู้ ที่ เข้า มา ซึ่ง เดิน จาก เทวต ไป ที่ รองเท้า
พื้น กระดาน ซึ่ง มี กระแส ไฟ ดัง อยู่ เรื่อย ๆ ก็ จะ ดู เขา ไฟฟ้า จาก รองเท้า
ไป ตาม สาย เรื่อย ไป จน ถึง หอดด ไฟ”

“แหม! ไฟฟ้าในร่างกายคนเรามากถึงเพียงนั้นเชียวหรือ?”

“แน่นอน แม้ว่าไฟฟ้าในร่างกายจะมีมาน้อยเพียงไร แม้ไฟฟ้าอันมีอำนาจยิ่งกว่าแม่เหล็ก หดาย พัน เท่า ก็ย่อมสามารถจะดึงดูดเอากระแสไฟฟ้าอันน้อยจากเท้าเธอไปได้โดยสะดวก”

“แล้วสำหรับห้องกต?”

“ตามธรรมชาติที่จะเห็น พรหมนั้น ต้องมีเครื่องไฟฟ้าไว้ในบ้านเครื่องหนึ่ง เครื่องนี้เขาเก็บไว้ในห้องใต้ดิน มีขนาดกว้างยาว ๖ ฟุตเท่าๆกัน จากเครื่องจักรนี้ เขาใช้สายไฟทองแดง ต่อไปในที่ต่างๆ เช่น ต่อไปที่สับริง ซึ่งอยู่ระหว่างพื้นห้องกับกำแพง หรือกำแพงกับหลังคา สับริงเหล่านี้เกาะอยู่ตามฝาและพื้น หรือหลังคา ด้านละสองตัว ไฟฟ้าใบ้จับที่สับริงโดยแรง สามารถที่จะบังคับให้ยกพื้นห้องให้ขึ้นลงได้ตามความพอใจ”

“งั้นห้องนอนจะมีทางช่วยเหลือฉันได้อย่างไร ยูเวติน?”

“มีอุปสรรคหลายประการ ที่ฉันจะช่วยเธอไม่ได้ ข้อสำคัญเขาคือสามีฉัน”

“ก็เขาเป็นสามีที่ทอดทิ้งห้องนอนแล้ว งั้นไม่ใช่หรือ?”

“ก็จริงอยู่ค่ะ แต่เขาเป็นครู ดิฉันย่อมมีความรู้ในวิชาไฟฟ้ามากกว่าดิฉัน ดิฉันยังไม่แน่ใจว่าจะทำการแก้แค้นเขาได้หรือไม่?”

“ข้อนี้ห้องนอนไม่ต้องวิตก” ข้าพเจ้าพูดออก “ห้องนอนไปกับฉันนะจ๊ะ ยูเวติน แม่สหายที่รัก ไปเพื่อทำการแก้แค้นสามีผู้ทรน ของห้องนอน”

“ไม่ไหว—ไม่ไหว” ห่อถ่อน สายหน้า อยู่ ไป มา แล้ว ก็ จ้อง ดู
ข้าพเจ้า ด้วย แวดตา อัน ประหลาด อีก ครั้งหนึ่ง ใน ที่สุด ก็ ชับ ศีรษะ ลง
บน ตัก ข้าพเจ้า

“อา! แน่นอน ยูเวดดิน เกิด มี ความ รัก ชื่น แล้ว ห่อถ่อน พาด
ศีรษะ ลง บน ตัก ข้าพเจ้า มือ ห่อถ่อน กำมือ ข้าพเจ้า ได้ แน่น ข้าพเจ้า จะ
ทำ ประการใดเล่า ถ้า ห่อถ่อน มี ความ รัก เกิด ชื่น ใน ดวงใจ ห่อถ่อน
จะ รัก ใคร เล่า? รัก ข้าพเจ้า หรือ สามี? ข้อนี้ ยัง คง เป็น ปัญหา ที่
ข้าพเจ้า ควร คิด

“ห่อถ่อน ไม่ ต้องการ ช่วยเหลือ ฉัน ก็ เพราะ ห่อถ่อน รัก เขา กระจมั่ง?”

“คะ ดินฉัน รัก เขา ดินฉัน ยัง คง รัก เขา อยู่ แม้ ว่า เขา จะ ทำ คอย ดินฉัน
อย่าง ร้ายกาจ ก็ ดี แต่ ดินฉัน จะ ไป กับ เธอ—เขา อยู่ ใน เมือง ไคโร”

“แต่ เขา เป็น ผู้ ร้าย สำคัญ” ข้าพเจ้า พูด ถอย ๆ

“คะ เขา เป็น สามี ดินฉัน ด้วย โอ, ถ้า ดินฉัน ไม่ รัก เขา ใคร เล่า
ที่ ดินฉัน จะ รัก ได้ ไม่มี ใคร แล้ว นอกจาก เขา”

“ฉัน ทราบ ว่า ห่อถ่อน รัก เขา มาก แต่ ห่อถ่อน ลอง หวน นึก ถึง
ความ ชั่ว ซึ่ง เขา ทำ แก่ ห่อถ่อน มา แล้ว บ้าง ชี้ การ ที่ ห่อถ่อน ต้อง นอน
สลับ สัด แตะ เดิน ระหะ ระเหิน มา ใน กลาง มรณังคาร ดี ไบยัง ก็ เพราะ เขา
โอ! ฉัน ทราบ ดี ว่า เขา ทำ แก่ ห่อถ่อน เพียง ใด ถ้า เขา ไม่ ทำ จน หน้า ใจ
แล้ว ห่อถ่อน คง ไม่ หนี่ เขา มา เป็น แน่ หนทาง จาก ไคโร มา หนู เบี้ย ก็
ไม่ใช่ ไก่”

“ดินฉัน จะ เล่า ให้ เธอ ฟัง ถึง เรื่อง เขา กับ ดินฉัน ไม่ ได้ เพราะ มัน
เป็น มีด อัน คม กัด ที่ คอย ยอก แฉ่ ยง แทง หัว ใจ ดินฉัน เนื่อง นิคม เธอ

คงจะทราบไปเอง ค่ะ เมื่อเธอไปถึงไคโรแล้ว พระคัมภีร์ของเรา
มีอยู่ข้อหนึ่งว่า “ความลับ ระหว่าง สามั ภรรยาไม่ ใช้ความลับที่รั
กัน ในระหว่าง สามคน ”

“ จะ ถูก แล้ว ฉัน รู้สึก ยินดี มาก ที่ ใน โลก นี้ ยังมี หญิง เช่น
หัตถ์ อยู่ ด้วย คนหนึ่ง ฉัน ขอ ร้อง ให้ หัตถ์ พา ฉัน ไป หา เขา เท่านั้น
ฉัน ยินดี จะ คบ คู่ กับ เขา ทั้งนั้น แม้ว่า เขา จะ ชำนาญ ใน วิชา ไฟฟ้า
เพียง ไร ก็ ตาม นี่ แน่ะ ยูเวติน ฉัน คิด ขึ้น มา แล้ว รู้สึก แค่นัก
เขา ได้ ทำ ตาย ชีวิต อัน บรม สู้ ของ ฉัน ให้ พิณ ศลง ตั้ง ภาพ แห่ง ความ
ลำบาก ยาก แค้น เขา พราก ฉัน จาก คุณพ่อ - และ - ”

“ ค่ะ ดิฉัน จะ ไป กับ เธอ - ไป เพื่อ คบ คู่ กับ วิชา ความ สามารภ
ของเขา และ จะ ช่วย เธอ จับ เขา ตั้ง นคราภิบาล รับ โทษ ตาม กฎหมาย ”

ทันใด นั้น โลก หิต แห่ง ความ บิด ได้ ฉุด อยู่ ที่ ร่าง กาย ข้าพเจ้า ยูเวติน
ภรรยา ศัตรู ของ ข้าพเจ้า กลับ จะ มา เป็น มิตร มิตร คอย ช่วย เหลือ ข้าพเจ้า เมื่อ
ยาม ก็นัดร โอ! ชน ไหม ? ” ยูเวติน เป็น ภรรยา ของ เจ้าเคานต์
ใจ ทมิฬ บัดนี้ หัตถ์ ได้ เผยแผ่ ความ ชั่วร้าย ของ มัน ให้ โลก ปรากฏ
หัตถ์ รัก มัน โอ! ถ้อยคำ เหล่านี้ ยัง คง แล้ว อยู่ ภายใน โสัด ข้าพเจ้า
มิ รุณาย มัน คง จะ ทั้ง หัตถ์ - ทำ หัตถ์ ให้ ช้ำใจ เป็น ที่ สุด นี่ คือ -
เมีย รัก - - - ข้าเก่า - - - เมีย รัก.

บทที่ ๖

ข้าพเจ้า ผจญภัย

รถไฟที่เราโดยสาร มาจาก เมือง นูเบีย หยุดลง ที่ สถานีใหญ่ ใน
ไคโร เวลา ๘ ต.ท. พอ ถึงเราก็ หาเช่าที่ พักใน เรสเตอรอง เล็กๆ
แห่งหนึ่งใน ตำบลโอโทร พักกา ตลอดเวลา ที่ ข้าพเจ้า นั่งรับประทาน
อาหาร อยู่กับ ยูเวติน ภายใน เรสเตอรอง นั้น ข้าพเจ้า สังเกตเห็น หอถือน
กระดืบ กระด่าย มาก ดูคล้าย กับ ว่า มี ความ ตึงใจ เกิด ขึ้น

“โอ! เธอขา ตีฉัน จะ แก่ แค้น เธอ อย่างไร ตีฉัน ยังรักเธอ อยู่”

ข้าพเจ้า สดุ้ง ยี้เอือก ทั้ง ตัว อา! ใจ หมึง เช่น ยูเวติน ช่วง โดเด
เดีย นี้ กระไร แต่ โดเด เพราะ ความ รัก—ความรัก ซึ่ง หอถือน ยังมี คือ
สาม ผู้มี ใจ ทารุณ ของ หอถือน ความ ตึง ระหว่าง หอถือนกับ ท่านเคานต์
ยัง คง มีด แปรคาน สำหรับ ข้าพเจ้า—ข้าพเจ้า จึง ไม่ รู้ ที่ จะ เอา ออก ใจ หอถือน
วิธีใด

“อย่างไร ก็ดี” หอถือน พูด ต่อ ไป “เธอก็ ต้อง อาศัย รัย ตีฉัน
มีฉัน จะ สำเร็จ ไม่ได้ เปน อันชาติ”

พอ รุ่งเช้า เราก็ พา กัน ไป ยัง บ้านเคานต์ ออก เปน คอ โดโดย เยียบๆ
ไม่ให้ ใคร รู้ อา! ท่าน เขี่ย พอ ไป ถึง ข้าพเจ้า ทราบ ความ ตึง
ระหว่าง สาม ภรรยา คู่ นี้ โดย ชัดเจน กล่าว คือ เจ้าเคานต์ ได้ ไป คิด
อ่าน มี ภรรยา ชาว โยียคุปต์ เข้า อีก คน หนึ่ง หมึง นั้น ยัง สาว แต่ ไม่ สู้
ส่วย นึก แด่ง ตัว ตาม เขียง ชาว ยุโรป เสมอ ดังนั้น จึง ไม่ เปน ที่ น่า
สงสัย เลย ว่า มัน จะ ทำ ค่อ ยูเวติน เพียงไร

พอ หล่อน เหลือบ ขนไป ดูทาง หน้าต่าง อัน สูง หล่อน ก็พบ ภรรยา
ใหม่ ของท่าน เคาณคยณแห่งตัว อยู่ ที่ กระจกใหญ่ ทันใด นั้นความคัน
ของ หล่อน ก็ อุด ขึ้นภายใน ดวงใจ อย่าง แรงกล้า ยา! บัดนี้ หล่อน
สามารถ จะ ช่วย ข้าพเจ้าได้ เดี๋ยว นี้

เวลานั้น เป็น เวลา เช้าตรู่ หล่อน พา ข้าพเจ้า เดิน ถัดเกาะมาจน
ถึงบนใด หองบน คัก บ้าน ของ ล่าม หล่อน เป็น คักเล็ก ๆ แค่นี้ จาก
พนดึน ราว ๓ ฟุต ห้า ฟุต เหลือ

“เธอ เดิน เข้า ประตู” หล่อน บงการ “แล้ว ขึ้น บนใด ไป ยัง
ห้อง ขึ้นบน เธอ จะ ผจญ กับ เขา ตัว ค้อ ตัว อย่าง แน่ นอน แต่ ดีฉัน
รับรอง ว่า เขา จะ ทำ อะไร เธอ ไม่ ได้ เป็น อันขาด ดีฉัน จะ ไขกุญแจ
ห้อง ได้ ดัน เข้า ไป ทำลาย เครื่อง ไฟฟ้า เสีย ให้ สิ้น สำหรับ เธอ เครยม
ตัว ให้ พร้อม บน ต้อง ถือ อยู่ เดี๋ยว นี้”

ข้าพเจ้า ปฏิบัติ ตาม โดย ดิ

พอ เดิน เข้า ไป ใน ห้อง ตาม คำสั่ง ของ ยูเวติน ห้อง นั้น แคบ และ
ออก จะ มีด ใน ระหว่าง ที่ ข้าพเจ้า กำลัง ยืน คอย ที่ อยู่ พร้อม ด้วยปาก
กระบอกลั่น รวดเร็ว ของ ขลุ่ย เปื่องหนาน นม เดี๋ยวจึง พุด มา ข้างหลัง ว่า :

“เจ้า ไวลด์ เคาณคยณ ต้องการ จะ พบ ข้า ไม่ ใช่ หรือ ?”

ข้าพเจ้า หัน กลับ มา ดู ผู้ พุด ก็ พอด มี มอ ออก มอ หนึ่ง มา รอบ ตัว
ข้าพเจ้า ไวลด์ มอ ข้าพเจ้า แย้ง บน เขา ไม่ ได้ บุรุษ ผู้ ถูก ล่มุน ของ
อีออก เปน คอ โลตุน เปน แขน นี โกร ท่าน เอ๊ย ข้าพเจ้า ได้ เสนอ หน้ กับ
คักรู ของ ข้าพเจ้า อย่าง จัง แล้ว มัน มี ได้ มี อะไร ผิด กว่า เดิม ไป เลย นอก

จากผม อัน หงอก อยู่ ขาวไป ทว่า ๑๕ ๒๕ เท่านั้น ข้าพเจ้า พบมัน ใน ระหว่าง
ที่ ข้าพเจ้า กำลัง อยู่ ใน อันตราย ๒๕ เบื้องหลัง มี ชาย ขาว นี โกร ถอบบน
จ้อง คิด อยู่ ที่ หลัง ๒๕ เบื้อง หน้า มี เคาต ๑๕ ออก เป็น คอ โต ผู้ ร้าย สำคัญ
กำลัง ยืน ยิ้ม อย่าง มี ชาย

ตาม ขวมนดา ข้าพเจ้า เป็น คน ที่ มี เลือด ร้อน ที่ สุด ๒๕ ยัง เมื่อ มี
ความ แค้น มา ขวาง หน้า ด้วย แล้ว ก็ ยัง ร้าย โห่ ๒๕ บาง คราว ก็ ทำ ไป
โดย มิ ได้ ตรี ตรอง ๒๕ แต่ มา ครัง นี้ ดู เหมือน ว่า พระ ผู้ เป็น เจ้า ได้ ทรง
ประทาน โอกาส ข้าพเจ้า อย่าง เต็ม ที่ ๒๕ หัวใจ อัน เคย ร้อน ระอุ ของ ข้าพเจ้า
กลับ กลาย เป็น เย็น แดง กด ๒๕ ข้าพเจ้า คอย คม เจริง จะ เด่น มัน อยู่
เหมือน กัน ๒๕

“ข้าเอง เป็นผู้ ขำ พอ มิ่ง” มัน พูด “มิ่ง ตาม มา ทำ การ แก่
แค้น หรือ ? ๒๕ เดียว นี้ มิ่ง อยู่ ใน อำนาจ ข้า แล้ว ๒๕ แต่ ก่อน ที่ ข้า จะ ทรง
โทษ มิ่ง ข้า จะ ขอ เด่า ให้ มิ่ง พัง เสีย ก่อน ว่า ๒๕ พ่อ ของ มิ่ง เป็น คน ชนิด ไ
พ่อ มิ่ง เป็น ผู้ จะ นำ เรื่อง ร้าย ได้ ข้า เนือง นิ คัย ---”

ระหว่าง ที่ มัน กำลัง พูด เพลิน อยู่ ๒๕ ข้าพเจ้า เอียด คิ้ว หด จาก ปาก
กระบอก ๒๕ ที่ จ้อง อยู่ เบื้อง หลัง ๒๕ แล้ว หัน มา โดย เร็ว ๒๕ ข้าพเจ้า พุ่ง
หมัด เค็ด โดย เต็ม แรง โคน เจ้า นี โกร อย่าง เต็ม รัก ๒๕ ทัน โดน นั้น สงคราม
หมัด ก็ เกิด ขึ้น อย่าง ถึง พริก ถึง ขิง ๒๕

ใน ระหว่าง ที่ มัน เชไป ยืน อยู่ ริม หน้า ค้าง ๒๕ ข้าพเจ้า กระโจน เข้า
ไล่ มัน ทันที ๒๕ ใช้ หมัด ข้าย เสีย คาง มัน อีก ครัง หนึ่ง ๒๕ โดย ความ เจ็บ
ปวด รวด ร้าว อย่าง สำ หัก ๒๕ ทำให้ มัน หมัด สติ ๒๕ มัน หลุด มือ ตก ไป ทาง

หน้าคาง ทันใดนั้น หัวใจ ข้าพเจ้า รุกข์ ชน ชนบ้าง ข้าพเจ้าพยายาม
ต่อสู้กับ ปรบกำซ ทั้งสอง อย่าง ทรหด อดทน มัน ต้องคน รวบ รวมกำลัง
กัน โถม เข้า หา ข้าพเจ้า โดย แรง ข้าพเจ้า พยายาม หลบ และ ต่อย คอบ
ไปบ้าง ท่านเอ๋ย เรา ทั้งสาม ต่อ ตั้กัน อยู่ คง ๑๕ นาที ข้าพเจ้า รุกข์
ปวด ยอกไป ทั้ง ตัว เจ้า เคนต์ เป็น คน ว่องไว ชก ต่อย ได้ จำนวน ขำ ของ
ระหว่าง ที่ เคนต์ กำลัง คดก อยู่ กับ ข้าพเจ้า นั้น ข้าพเจ้า ได้ ใช้ หมัด
ซ้าย ต่อย ไป อย่าง เค็ม แรง จน มัน หาย หืด ล้ม คง ตง เจ้า นิโกร
กระโจน ไป ที่ สวิข ข้าง ฝา กด บุ่ม ตั้งใจ จะ ประหาร ข้าพเจ้า แต่
กระแด้ร ไฟฟ้า หา ได้ ทำการ ต้ม ประสงค์ ไม่ ขึ้น แรก ต้ม ตกใจ จน
หน้าเตี้ย พอ ตั้ครู่ มัน โผล่ เข้าหา ข้าพเจ้า อีก ต่อ จาก นั้น เรา ก็ ปลด
กัน กตาง พน ห้อง แก นิโกร เป็น คน แข็งแรง ดำเนิน มี กำลัง กว่า ข้าพเจ้า
มาก คดอด เวลา ที่ ข้าพเจ้า กับ มัน ต้ม ตก ตก คดกัน อยู่ ตาม พน กระดาน
นั้น ข้าพเจ้า รุกข์ เสีย ยอก อย่าง ที่ ตั้ดี มือ ที่ มัน ใช้ กอด รัด ข้าพเจ้า นั้น
แรง รวด กับ จะ บับ ข้าพเจ้า ให้ เบน ผง คัด ไป ฉนั้น รุกข์ ว่า ถ้า ชน ตั้
กับ มัน โดย วิชน ต่อ ไป อีก ชั่วครู่ ข้าพเจ้า ก็ คง จะ แหก เป็น ภาคัม ชุติ ไป เปน
แท้ เมื่อ ไม่ มี ทาง อื่น อีก แล้ว ข้าพเจ้า ก็ พยายาม ดัน รน ให้ พน จาก เงาม
มือ อื่น ก่ายา ดำเนิน ของ มัน ตั้งใจ ว่า จะ ประกับ มัน ใน เเชิง หมัด อีก พัก หนึ่ง
พอ ข้าพเจ้า หลุด ออก ได้ ก็ เริ่ม ชก กับ มัน ห่าง ๆ คดอด เวลา
นั้น ข้าพเจ้า ใช้ กำลัง อื่น มี เหลือ อยู่ แต่ เพียง เล็ก น้อย ทำร้าย มัน ฝ่าย เดียว
โดย เหตุ ที่ มัน ไม่ ตั้ ตัน ทัด ใน เเชิง มวย ข้าพเจ้า เชื่อ ว่า จะต้อง ตาย ฉนั้น —

วันนี้ เป็นวันที่สุดของข้าพเจ้า แต่ไหน ๆ จะตายแล้ว ก็ต้อง ขออภัยให้
เต็ม ความสามารถ ถ้าข้าพเจ้าฆ่าศัตรู เสียได้ แล้วข้าพเจ้าก็จะหลบ
ตาตายได้เป็นสุข

ชั้นแรก ข้าพเจ้า คาดผิดโดยที่คิดไปว่า มันไม่สู้ชอบข้าอะไรนัก
เพราะตลอดเวลาที่ปล้ำกัน อยู่ มัน ไม่ได้ รับ ความเจ็บปวด อะไรเลย
แต่ที่ไหนได้ แม้ว่า ข้าพเจ้าจะไม่ชำนาญในเชิงปล้ำข้าพเจ้าก็ยังไม่คำนาน
มันได้ ในเชิงมวย อำนาจฤทธิ์ หมด ซึ่งข้าพเจ้าพุ่งไปโดนมัน อย่าง
หนัก ครั้งไม่ถนัด สามารถ ตัด กำถึง มัน ลงได้ อย่าง มหัศจรรย์ จนใน
ที่สุด มัน ก็ ต้ม ถึงซึ่ง วิถีบุญภาพ อยู่แทบ เท่า ข้าพเจ้า ผู้มีนามว่า- โอเวด
โดโรตโต

พอเสร็จการ ปราบ เจ้า นิโกร แล้ว ข้าพเจ้า ก็ หัน มาหา เจ้าเคานต์
แต่ มัน ได้ อื่น คราน หายไป เสีย แล้ว อย่างไม่มีผิด

บทที่ ๗

ยุวेलิน ผจญกรรม

ข้าพเจ้าเดินลงบันไดไปยังห้องเบองต่างด้วยกิริยาอันตะเยียม
 ความเจ็บปวดรวดร้าวไปทั่วสรรพางค์กายแทบหมดกำลังที่จะดำรง
 กายไว้อยู่ พอถึงข้าพเจ้าก็เห็นพนักงานกตม ๆ ซึ่หนึ่งเบ็ดทั้ง
 อยู่ แสดงว่ามีคนเบ็ดทั้งไว้ใหม่ ๆ จากพื้นห้องต่างลงไปมี
 เหวเล็กมีดมีดวงเทียนจุดอยู่ดวงหนึ่งเคลื่อนไหวยุไปมา ระหว่าง
 ช่องกระดานมีวอกขวางอยู่ ที่วอกใช้เชือกมะลิตาขนาดใหญ่ผูก
 ห้อยลงไปถึงพื้นดินเบองต่าง

แน่นอน ดวงเทียนที่เคลื่อนไหวยุ นั้นคงเป็นคนถือเดินวนเวียน
 ไปมาเพื่อต้องการจะทำอะไรสิ่งหนึ่ง แต่คน ๆ นั้นคงจะต้องเป็นเจ้า
 เคาตทุจรัตที่ข้าพเจ้าต้องการตัว

ดูเหมือนว่าความเจ็บปวดรวดร้าวได้เหือดหายไปทันที ข้าพ
 เจ้ารีบไต่เชือกตามลงไปอย่างระมัดระวัง ห้องนี้ลึกมากมีอากาศ
 ซึ่หนอย พอไต่เชือกมาได้สักครู่หนึ่งเท่าข้าพเจ้าก็เหยียบอยู่
 บนหมอนาของเครื่องไฟฟ้า ข้าพเจ้าพยายามไต่ตามเชือกลงไปจน
 ถึงพื้นซีเมนต์เบองต่าง ข้าพเจ้าเดินเข้าไปหาแสงเทียนที่จุดอยู่คน
 ละครึ่งห้อง แต่พอถึงแสงเทียนก็ดับมืด ภายใต้อำนาจแสงนั้นก็
 มีแต่ความว่างเปล่า ดังนั้นดิฉัน หัวล้มองอันเจ็บปวดรวดร้าวของ

ข้าพเจ้าจึง บรรลุ แต่ความ พิศวง งง งวย เกยนั้น หายไปได้ โดยวิธีไร
ต่อจาก ข้าพเจ้าก็ ตก อยู่ใน ห้อง มืด มืด ปราศจาก แสง ทินกร

ข้าพเจ้า ต้อง งม อยู่ใน ห้อง นั้น เป็น เวลา ตั้ง ครึ่ง ชั่วโมง นานักลาง มี
ไฟฟ้าติด ณ แสงสว่าง จึง ปรากฏ เป็น ปรกกาย อยู่ โดย ทัว ภาว
ซึ่งข้าพเจ้า พบ คือ ยูเวตติน หล่อน กำลัง พุ่ม ศีรษะ อยู่ ที่ สวิตช์ไฟ
“หล่อน เป็น อะไร ยูเวตติน ?” ข้าพเจ้า ถาม พดาง ก็ จึง เข้าไป

ประคอง หล่อนไว้

ทันใดนั้น หล่อนก็ หัน หน้า มา ยัง ข้าพเจ้า อนิจจา ! ยูเวตติน
สหาย รัก ข้าพเจ้า ถูก แทะ ที่ ตรง เยื้อง รว นม มีบาดแผล ฉกรรจ์
หล่อน มี ดวง หน้า อัน ชัด เชี่ยว แสดง ว่า ได้ ต่อสู้ กับ ความ เจ็บ มา แล้ว
อย่าง ลำหัด

“ดิฉัน ถูก แทะ - ดิฉัน ถูก เขา แทะ ทำไม เธอ ไม่ได้ ช่วย เธอ หรือ ?”
หล่อน ถาม เขา ๆ

ข้าพเจ้า รับ เถา ถึง การ ต่อสู้ แคพอเดา พดาง ก็ ทาการ ปฐม
พยาบาล กัน ไป พดาง ผ่า เช็ด หน้า ข้าพเจ้า และ ยูเวตติน ก็ ผัน ก็ รวม
กัน เป็น ผา พนแผล บาง ชับ เลือด บาง จน หมด ดัน

ยูเวตติน เป็น สตรี ที่ กอปร ไปด้วย ความ อุตุน แม้ ว่า หล่อน จะ
ได้รับ ความ บาดเจ็บ ดังเพียงไร ก็ ยัง พยายาม เถา ความ เป็น ไป ให้ ข้าพเจ้า
ฟัง จน ดัน

“ใน ระหว่าง ที่ เธอ กำลัง ต่อสู้ อยู่ กับ แขน นิโกร มี เจ้ามืด
อัน ขาว ฉาย แสง เข้า คา ดิฉัน และ ถอย โกล เขา มา หา ดิฉัน ทุกที” หล่อน

เริ่มเล่า “ดิฉันพยายามถอยหนี แต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ ในที่สุด
มันก็พุ่งตรงมาหาดิฉันโดยเร็ว ดิฉันเสียตัวหลบเสียได้ จึงได้
โตนในทันทีที่ไม่สำคัญเหลือเกินนัก มิฉะนั้นก็คงโตนที่ทรวงอกหมด
โอกาสที่จะพบและพูดจากับเธอได้อีก เธอขา ดิฉันเชื่อว่าดิฉันคง
จะต้องตายในเร็ว ๆ นี้ เพราะรู้สึกเจ็บปวดเหลือที่จะทนทานได้
ในระหว่างที่มันกำลังปักแน่นอยู่ที่แผ่นนั้น ดิฉันได้ยื่นเสียง
พูดว่า “นี่คือผลแห่งความพยายามของสามีหัดอน” ก็เป็นอัน
ทราบได้ชัดเจนแล้วค่ะว่า สามีดิฉันต้องการจะฆ่าดิฉันให้ตาย จะ
ได้ไม่มีโอกาสเปิดหูเปิดตาเจ้าหน้าที่ได้ ในที่สุดเขาก็ถอนมัน
หลุดไป และมีได้เหลือร่องรอยอันใดเลย”

“นี่เราจะออกได้อย่างไรล่ะ?” ข้าพเจ้าถาม

ยังมีทันได้ตอบคาหัดอนก็เห็นช่องจดหมายช่องหนึ่งทงอยู่
ทางมุมห้องอีกด้านหนึ่ง ข้าพเจ้าหยิบมาให้หัดอนอ่าน ถ้อยคำ
ในจดหมายมีข้อความดังต่อไปนี้;—

วันที่ ๒๕ กันยายน — —

เรียน ท่านเคาน์ตีนับถือทราบ

ผมได้ไปสืบข่าวโดยชัดเจนแล้วว่า ตามโอเอซิสต่างๆในทะเล
ทรายใต้ไบนันมีที่ที่ควรจะต้องหาแร่ต่างๆได้บ้าง เคียงวันที่โอเอซิส
รับยาเจ้าของได้เนื้อทองเป็นอันมาก การที่ท่านคิดจะลงไปหา
นั้นผมเห็นสมควรอย่างยิ่ง ขอให้ท่านไปเกิดครบในโอกาสอัน
เร็วที่สุด ผมจะขอเข้าหุ้นส่วนด้วยบ้างตามกำลัง และจะช่วยดูแลด้วย

เรื่องภรรยาเก่าของท่าน นั้นผมได้ทราบข่าวว่าได้ หาย ลับสูญ
ไปเสียจากโลกใบนี้แล้ว ไม่มีใครได้พบเห็นเลย อย่างไรก็ตาม ก็
ผมเชื่อว่าเธอคงถึงแก่กรรมเสียแล้ว ตูๆ ผมก็ออกจะเห็นอกท่าน
มาก ที่ท่านได้พูดกับผมไว้ว่า ถ้าท่านยัง ตามหาตัวภรรยาเดิมที่
หาย ลับสูญไปไม่ได้ แม้ว่าจะตาย หรือจะอยู่ก็ตาม ประตูคุกก็
ยังคงเปิดรอรับ ท่าน อยู่เสมอ แต่อย่างไรก็ตาม ผมก็ยังพยายาม สืบ
อยู่เสมอ เหมือนกัน

โดย ความเคารพ

จาก ฟ. บินชา

“เรา ต้องไป นูเบีย อีก ไรต์ โอ” หล่อนว่า “นี่นะ เธอ
คง คอ ปลัด ที่ ผา ผาง นน ชี แล้ว กัด สัตว์ ที่ ข้าง ตัว เธอ เรา จะ ออก ไป
ได้ โดย สัตว์ ”

ข้าพเจ้า ปฏิบัติ ตาม ที่ นิด นั้น ประตู น้อย ๆ ที่ ปิด อยู่ ตรง หน้า
เปิด ออก เรา เดิน ออก ไป ได้ อย่าง สบาย

วัน รุ่งขึ้น ข้าพเจ้า พา ยูเวลดิน ไป หา นาย แพทย์ ชาว อังกฤษ ที่ ค่าย
“เวบบินา” พอ แດง มี สัตว์ อย่าง ละ เหยียด ละ ขอ ครู ห้าง แก่ง แดง
ความ เสียใจ อย่าง ถก ซัง อธิบาย ว่า เรือง แผล ถูกแทง หรือ ถูก ฟัน ซึ่ง
ไม่ สู้ ร่าย แรง เหลือ เกิน นึก เช่น เดียว กับ ที่ หล่อน ถูก อยู่ นั้ แดง สามารถ จะ
รักษา ให้ หาย ได้ ทั้ง สิ้น แต่ แผล ของ หล่อน นั้ แม้ จะ มี ขนาด ถก ไม่ มาก
นัก ก็ แต่ ที่ ปลาย มีด ที่ ส้อม หล่อน ใช้นั้ แดง นั้น อาบ ด้วย ยาพิษ ชนิด หนึ่ง

ซึ่งให้ โทษ แก่ เลือด อย่าง ร้ายกาจ ไม่มีทางที่จะ รักษา ให้ หาย ได้ ชาติ
แต่ แก่ ก็ จะ พยายาม แก่ ไช จน สู้ ความ ดำรง

ราว ๒ เดือน เศษ แผล จึง ได้ หาย แต่ ไม่ สู้ สิ้น ทัก เพราะ ภาย ใน
ยังมี เชื้อ ร้าย อยู่ บ้าง หมอ อธิบาย ว่า ใน เร็ว ๆ นี้ แผล จะ กว้าง ขยาย ออก
ถ้า ไม่ รับ หา นาย แพทย์ ที่ ชำนาญ ยิ่ง กว่า แก่ ชีวิต ของ หล่อน จะ ถึง ที่ สุด
ลง เพียง นน เอง

ข้าพเจ้า จะ เห็น สรรเสริญ เสีย ไม่ ได้ เลย ว่า ยูเวติน เป็น สตรี ที่กล้า
หาญ อดทน อย่าง ไม่ มี หญิง อื่น เทียบ หล่อน ทราบ ตระหนัก ว่า ชีวิต
ของ หล่อน ดำเนิน มา แล้ว เพียง ไหน มฤตยู กำลัง อาศัย คั่น มี อำนาจ
รอมบ หล่อน อยู่ ตรง หน้า

“โธ่โฮ” หล่อน เคย พูด ครั้ง หนึ่ง “ดิฉัน เกิด มา ชาติ หนึ่ง ก็
มี กรรม เสีย อย่าง ไม่ มี โอกาส หัก สั้น คิด ๆ ก็ น่า เศร้าใจ เธอ
ผู้ เป็น บิษัณเฑาะว์ รัก ของ ดิฉัน ดิฉัน เชื่อ ว่า จะต้อง ขาด เธอ ไป เสีย
ใน เร็ว ๆ นี้ แล้ว ดิฉัน ต้อง การ ที่จะ สรรภาพ ความ จริงใจ ของ ดิฉัน
ให้ เธอ ทราบ ความ จริง ดิฉัน รู้ ดี ว่าคุณ ชอบ เธอ มาก” หล่อน ย้ำ คำ

“ชอบ เธอ ตั้งแต่ ดิฉัน พบ เธอ ครั้ง แรก ชอบ ใน อหิชา คัย อันกล้าหาญ
ของเธอ ไม่มี สหาย คนใด อีก แล้ว ที่ ดิฉัน จะ ชอบ ยิ่ง ไป กว่า เธอ
แต่ วาสนา ของ ดิฉัน ได้ สิ้น สู้ ลง เสีย อย่าง น่าใจ หาย โชค และ วาสนา
ของ ดิฉัน ดำเนิน ของ ดิฉัน เอง เป็น ผู้ คัด ทอน และ ดึง ดิฉัน ให้ จม อยู่ ใน เหว
แห่ง มฤตยู อัน ดึก ดิฉัน ยัง ไม่ หมด เหว—เวร ยัง คง ตาม ดิฉัน อยู่ เรื่อย ๆ

ต่อเมื่อดิฉันสนใจจริงเมื่อไรนั้นแหละจึงจะหมดเวรหมดกรรม มัน

เป็นการ คิสมेट—คิสมेट * ไม่ใช่หรือเธอ

“เวลานี้ดิฉันไม่ต้องการสิ่งอื่นนอกจากจะได้เห็นการ แก่ แก่น
เป็นผลสำเร็จเสียก่อนที่ดิฉันจะตายเท่านั้น ดิฉันไม่เคยนึกเคยฝัน
เลย ว่า อานาจศักดิ์สิทธิ์ใดๆ จะมา ทำลาย ความรัก ซึ่งดิฉัน มี ต่อเขาได้

เลย มาบัดนี้เขาเอง เป็นผู้ ทำลาย ความรัก ของดิฉัน หัวใจซึ่งเคย
เต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก—จงรักภักดีของดิฉัน ก็เหือดแห้งไปด้วยความ
เคียดแค้นเกลียดชัง อย่า เพื่อ ตกใจไปเลย ไวรัลโอ มันไม่หนีไป
ไหนได้หรอก มัน ต้อง อยู่ ในหุบเขายี่สิบปีแน่นอน เธอจำได้ไหม
เรา ต้อง รีบไป ทำการ แก่ แก่น มิฉะนั้นชีวิตดิฉันจะอยู่ไม่ทัน”

คำพูดอัน ห่อหุ้ม ของหูดอนได้ หมด หายไป ตามกระแสแห่งความ
วิโยคไปแล้ว แต่มันยัง สดุดใจ ข้างเจ้าให้รู้ ตึก สังเวช สดุดใจไม่รู้
หาย แม้เวลานี้ ถ้อยคำเหล่านั้น จะผ่าน ฟันไป นม นาน ข้างเจ้า ก็ยังจะ
ลืมเสียไม่ได้.

* Kismet เป็นภาษาอาหรับ แปลว่าเป็นเวร (fate)

บทที่ ๘

การ แก่ แก่น

หนทางจากตำบลเรดีย์ไปยังโอเชซด์ แรตโรยา อันเป็นสถานที่ที่เคานต์ออกเป็นคอโตกำลังลงมือจัดหาทองต้องใช้เวลาดังสามวันเต็มๆ ถ้าเราใช้อูฐเป็นพาหนะโดยส่งไปพร้อมกับพวกกองคาราวาน พอมาถึงหมู่บ้านแรกยูเวตดินก็รีบวิ่งไปหาพ่อเจ้ารับไปกับहतोन मिह्यद ह्योन ข้าพเจ้าก็ได้รีบวิ่งไปซื้ออูฐมา ๔ ตัวสำหรับเราแล้วก็เริ่มออกเดินทางทันที

อุปสรรคอันร้ายแรงของเรายังหาได้สิ้นสุดลงไม่ กล่าวคือพอเราออกเดินทางไปพร้อมกับพวกกองคาราวานได้เพียงวันเศษๆ เท่านั้น ก็เกิดพายุพัดมาทางเบื่องบูรพทิศอย่างแรงกล้า พยบฝนก็ดังเป็นคำมดไปทั่วมีปริมาณตกไถ่ออกไปจากเราดังหลายไมล์ทั้งสี่ทิศ กองคาราวานทั้งหมดรวมทั้งเราด้วยจึงต้องบังคับให้อูฐพับตัวลง เราเอาผ้าห่มมาปูเข้ากับพ่นทราย ทอดตัวลงนอนและเอาอีกผืนหนึ่งคลุมศีรษะ กระนั้นแล้วก็ยังไม่หายดี เพราะพ่นทรายที่ยังร่อนอยู่น้อยๆ อันปลิวมาโดยอำนาจพายุได้ไม่ แต่ที่พอจะบรรเทาได้บ้าง ลักครู่ฝนก็ตกลงมาจกใหญ่เป็นเวลาดังที่กล่าวพิกาเศษ

พอพายุซาฝนหาย เรา - ข้าพเจ้ากับยูเวตดิน - ก็เลิกผ้าห่มขึ้นดูสหายร่วมทาง อนิจจา! เราได้กระจัดกระจายไปจากเราหมดแล้ว

แม้จะมองไปทาง ศาสตร์ใดก็ตาม มีแต่ความว่างเปล่า หรือ นอกจาก ศัพท์หาย รวมทาง ที่ ถูก ทรา ย ห้ม ก อยู่ ข้าง ๆ เรา ๒-๓ คน แต่วัก ก็ ได้ พบ สิ่ง ที่ ม ชว ค ่อ น ๆ อ ก ไม่ นี แหะ ทาน ด หาย เอ ย ชว ค ของ ชา ว อ ตา เย น คน หนึ่ง คื อ ขำ พ เจ้ น ได้ รั บ ความ ด่า บาก ยาก แค้น ดัก เพ็ง โท น

แม้ว่าอุปสรรคอื่นสำคัญ นั้น จะขวางหน้าเรา มา แต่วัก ก็ ได้ เรา ก็ ยัง หา รุ สัก ที่ ถอด ย ไม่ เรา เติ น ทาง ไป ด้วย เค้า เป่ ด่า เพราะ อู รุ หาย ไป โท น เลี้ย หม ด ก ยาก ที่ จะ เตา ได้ ถูก น้า ที่ ขำ พ เจ้ ตระ พาย อยู่ ก ระ ค ก เดียว เตา นน ท เป น เพ อ น ร่ว ม ทาง ของ เรา ขำ พ เจ้ พยา ยาม ค้ม ให้ น้อย ที่ สด ุ แห่ อ น นอก นน อ ก คื ให้ แก่ ยู เวต ติน ด หาย ร่ว ม ชี พ ของ ขำ พ เจ้

ใน ระหว่าง ที่ เรา กำลัง เติ น ทาง มา เร็ว ๆ ยู เวต ติน รุ สัก เจ็บ ที่ ตรง แผล ที่ ถูก แทะ ขน มา ที่ ตระ น้อย ๆ ใน ที่ สด ุ ก มาก ขน ทุก ที่ ๆ จ น ทน ไม่ ไหว ห่อ น ต้อง ชุ ด กาย ลง นั ง แทะ กุม แผล นั ง อยู่ โท ่ เอ ย ! โชค ของ ห่อ น แะ ขำ พ เจ้ ข้าง ร้าย แร ง เลี้ย น ก ระ ไ ร ขำ พ เจ้ ยัง จำ คำ แนะนำ ของ นาย แพทย์ ได้ ด ถ้า ห่อ น เป น ชน อ ก ห่อ น ต้อง คาย แต่ ขำ พ เจ้ จะ ทำ ประการ ไ ด ดี เถา จั ง จะ ช่วย แห่ อ ห่อ น ได้

ห่อ น ค่อย ๆ เป้ ด แผล ให้ ขำ พ เจ้ ดู อ นิจ จา ! พระ ผู้ เป น เจ้า ผู้ ทรง ศัก ตี สั ท หฤ ไ ด พระ องค์ จั ง ไม่ ทรง ช่วย แห่ อ เรา บ้าง เถา แผล เป น ของ ห่อ น ถัด บ ถัด หนอง ขน มา อ ก ภาย ใน เวลา อา ทิ คย์ เศษ ๆ เตา นน เป น อ น เติ น ได้ ชด แด่ว ว่า มั ถุ ตย กำลัง อ้า หัก รั บ ห่อ น อยู่ โดย โท ด ชิต แะ กำลัง รอ ที่ จะ อุ้ม ห่อ น ให้ หาย ดับ ไป จาก พิภ พ โท น

แม้ว่า หล่อน จะเป็น ศัตรู ที่ กตัญญู ก็จริง หล่อน ก็ยัง รู้สึก กตัญญู หน้า
อัน หมอง คด้า ของ หล่อน ก็ ชัด ชาว ปราศจาก โศกิต ตัว หล่อน ก็ สิ้น
เทา ด้วย ความ เจ็บ ปวด ใน ที่ สุด ก็ ร้อง ครวญ คราง เบว ๆ เป็น เสียง
หมด หวัง

“โน่นใครมา โรต้อ” ยูเวติน พุด เมื่อ ตา แตะ ไป เห็น คน ๆ หนึ่ง
ขี่ม้า ห้อย ตรง มา ยัง เรา แต่ โดด “คง เป็น เคาณต์... เคาณต์ ออก เป็น...
ดิฉัน จำ ทำทาง ที่ เขา ขี่ มา ได้ ดี อ่า! พระผู้ เป็น เจ้า ดิฉัน ยัง คง มี ชีวิต
อยู่ ดูการ แก่ แค้น เป็น แน่ เธอ ขา... โรต้อ โอ หมอบ ลง เตี้ย... หมอบ
ลง ข้าง ตัว ดิฉัน นี่แหละ เตี้ยว เขา จะ จำ ได้ จะ ขี่ มา กัด บั ไป เตี้ย ขอมัด
ดิฉัน เต็ม หนึ่ง ขอ การ แก่ แค้น เป็น ของ ดิฉัน เกิด โรต้อ โอ สหาย ร่วม
ชีพ ของ ดิฉัน”

ท่านเอ๋ย! ท่านคง เห็น หัวใจ อัน เต็ม เปี่ยม ไป ด้วย ความ วิทก
ของ ข้าพเจ้า ได้ ดี ว่า กัด บั กลาย ไป เพียง ไหน ข้าพเจ้า จำ ต้อง ยก การ
แก่ แค้น ให้ แก่ ยูเวติน... ยูเวติน ผู้ มี เวรกรรม มริ สิ้น สุด ข้าพเจ้า
หมอบ พุบตัวลง ตาม คำ ขอร้อง ของ หล่อน พลงกย นมด ชูย เต็ก ให้ หล่อน
ด้วย ข้าพเจ้า จ้อง ดู ภาพ ชาว ๆ บน หลังม้า ด้วย อกิริยา อัน พนิจ พิเคราะห์
ส่วน ภาพ หน้ ก่ โดด เรา เข้า มา ทุกที มัน มี ใคร อื่น... มัน คือ อ้าย
เคาณต์ ใจ ทมิฬ

“โอ๊ย! ดิฉัน ปวด แผล ที่ สุด แล้ว ดู คล้าย กับ ว่า จะ สิ้น ใจ เตี้ย ให้
ได้” ยูเวติน บ่น เบา ๆ

ข้าพเจ้าทมิบเตรียมทำจะ ต่อสู้กับมัน อย่าง ของอาจ ลูกครุไม้
มัน ก็คง จะผ่านหน้าเราไป ข้าพเจ้า กระโจน ขนไป กอดมัน บน หลัง
ม้ากระซวก มันลง มา ปล้ำพืด อยู่ เบื้อง ต่าง ท่านสหายเอ๋ย เหตุใด ท่าน
ไม่มา เห็น ภาพนี้ ด้วย ตนเอง ได้ ว่า ข้าพเจ้า มี ใจ เป็น นัก กีฬา เพียงไร
พอ มัน กระเด็น ลง มา นอก อยู่ ที่ พนทวาย มัน ก็ชัก มัดชยุ ออก จะสังหาร
ข้าพเจ้า ทันที ข้าพเจ้า ผละ จาก มัน ลอย หลั่ง มา ขน เตรียมทำ อยู่
มัน โจน เข้า ได้ ข้าพเจ้า อย่าง เด็ด ร้าย พดาง เงอ มด ขน จะ สังหาร
ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า เขียว ตัว หอบ เฝีย ทน และ ใช้ หมัด เด็ด เฝีย คาง มัน
เข้าไป เปรี้ง ทิ้ง มัน ต้ม ผาง ลง โดย แรง และ เป็น การ ถ่ม ครั่งสุดท้าย
มัน ทำ อาจ ทาน กำถั่ง ข้าพเจ้า ต่อไป ได้ อีก ไม่

ข้าพเจ้า จับ มัน ตาก มา หาย เวล ดิน หล่อน ค่อยๆ ทรง ภาย คุดาน
เข้า มา จน ชิด กับ มัน พดาง เงอ มด หล่อน ปลดัก มัน ให้ พน

พอ มัน ถ่มคา จ้องดู หล่อนๆ ก็ พูดว่า “นี่ เป็นการ แก่ แค้น ของกู”
แล้ว ก็ แทะ มัน ที่ ทรง ออก เต็ม เหนียว มัด ผั่ง แน่น อยู่ ใน ทรง ออก ของ
มัน มิด มัน ได้ ตาย—ตาย เสีย แล้ว เป็น อัน ว่า การ แก่ แค้น ของ เรา ต้ม
ประสังค แล้ว ทุก ประการ

บทที่ ๙

ประสพสุข

ยเวดดิน ปลดปล่อยมิด และ ทอด กาย ลง นอน นิ่ง ข้าง ศพ สามี พดาง
ก็ ล้มลุก ลื่อน อยู่ ไป มา

“เธอขา... เธอ ที่รัก ดินฉัน จะตาย ภายใน ๕ นาที น่ะ” หลอด
ร่ำพรพรรณ “ดิฉัน ขอ สำนึก ภาพ ความในใจ ให้ เธอ ทราบ เป็น ครั้ง แรก แด
ครึ่ง ลึก ทำัย ว่า ดิฉัน รัก เธอ... รัก เธอ โรด โอ รัก เธอ ยิ่ง กว่า อะไร
ทั้งหมด คำ พูด ที่ ดิฉัน เคย พูด ว่า ชอบ ขอให้ เธอ เข้าใจ ว่า เป็น รัก
เสีย ใน บัดนี้ ดิฉัน ทำ ทุก สิ่ง เพื่อ เธอ โรด โอ แต่ ดิฉัน เป็น คน ไร้ วิชา สนา
จึง ไม่ได้ รับ ผล สัม หวัง ตั้งแต่ ดิฉัน แต่ง งาน มา ดิฉัน ก็ ได้ รับ แค่ ความ
ทุกข์ โศก จะ หา สุข แม้ แต่ เท่า ยของ โย ก็ ไม่ มี จวบ ดิฉัน เสีย ครั้ง
หนึ่ง เกิด เธอ ที่รัก เพื่อ เป็น รางวัล ที่ ดิฉัน ทำ ดี ต่อ เธอ และ เพื่อ ส่ง
วิญญาณ ดิฉัน ไป ใน ที่ ที่ ชอบ

ข้าพเจ้า จำ ต้อง อธิษฐาน ฌีปาก ของ ข้าพเจ้า ให้ แก่ หลอด นิ่ง ครั้ง
อา! ท่าน เอ๊ย จิตต์ ใจ ข้าพเจ้า เค้น สัก ท่อน อยู่ มิ หยุต หย่อน ข้าพเจ้า ค่อยๆ
บรรจง จุ่ม พัด ัก หลอด นิ่ง ด้วย น้ำ ใจ อัน ปกติ ใน ระหว่าง ที่ ฌีปาก ข้าพ
เจ้า จรด กับ หลอด นิ่ง เหมือน หลอด นิ่ง จะ พยายาม สูด เอา ความ รัก จาก ข้าพ
เจ้า ให้ แรง ที่ สุด ที่ หลอด นิ่ง จะ ทำ ได้ ต่อ จาก นั้น หลอด นิ่ง ก็ หลับ ตา นิ่ง
ถึง แก่ กรรม ไป ด้วย กิริยา อัน สงบ เงียบ

ยูเวติน ยูเวติน ได้อำตาข้าพเจ้า ไปเสีย แล้ว อย่าง ไกล ดิบ
 คง แคร่ง ของ ห่อหุ้ม เท่านั้น ที่ ยัง คง ปรากฏ อยู่ ข้าพเจ้า นึก ถึง ความ
 เป็น ไป เหล่า นั้น มา ครั้ง ไร ก็ ยัง รู้สึก เศร้าใจ ไม่ รุหาย แม้ ว่า ข้าพเจ้า
 จะมีใจ แข็ง กระต้าง ค่อ ห่อหุ้ม ดัง เพียง ไร ก็ ดี ข้าพเจ้า ก็ ไม่ กล้า พย ที่ จะ
 แสดง ให้ ห่อหุ้ม ทราบ ได้ ความ จริง ข้าพเจ้า ยัง มีใจ ซื่อตรง ค่อ 'พริส
 ซิดดา' ของ ข้าพเจ้า เสมอ ยัง นึก ถึง ห่อหุ้ม อยู่ ไม่ เว้น วัน ข้าพเจ้า
 รัก ยูเวติน มาก... มาก ใน ทาง ที่ ห่อหุ้ม เป็น สหาย ที่ ซื่อสัตย์ ของ ข้าพเจ้า
 ช่วย ข้าพเจ้า จนถึง ที่ สุด เมื่อ ห่อหุ้ม ตาย ไป แล้ว ก็ ขอ ให้ ไป ใน ที่ ที่
 ชอบ เกิด ขอ พระผู้ เป็น เจ้า จง รักษา ห่อหุ้ม ด้วย

*

*

*

*

ห้า ปี เต็ม ๆ แล้ว ที่ ข้าพเจ้า ได้ จาก เวนิซ มา อยู่ ใน เมือง โยคุบัต
 จาก พริสซิดดา คู่ มั่น ใน ระหว่าง ที่ เรือ ไบ ดำ น้อย เดิน ถึง มา กวาง
 มหาดมูท อัน มี คลื่น กระดก อยู่ จิต ใจ ข้าพเจ้า ช่าง เบิกบาน เสีย
 ที่ สุด ข้าพเจ้า เชื่อ อยู่ เสมอ ว่า พริสซิดดา ยัง คง ซื่อตรง ค่อ ข้าพเจ้า
 ไม่มี ชาย ใด ใน โลก นี้ จัก ชิง ความ รัก จาก ข้าพเจ้า ไป ได้

เป็น ความ จริง พริสซิดดา ยัง รัก ข้าพเจ้า... รอ ข้าพเจ้า อยู่ ด้วย
 ความ บริสุทธิ์ พอ ไป ถึง วัน นั้น เรา ก็ แต่งงาน กัน ใน วัน นั้น ที่ เดียว

การฆาตกรรม

‘ขี้กการก่อน’ แต่ง

คงไม่มีใคร ปฏิเสธว่า ขำพเจ้า เป็นผู้คุ้นเคย กับ ท่านอาจารย์ กดำ
วัด ตำโรง อำเภอ บางคด้า จังหวัด ฉะเชิงเทรา เป็นแน่ เพราะนอกจาก
จะได้เคย ประดอง ฝัมือ ในการ แย่ง แกง เหาะ เมื่อ ยัง เด็ก ๆ อยู่ ที่ วัด
ด้วย กัน แล้ว ท่าน ยัง เกี่ยวข้อง เป็น ดังขณาดิ ห่าง ๆ กับ ขำพเจ้า
อีก ด้วย และโดย เหตุ ที่ ขำพเจ้า ไป รับ ราช การ ทหาร เสีย ที่ จังหวัด
ปราจีน หนี บี้ แล้ว จึง ไม่ ค่อย จะได้ พบ ประ สันทนา กับ ท่านอาจารย์
กดำ มา นม นาน มา คราว นี้ เป็น คราว โกด ้งาน แห่ หลวง พ่อ วัด โธธร
ขำพเจ้า จึง ได้ หา โอกาส ตา มา บ้าน เพื่อ พักผ่อน ร่างกาย ที่ ได้ กราก
กว่า ทำงาน เหน็ด เหนื่อย มา เสีย บ้าง

อยู่ มา วัน หนึ่ง ขำพเจ้า ตั้ง ใจ ว่า รุ่ง ชัน เป็น วันพระ จะ ไป พัง เทคนั
ที่ วัด ตำโรง และ จะ เดย ไป นมัสการ ท่าน อาจารย์ กดำ ด้วย เวลานั้น
เป็น เวลา ๗ ๓. ๓. เศษ ขำพเจ้า เสร็จ จากการ รับ ประทาน อาหาร เย็น

แล้ว ก็นอนเล่นที่กระเบื้องเรือน ข้าพเจ้าเอนหลังไป ได้สักครู่หนึ่ง ก็ได้ยินเสียง อ้ายต่าง สุนัข ประจำบ้านของข้าพเจ้าเห่า กระโหจกขึ้น จึงยกตะเกียงขึ้นมองดูก็เห็นนางปริก หาดาน ล่าตัวข้าพเจ้า ซึ่งเมื่อ ๕-๖ วัน มา นึกไม่ พงสือ บอกว่า จะตมมา เทียว ในงานแห่ หลวงพ่อวัดโสมนัส กับ ผู้หญิง กตางคน ผู้หนึ่ง ซึ่งได้ทราบภายหลังว่า ชื่อ ป้าคำ เป็น ผู้ ที่ มา เทียว กับ หลาน ล่าตัว ข้าพเจ้า ได้ พากัน วิ่ง กระหัดกระเหอบ มา โดย เต็ม ผลเท้า ปาก ก็ ร้องว่า “ตายแล้วช่วยด้วย”

ตาม ร่าง กาย ของ ลัทธิ ทั้งสอง นั้น มอง ดู น่า เศร้า ซึ้ง คือ หลาน ล่าตัว ข้าพเจ้า ปลดปล่อยมายุว ลงมาเป็น กระเชิง เพราะ โป ที่ ผูก ผม กับ หวด หลุด หาย ผ้าแถบ สั้นววด ของ ป้าคำ ที่ แก ลาก แทน ที่ แก จะ ห่ม ผิด ขาด กระบัง กระบัง เมื่อ ข้าพเจ้า จัดการ ปราบ ปราบ อ้ายต่าง ไป ทาง หนึ่ง แล้ว จึง ได้ ได้ ตาม เรือ ง รวด

“เตมทโฮย ทัน ตุกไม่ มา อีก แล้ว” ป้าคำ นั้น ตั้ง ถอด ถก หน้า บน กระเบื้องเรือน บ่น ด้วย ความ เหน็ด เหนื่อย “อยู่ มา จน แก่ จะ ตาย ไม่ รู้ โดย ว่า จะ เอา ชีวิต มา ทิ้ง เสีย กัน”

“อะไรกันนะ นางหนู?” ข้าพเจ้าถามด้วยความตกใจ “ถูก ปล้น หรือ ชิง รวด ทำไม ถึง มา เอา จน มืด ค่ำ บานนี้?”

“กระเป๋าค่ะ” เป็น คำตอบ จาก หลาน ล่าตัว ข้าพเจ้า คำเดียว เท่านั้น แล้ว ก็ นั่ง นอน ไป เมื่อ ได้ เสรี จ จาก การ ปฐม พยาบาล ตาม มา ตาม เกิด ตาม คำ ทัก พะ พาย กตาง บ้าง มีการ เอา พิน เต็น ให้ ดม และ

เขา นามนต มา ดูหน้า เล็ก คาถา บัดเบา เพื่อ ป้องกัน รั้งความ ซึ่ง ก็น
 เวลา เกิดบ ครึ่ง ชั่วโมง แล้ว ข้าพเจ้า จึง ซักถาม เรื่อง ราว จาก หาดน
 สาว ข้าพเจ้า และ ป้าคำ คง ได้ ความ ว่า มารด ไฟ เข้า ไม่ ทัน จึง ได้ มา
 รด เย็น แต่ บังเอิญ เกิด อุบัติเหตุ รด ไฟ พลัด ตก จาก วาง เสี้ยม ที่ ถวาง
 ทาง เมื่อ เลย สี่ถ่าน บวงพระ มา ได้ หนึ่ง ยี่หนึ่ง จึง ได้ มา ถึง ข้าไป และ
 ข้าร้าย เมื่อ เดิน ผ่าน วัด ตำโรง ซึ่งเป็น หนทาง สด ทาง เดียว ที่ จะ มา
 ยัง บ้าน ข้าพเจ้า ก็ พอ ตี มี เปรด อสุภกาย คนหนึ่ง รูปร่าง สูงใหญ่ สด
 เสี่ยง ร้อง เยือก เย็น เดิน ตรง เข้า มา ใกล้ จึง ทำให้ หาดน สาว ข้าพเจ้า
 และ ป้าคำ รับ วิ่ง ซิงซง กัน มา ยัง บ้าน ข้าพเจ้า เดชะบุญ คุณพระ หา
 ได้ มีใคร เป็น อันตราย ไม่ นอกจาก หัวเข้า ของ ป้าคำ ไป ชน ประตูบ้าน
 ข้าพเจ้า และ หัวแม่เท้า ของ หาดน สาว ข้าพเจ้า ชน เพราะ ไป สดุด ราก
 ไม่ เข้า เท้า นน แต่ ทว่า กระเป่า หวายเป็น เล็ด เล็ด ของ หาดน สาว ข้าพ
 เจ้า ได้ ตก หาย เสียด ตาม ทาง

“เฮอ! แล้ว เขา ไป โฉนด ที่ ดิน ที่ ดุง ตั้ง ตั้ง เขา มา หรือ เปตา?”
 ข้าพเจ้า ซักถาม โดย นัก ชน ได้ ถึง ไป โฉนด ที่ ดิน ที่ ข้าพเจ้า ได้ สดุด ไว้ ที่ บ้าน
 หาดน สาว ข้าพเจ้า เมื่อ ลง ไป กรุง เทพ ฯ คราว ก่อน แล้ว ข้าพเจ้า ได้ มี
 หนังสือ ถึง หาดน สาว ข้าพเจ้า ให้ เธอ มา ด่วย ใน คราว ที่ จะ ลง มา บ้าน ข้าพเจ้า

“เธอ มา อะไร เต่า ค่ะ อยู่ ใน กระเป่า หวายเป็น นั ด้วย” หาดน
 สาว ข้าพเจ้า พุด เชิง อ่อนหวาน แล้ว เขามือ ปิด หน้า “ใคร จะ ไป มี จิตต์
 ใจ ได้ ทั้ง สูง ทั้ง ใหญ่ ดำ ราว กับ คอตะโก”

“แต่ดิฉันคิดว่าคงเป็นพระภูมิเจ้าที่” บ้าคำ ออก ความ เห็น

“อะไรก็ ไม่ สำคัญ หรืออีก แต่ ว่า ไบโนตที่ ดิน ของ ดุจดนะ จะ ทำ อย่างไร” ข้าพเจ้า พุด ปรับทุกข์ “ถึง ว่า จะ เอา มา ด้วย แถ้ว เขียว เมื่อ ลง ไป บางกอก เกียวก ก่อน แต่ บังเหียน ถ่มถ่มก็ เพราะ รับ จะ มา ให้ ทน รถไฟ จึง ได้ มี หนังสือ บอก ให้ หลาน เขา คัดมือ มา ด้วย ถ้า จะ มา ในงาน แห่ง หลวงพ่อ วัด โสธร”

“ถ้า อย่าง นั้น จะ ทำ อย่างไร ดีเล่าคะ?” หลาน สาว ข้าพเจ้า พุด เป็น เขิง เห็น ด้วย “แต่ จะ ให้ ดิฉัน กลับ ไป หา ตาม ทาง ใน คั่น นี้ แล้ว ดิฉัน ยอม ถูก เขียน ดี กว่า”

“โอ้ย บ้า ก็ ไม่ เอา แถ้ว หัวเขายัง ไม่ หาย ขัด เลย” บ้าคำ ซึ่ง พง เส็จ จาก เขา โสธร หา หัวเข่า ออก อุทธรณ์

“ไม่ ได้ ชีมัน เป็น ของ สำคัญ มาก เขาเถอะ เป็น หน้า ที่ ของ ดุจดนะ จะ จัดการ เอง” ข้าพเจ้า พุด พลง หัน ไป เรียก ศาต คน ใน บ้าน ข้าพเจ้า สั่ง ให้ ไป ชวน คน บ้าน โกล เคียง มา เป็น เพื่อน อีก ๒-๓ คน ข้าพเจ้า จึง จัดแจง เตรียม ได้ แะ อาวุธ สำหรับ บ้องกัน ตัว ได้ พร้อม แถ้ว นึ่ง คอย ศาค์ อยู่ สักครู่ หนึ่ง ศาค์ จึง พา ทิดหวัง, ทิดเกิด, ซึ่ง ถือไม้ ตะพัด มา ยืน อยู่ หน้า บ้าน ไต บ้าน

ข้าพเจ้า ได้ บอก อนุญาต ให้ หลาน สาว ข้าพเจ้า และ บ้าคำ พัก ผ่อน ตาม ลำบาย และได้ ชี้แจง ความ ประสงค์ ให้ พวก ที่ จะ ไป ด้วย เข้าใจ แถ้ว ก็ จืด ได้ ออก เดินทาง ไป ตาม ข้าง วัด เพื่อ จะ ค้น หา กระบี่ หวาย ของ หลาน สาว ข้าพเจ้า ที่ ตก หาย

คืนวันนั้นเป็นวันแรม ๑๓ ค่ำ เพราะฉะนั้นหนทางจึงมืดมาก ข้าฝืนยังตกลงมาปรอยๆ ด้วย เราทั้ง ๕ คนต่างออกเดินไปโดยมิได้ปรึกษาพูดอะไรกัน พอจวนจะถึงช่องทางที่จะเข้าวัด เราต่างเดินเบียดชิดกันเข้ามาทุกที มือที่ข้าพเจ้าถือได้ออกชักเริ่มต้นจนได้เกือบจะดับเสียหลายหน

จริงอยู่พวกเราได้ทราบเรื่องราวความทุกข์แห่งอำนาจของเปรตวัดลำโรง ซึ่งชาวบ้านแถบนั้นมักเรียกกันว่า “ปี่ศาลวัดลำโรง” เพราะภาพแห่งปี่ศาลที่คนโดยมากพบเห็นมาแต่บัดนี้ ปรากฏว่ามีรูปร่างดำสูงใหญ่มาก แทบจะกล่าวได้ว่าถ้าเวลาพลบค่ำไปแล้วหาว่ามีผู้หนึ่งผู้ใดกล้าเดินตัดตัดทางผ่านวัดไม่ แต่สำหรับข้าพเจ้าเองก็ยังไม่เคยพบเห็นเลย ในคืนวันที่ข้าพเจ้าได้ชุดสำห้แสดงความกล้าจนเกินขีด ก็ด้วยเหตุจำเป็นที่มีความเสียตายโน่นดที่ดินอันเป็นราคาเงินมิใช่น้อย

การค้นหากระเป๋าคอหวายในคืนนั้นนับว่าปราศจากผล เพราะถึงแม้ว่าพวกเราจะได้พยายามเดินวนระยะเคียงระยะต่อให้มากที่สุด ซึ่งความจริงก็ไม่เกินกว่า ๑ วา แล้วละเดินทบทวนไปมาตามทางหลายครั้งก็ดี หาได้ประสพพบเห็นแม้แต่ร่องรอยของกระเป๋าคอหวายใบนั้นไม่ ผลสุดท้ายก็ได้แต่แบกความเสียตายกลับมาบ้าน

“ได้ไหมคะ?” หลานสาวข้าพเจ้ารีบถามขึ้น เมื่อข้าพเจ้าย่างเท้าขึ้นบนบันไดบ้าน “ฮือ! คืนนี้คืนนี้เป็นอย่างไรไม่ทราบ เมื่อคุณลุงไปแล้วก็นึกๆ อยากจะไปด้วย อยู่ทางนี้ มันวังเวงอย่างไรชอบกล”

“ดิฉัน อยู่ทางนี้ ก็ภาวนาเอาใจช่วยให้หาได้เสีย ออกเสีย” บำคำ
พูด เสร็จขึ้น เมื่อ ข้าพเจ้า นั่งลง บนเรือน แล้ว

“มัน ค่อนข้าง จะดูญะแหละมาก” ข้าพเจ้า พูดแล้วก็ ถอนใจใหญ่
พาด คำนี้ แก่ตนว่า “ไม่ควรดูมัน เสียแต่เมื่อคราวลงไป กรุงเทพฯเลย”

เมื่อได้ จิตแจ่ม ที่พักให้ หลานสาว กับ บำคำ แล้ว ก็เข้านอน ใน
ใจให้ มีความ วิตถ ถึง กระเบาะ หวายไป นั้น เป็น อันมาก

รุ่งขึ้นเช้าเป็น วันพระ ข้าพเจ้า จิตแจ่ม ออกไป ได้บาตร ที่ หนาบาน
เมื่อค่อน ฆา กับ จะเข้ บาน บังเอิญ ตาเหลือบไป เห็น กระต่าย ตัวขาว
แผ่น เล็ก ท่าผ่านมือ ปิด อยู่ ที่ ประตู บาน จึงได้ เข้าไป อ่าน ดู กระต่าย
แผ่น นั้น เขียน ด้วย ดินสอ ดำ มีความว่า ดังนี้ ดูข้าพเจ้า มีนามว่า บำคำ
วัดลำโรง ผู้เป็น ทูต ของ พระยายมบาล แจ้งให้ทราบ ว่า ถ้าหาก
ผู้ เจ้า ต่อการ ของ ที่ หาย คน นั้น จง นำ เงิน ไป ถวาย เป็น ราคา ๑๐ บาท
ข้าพเจ้า นั้น พิศวง ในใจ จึง ถูกระต่าย แผ่น นั้น เอา มา ส่ง ให้ หลานสาว
ข้าพเจ้า ดู บน บาน

“เฮ้ นี่ มัน หมายความว่า กระไร กัน ค่ะ?” หลานสาว ข้าพเจ้า
พูด ขึ้น เมื่อได้ อ่าน หนังสือ นั้น โดย คัดอด แล้ว “ดิฉัน เห็น ว่า เป็น สิ่ง ที่
แปลก ประหลาด มาก”

“จริง แปลก มาก” ข้าพเจ้า ตอบ “แต่ ก็ คง ไม่แปลก ไป กว่า ที่
ใบ โฉนด ที่ดิน ของ เรา ดูญะ หนทาง ที่ ดี ดัง ที่ นี้ ก็ จัก ยอม พลาด เหวะ ให้
มัน เล็ก”

“อ้าว, นายยังไม่เข้าใจ” คาคัดเขี่ยขึ้น “เรื่องมันเป็นอย่างนี้
คือ ได้ยินเขาเล่ากันว่า ทุกๆ รายที่เคยถูก ปศุศาสตร์ วัดลำโรง หลอก
แล้ว คง ต้อง รับ ผิด หัก หัก เข้า ของ ไว้ ถ้า มัน อยากรู้ ของ กลับ คืน
จำเป็น ต้อง มี ค่า ได้ คือ นำ เป็ด ไก่ บาง ที่ ก็ เป็น เงิน ตาม แต่ ความ
ประสงค์ ของ ผู้ เบียด ไป วาง ไว้ ที่ นำ โบลักร้าง หลัง วัดลำโรง พอ รุ่ง
ขึ้น อีก วัน หนึ่ง เรา จะ ต้อง กลับ ไป ที่ นำ โบลักร้าง นั้น อีก ก็ จะ ได้ ของ
ที่ หาย กลับ คืน”

ตก ลง ข้าพเจ้า เห็น ด้วย จึง จิต แรง เติรม เติรม ของ ที่ จะ เอา ไป
ถวาย พระ ที่ วัด กับ เงิน ๑๐ บาท ไว้ เพราะ ได้ ตั้ง ใจ ไว้ ก่อน แล้ว จะ
ไป พัง เทคนิ ที่ วัด และ จะ เติมน้ำ นมัสการ ท่าน อาจารย์ ถวาย ด้วย

พอ ได้ เวลา จน เพศ ข้าพเจ้า หลาน ล่าว ข้าพเจ้า บำ ค้า คาคัด ก็ พา
กันไป ที่ วัด พอ ได้ พบ ท่าน อาจารย์ ถวาย นมัสการ อยู่ ที่ หอนั้น จึง นมัสการ
ท่าน แล้ว ถวาย ของ

“ก็ ถวาย เรื่อยๆ อย่าง นั้นแหละ โยม” ท่าน ตอบ เมื่อ ข้าพเจ้า
ถาม ถึง ทุกข์ สุข ท่าน “แต่ เดียวนี้ ตั้งแต่ แก่ ตัว ลง เจ้า ตม มัก จะ ถำ
ลัก หน้อย ไม่ ว่า จะ เจ็บ เป็น อะไร มัก จะ มี ตม แหก เสมอ”

“ผม ก็ เหมือน กันแหละ ครับ” ข้าพเจ้า ว่า “แต่ เดียวนี้ ค่อย
ยัง ชั่ว ที่ ไม่ ต้อง เจ็บ เค้น เพราะ ขอ โอน ไป อยู่ เดี่ยว พนัง ถัด”

“โยม ถวาย มา หลาย วัน แล้ว หรือ มี เรื่อง อะไร แปลกๆ เอา ให้
ฟัง บ้าง” ท่าน ปรา ได้ ค่อย

“เรื่องที่ยอมก็ไม่มีอะไรแปลกๆหรอกครับ แต่เรื่องที่บ้าน
เรา นี่แหละ ที่ฉันคิดว่าแปลก ประหลาด มาก” แล้วข้าพเจ้าก็เล่า
เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคนนั้น จม รุ่งเช้าได้รับหนังสือให้ท่าน พง โดย ตลอดจน

“อืม คำว่า วัด ดำ โรง เอา เข้า อีก แล้ว” ท่าน ออก อุทาน เมื่อได้
ฟัง เรื่อง ที่ ข้าพเจ้า เล่า จบ ลง “แต่ มัน ชอบ กต โยม อ้ายเปรต นี่ ไม่ ยัก
กะ หลอด พวกรพระ หรือ เด็กวัด เลย ตาม ที่ สังเกต มา ดู เหมือน จะ เด็ก
แต่ จะ เพาะ คน ที่ มี เจ้า ของ คิด มา และ มัก จะ เป็น พวก ผู้ หึง ค้าย
ได้ ยิน ว่า เมื่อ เดือน ก่อน ก็ ดู เหมือน เล่น งาน นื่อง สาว ผู้ ใหญ่ พิน เข้า
เหมือน ถิ่น รายนัน ดู เหมือน ทั้ง ร่ม แพร ได้ ให้ มัน เล่น หนึ่ง”

“แล้ว ได้ ของ คน โยม เจ้า ค่ะ ?” หลานสาว ข้าพเจ้า ถาม ขึ้น
“ได้ ฐิต เหมือน อ้ายเปรต มัน เรียก เอา ไข่ ตัว หนึ่ง หรือ อย่างไร
จำ ไม่ ได้ แน่” ท่าน ตอบ

“อัยยิดฉัน เกือบ ตาย แน่ เจ้า ค่ะ เกิด มา ยัง ไม่ เคย ถูก ผู้ หลอก
เลย” บ้า คำ ว่า

“ผม คิด ใดๆ ก็ ชอบ กต มาก” ข้าพเจ้า ออก ความ เห็น “แต่
อย่างไร ก็ ดี ผม คิด ว่า ครั้ง นี้ คง ยอม มัน ก่อน เพราะ เรา เสีย ที่ มัน แล้ว”

ข้าพเจ้า ได้ หนึ่ง สัน ทนา กับ ท่าน อาจารย์ กล่าว ลัก ครัว หนึ่ง ก็ พอ ดี ค่ะ
ตลอด เพศ ครน เพศ แล้ว จึง ได้ ไป พัง เทศน์ พอ เทศน์ จบ ข้าพเจ้า จึง
ชวน ท่าน อาจารย์ กล่าว ตา ตี พา กัน ไป ที่ โย สัต ร้าง หอด วัด พรหม กับ เด็ก
วัด ๒-๓ คน ที่ สวม ัก ไป ด้วย ส่วน หลานสาว ข้าพเจ้า กับ บ้า คำ นั้น ไม่
ยอม ไป ด้วย จึง เลย ให้ กลับ บ้าน ก่อน

เกือบ จะพูดได้ว่า ข้าพเจ้า มีความชำนาญ ใน ภูมิประเทศ บริเวณ
วัด สำโรง เพราะได้ เคย อยู่ มา ตั้งแต่ เด็ก แด่น้อย ใน เวลานั้น ถึงแม้
จะ ดู แปลก ตา ไป บ้าง เพราะ ข้าพเจ้า ไม่ ได้ มา เสีย หาย บั แล้ว ก็ คื
แต่ ความ ทรง จำ สถานที่ ต่าง ๆ ก็ ยัง มี อยู่ บ้าง

สักครู่ หนึ่ง เรา ก็ เดิน เข้า เขต ไร่ ข้า มอง เห็น โบสถ์ ว่าง เก่า แก่
หลัง หนึ่ง ตั้ง อยู่ ริม ทาง คน เดิน ไป มา ซึ่ง เสน ทาง ที่ จะ ไป ยัง บ้าน
ข้าพเจ้า มี ต้นไม้ ใหญ่ ๆ ขึ้น อยู่ โดย รอบ กอปร ไป ด้วย เถาวัลย์ พรวน
ไม้ ต่าง ๆ ขึ้น เต็ม ปกคลุม อยู่ ทำให้ มอง ดู คุกรุ่น น่า ถู ตาม หลัง
คา และ ฝาผนัง โบสถ์ นั้น ว่า ซา ด การ ทน บารุง มา ข้า นาน นับ เป็น จำนวน
หลายสิบปี ใน โบสถ์ ว่าง นั้น ไม่มี อะไร นอกจาก พระพุทธรูป ที่
ก่อ ด้วย อิฐ ก่อ ปูน ซึ่ง พระ ศือ และ พระ กร ข้าง ซ้าย หัก อยู่ องค์ เดียว
ที่ หน้า โบสถ์ มี แท่น หิน เก่า แก่ ซ้ำ รุ ด รุ ด ไทร ม อยู่ แท่น หนึ่ง ขนาด กว้าง ยาว
ประมาณ เท่า กับ เคียง นอก ของ ทหาร

“เอะ นั้น หนึ่ง สัก อะไร ” ท่าน อาจารย์ กล่าว พูด แล้ว ชี มื่อ ไป ที่
หน้า แท่น หิน ซึ่งมี กระดาษ สีม่อ หยาบ ๆ ปิด อยู่

“หนึ่ง สัก นี้ มี ปิด ไว้ นาน แล้ว หรือ ครบ ” ข้าพเจ้า ถาม ท่าน เมื่อ
มอง ดู ตาม ที่ ท่าน ชี

“มี มา ตั้งแต่ ครั้ง ดึก ดำบรรพ แล้ว ละครบ ” เด็ก หนึ่ง รับ ตอบ
ขึ้น แทน

“ใคร จะ มา ปิด ไว้ ตั้งแต่ เมื่อใด ก็ ไม่ ทราบ ” ท่าน ตอบ โดย รั
ลึก พิศวง ด้วย “ฉัน เอง ก็ ไม่ ได้ มา ทาง นั้น นาน แล้ว ”

พวกเรากำลังเข้าไปอ่านคู่มือความว่า “แท่นหินศักดิ์สิทธิ์แห่งพุทธะยามมบาต”

เมื่อข้าพเจ้าได้นั่งจุดธูปเทียน บอกเล่าความประสงค์แก่ “ปศุสัตว์วัดตำโรง” ผู้มีอำนาจ ตามคำแนะนำของเด็กวัดเหล่านั้นแล้ว ก็วางเงิน ๑๐ บาท ซึ่งได้เตรียมเอามาแต่บ้าน ห่อกระดาษวางไว้บนแท่นหินนั้นแล้วก็กลับบ้าน

รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่ง ข้าพเจ้าก็ไปหาท่านอาจารย์กล่าวทักทาย และชวนให้ท่านไปทักทายโบสถ์ร้างนั้นอีก เพื่อไปรับของที่หายคือ กระเป๋าหวายของหลานสาวข้าพเจ้าคนเล็กวัดที่ไปด้วยเมื่อวานนี้ ก็ล้มเลิกไปด้วยอีกเหมือนกัน

“ทำอย่างไรก็ได้ของคนครบนาย” เด็กคนโตพูดขึ้นเมื่อเราเดินพ้นกุฏิพระมาได้หน่อยหนึ่ง “ปศุสัตว์วัดตำโรง” เขาว่ามีความสำคัญ”

“หลานสาวของนายนะเคราะห์ยังดีนะครบ” เจ้าเด็กคนโตรูปร่างผอมสูง มั่นบวชไปต้องแห่งทอดหุดคือ “ผมเห็นที่ตกใจตายมาหลายรายแล้ว ถ้าได้เส้นไหม บอกกล่าวเสียแต่เมื่อวันมาก็คงไม่เป็นไร”

“จริงนะครบนาย ปศุสัตว์คนนั้นศักดิ์สิทธิ์เหลือเกิน” เจ้าเด็กคนโตยืนยันอีก “เขาว่าวันใดคนใดจะก่อสิ่งร้ายได้ ยืนกันทั่วบ้านวันนั้นแหละ ถ้าใครไม่มาเส้นไหมตามธรรมเนียมแล้ว มักจะเกิดเจ็บไข้ต่างๆ”

“จะคัดดีสัทธิอย่างไร ก็ข้างเถาะ ขอแต่ให้ ได้ ของ คน ก็ แดงคน
ข้าพเจ้ากล่าว ขึ้น บ้าง โดย ความ วิชาญ

“มัน ก็ นำ พิศวง อยู่ ที่ พวกร พระ หรือ เด็ก ใน วัด ยัง ไม่ เคย ได้ วิชา
เลย ขอ ม บ้าง หรือ ก เมื่อ ๒-๓ วัน พระ ที่ แดง มา ตำม เนร ชื่อน
อยู่ ข้าง กุณิน เขา บอก ว่า ได้ ยืน เฝ้า บศัจฉา ร้อง ใน เวลา กลาง คน ท่าน ว่า
ครั้น แดง เรา ทง หมด ก็ มา ถึง นำ โปสถ์ ร้าง นั้น หัวใจ ข้าพเจ้า
รู้สึก เคนแรงแ เพราะ ความ ตีใจ ที่ คิด ว่า คง จะ ได้ ของ คน

“นั้น อย่างไร ตะ ครับ ของ ๆ นาย ไซ้ใหม่” เด็ก คน หนึ่ง ได้ เดิน
ออก นำ รับ ร้อง ขึ้น โดย เร็ว พดาง ช่มไป ที่ แท่นหิน นำ โปสถ์ ร้าง นั้น

“ผม ว่า แดง ว่า คัดดี สัทธิ นาย ไม่ เชื่อ” เด็ก อีก คน หนึ่ง พูด ต่อ
“ถ้า ได้ มี เครื่อง เล่น ให้ หรือ ค่า ได้ ตาม ธรรมเนียม แดง เป็น ดวงใจ ได้
ว่า ไม่ ตูญ”

อาจารย์ กัด และ ข้าพเจ้า ต่าง มอง ไป ที่ แท่นหิน นำ โปสถ์ ร้าง ก็
แต่ เห็น กระเบื้อง หก ยใบ หนึ่ง ใบ อยู่ กลาง แท่นหิน โดย เว้น ขย จ้อย ตก ลง
เป็น ชัน อีก ข้าพเจ้า ได้ ของ ที่ หาย นั้น กลับ คืน มา ด้วย กัน พร้อมทั้ง ความ
ปลื้มใจ อย่าง เหลือ ถ้น ซึ่ง ถัง แม่ ว่า ข้าพเจ้า จะ ต้อง เสีย เงิน ไป ๓๐
บาท ก็ ดี แต่ ก็ได้ ใบ โฉนด ที่ ดิน อัน มี ราคา คืน มา ได้

เวลา ถ่วง มา ได้ ประมาณ ๔-๕ วัน ชาว บ้าน ทง หาด ย ต่าง คน
ต่าง ก็ เตรียม เรือ แพ เชา ของ ที่ จะ ไป ทำ บุญ เพราะ เวลา จวน วัน งาน
แห่ ชัก พระ หวด พ้อ วัด ได้ ชร แดง ใน เวลา เข้า วัน หนึ่ง ใน ขณะ ที่ ข้าพเจ้า

กำลังลงไป ละครเตรียม เรือที่จะไป เข้า กระบวน แห่ อยู่ ที่ ใต้ ถิ่น บ้าน ก็
มองไป เห็น ทิดเกิด กับ ทิดหวัง รับ เดิน ดำ เทา เข้า มา ใน ประตู บ้าน
ข้าพเจ้า ด้วย สันหา อัน ผิด ปกติ ซึ่ง ข้าพเจ้า คาด ไม่ ผิด ว่า คง เกิด เหตุ
อะไร กัน ขึ้น ดัง อย่าง นั้น

“ไปไหน มา แต่ เข้า ที่ เดียว พอดี ” ข้าพเจ้า วาง ค้อน กับ ตะปู ลง
แล้ว เดิน ไป ดู สุนัข ที่ ประตู บ้าน ; ขึ้น ไป รับ ประทาน หมาก บน เรือน ก่อน ชั่ว

“ผม คง รอย เดียว กับ นาย ออก แล้ว ” ทิดหวัง พูด ตะล่ำ ตะถึก แล้ว
เดิน ไป ดำ เทา ขึ้น บน ใต้ บ้าน

“ผม คง รอย เดียว อะไร กัน ” ข้าพเจ้า ถาม ด้วย ความ สงสัย แล้ว
หยิบ เขียน หมาก ส่ง ให้

“น้อง สะไร ผม กับ แม่ เด็ก ๆ ที่ บ้าน เขา ลง ไป ซ้อ ของ ที่ กรุง
เทพฯ พงษ์ มา เมื่อ คน นี้ ” ทิดหวัง เจ้า ต่อ “ บังเอิญ เจ้า กรรม จำเพาะ
เดิน มา ทาง ถัด หลัง วัด ดำ ไร่ อีก เพราะ ต้อง การ จะ มา ให้ ถึง บ้าน
โดย เร็ว ก็ ถูก อ้าย ผีเปรต นรก มัน เล่น งาน เจ้า อีก แต่ อะไร ก็ ไม่
สำคัญ เทา ยาน นิดๆ หอม สด่าง ขาว มณี ของ ห้าง ขาย ยา เพิ่ม พาค เพราะ
เขา ฝาก ซ้อ ด้วย มัน ตก หาย ไป พร้อ ม กับ กระเช้า ไล่ ของ ที่ น้อง สะไร
ผม เขา ถู มา เสีย แล้ว ”

“ข้า ยัง เมื่อ เขา นึก ได้ อ้าย กระดาษ หนังสือ เหมือน กับ นาย อีก
มัน มา ปิด ไว้ ที่ ราว บ้าน ” ทิดหวัง หยิบ กระดาษ สี ขาว ที่ เขียน ด้วย ดิน ส้ม
ดำ ขึ้น ส่ง ให้ แก่ ข้าพเจ้า แล้ว เจ้า ต่อ ไป “ แต่นั่นนะ ดู เขา เอง เอะ ของ

นายก็ คงไม่ร้ายเท่ากับผม เพราะ ค่าไถ่ ของผม ชอบ ถอด มาก จะ
เอา เงิน ทอง เท่าใด ก็ ตาม ที่ แต่ เดี่ยว นี้ ไพ่อ่ จะ เอา พระ วัด นม โศ ที่
ห้อย คอ ผม อยู่ เป็น ค่าไถ่ อ้าย ผู้ เปรต นรฤ ชุม ไหน ไม่ รั อู คริ อยาก
จะได้ ของ แปร ตก ๆ ”

“จริง นะ กระ เมื่อไร มัน จะ ไป ผุด ไป เกิด เลี้ย ที่ ” บ้า ค่ำ อยู่ ใน ครัว
เมื่อ ได้ ยืน เรื่อง รว ของ ทิด หวัง ก็ ออก มา ผสม ด้วย

“รูป ร้าง มัน จะ เป็น อย่างไร กระ ติดฉัน คิด ว่า คง ไม่ ผิด กับ ที่ ติดฉัน
เห็น หรือ ก ” หลาน ล้าว ขำ เพ้า เข้า มา ผสม อีก คน หนึ่ง “อยู่ ทง สูง
ทง ใหญ่ ดำ น้า เกด ยด น้า กวด ”

“เอ ! แต่ ว่า มัน เป็น บัญหา อยู่ นะ พื ทิด ทำ ไหม อ้าย เปรต อุบาทว์
มัน ถึง รั ว่า แก มี พระ วัด นม โศ ได้ ะ ดู มัน ช่าง ดัก ดับ ซับ ซ้อน กัน จริง ๆ ”
ข้า เพ้า ถาม ขน ถอย ๆ

“ถึง ว่า เกอะ เงิน ทอง เบ็ด ไก่ ที่ เขา เคย แล่น ไหว้ ก็ ไม่ เอา จำ
เพาะ จะ เอา ของ สำคัญ ด้วย ” ทิด เกิด พุด ด้วย ความ ขัด เคือง

“เขา ว่า พวก ผู้ ปศุ จ มี หู ตา เป็น ที่ พยั นะ ” บ้า ค่ำ กวด ขน เป็น
เชิง ขอด รั

“เออ แล้ว ก็ ทำ ไหม ไม่ มา ชวน แก ออก ไป หา ของ ที่ หาย อย่าง เมื่อ คราว
นั้น บ้าง ละ ” ข้า เพ้า ถาม

“ออกไป หาอะไร แต่ จะ บิด ประตุ บ้าน ยัง ต้อง แห่ กัน ออก ไป เป็น
เพื่อน หมด บ้าน ” ทิด หวัง ตอบ “แล้ว เมื่อ คนนี้ พาย ออก แรง ทง ตม ทง ผ่น
นาย ไม่ ได้ ยืน บ้าง หรือ ”

“นี่แหละพวกเราไหน ๆ เรืองมันก็มาลงหัวชอกเดียวกันแล้ว ข้าพเจ้า
พูดแนะนำชน “แต่อย่าตัวผู้แปรศนรกวัดดำโรง พวกเราผู้ชายที่อยู่
ด้วยกันนี้ ก็ยังไม่ได้ เคยพบเคยเห็น ดังที่ รูปร่าง หน้าตามันเป็นอย่างไ
ก็ไม่รู้ ได้ยินแต่คนโน้น คนเฒ่า ก็จะทำให้ติดๆ พวกเราต้องรวมหัว
พากันไปดูให้เห็นกับตาสักทีหนึ่ง จะเป็นอย่างไร”

“อ ยออย่าเลยพ่อคุณ เอาเนื้อไปแลกกับเสื้อ ฉวยพลาดพลั้ง ตก ออก
ตกใจมา จะเจ็บใช้ลำบาก” บ้าคำคิดคำน

“จริง ๆ นะคะ คุณลุง เชื้อ หลาน เกอะ แรกๆ แรกๆ กันไป ดิฉัน นะ
ขอ แม้ ส่วนบุญ ไปให้เขา ไปผิด ไปเกิด เสมอ” หลาน สาว ข้าพเจ้า ช่วย
คิด คำน

“เอาเถอะปล่อยไว้ พวกผู้ชายเขาคิดกันดีกว่า” ข้าพเจ้าพูดตบ
แล้วหันหน้า มาถามทิดหวัง ทิดเกิด “ว่ายังไงเห็นด้วยไหม”

“จริง ๆ นะลุงคุณลุงก็จะเป็นอย่างไร ผมก็ได้หลวงพ่อดำกำลัง
เขียงไว้ องค์หนึ่ง เขาว่ากระบวน ผู้ป้าจจะชิมอะไร ได้ ท่เคยวนก็ว่าต้อง
ดูสักที” ทิดเกิดพูดแสดงว่าเป็นคนกล้าไม่กลัวผี

“อ้าว เมื่อจะไปกันจริง ๆ แล้ว ผมก็อยากจะไปด้วย” ทิดหวังพูด
กล้อยตาม “แต่โบราณท่านว่าคนเดียวหัวหาย สองคนเพื่อนตาย”

“ถ้าผมคนเดียว คงมีชัย กลับมา” ข้าพเจ้าตอบ

“ผมคิดว่า ถ้าได้ ใครสักคนก็จะปลอดภัยทีเดียว พอ ให้ครบ ถึงสัก
หน่อย” ทิดหวังพูด อย่างยังไม่แน่ใจ

“ผม อย่างไร่นาย” ตาค้างไปนอกทุ่ง กลับมาพอทราบ ความ
ประสงค์ ของเราก็อสาไปด้วย “ตระกูลไหน ของหลวงพ่อบ้านวัดบางนา
ก็ไม่ไฉน เมื่อคราวเมื่อหมาเจ็บท้องถ้าไม่ได้ ตระกูลที่ผูกแขนอยู่นี้ละ
กษัตริย์”

“เขาเป็นศกตกัน ถ้าเช่นนั้น คนฉัน เรายาคำขอให้พวกเรา
มาพร้อมกัน ที่บ้านฉัน มา รับประทาน เข้ายืน ด้วยกัน ทนกัน แด่กัน
ข้าพเจ้า คงตนเป็นประมุขกล่าวชน “อ้อ แด่อย่างถนัดหา ไม่ระพด คิดมือ
มา ด้วย”

เมื่อใด ตั้งเสียการ ทระต้องกระทำใน คนฉัน โดย ตระเยศ รับ ร้อน
แล้ว ต่างคนก็ต่างข้าพเจ้ากลับไปบ้าน

พอเวลาบ่าย ข้าพเจ้าจึงเตรียม สิ่งของเครื่องมือเครื่องใช้ สำหรับกิจ
ที่จะต้อง กระทำในคนฉัน คือ เอากระเบื้อง ไบใหญ่เท่า ๆ มา ไบ
หนึ่ง บรรจุฟางลง ไปในนั้นจนเต็ม สันมุติว่าเป็นข้าของ ทมราคาเพื่อ
จะล่อให้ บิดาจำแดง ตนออกมา และได้ ๒ ดวงไม้ขีดไฟ ๓ กิ่งนอก
จากนั้นให้ ควดี ไปซื้อเหล้าโรง มาอีกครึ่งขวด โห่

เวลา เกือบ ยาคำทิดหวัง ทิดเกิด จึงได้ มาบ้านข้าพเจ้า พร้อมกัน
ข้าพเจ้า มองดูการแต่งกายของพวกนั้นแล้วก็นอดหัวเราะ ไม่ได้ คือทิดหวัง
นุ่งผ้ากเชมร สพายสายพิลมาร พวงเบ้อเร่อ ที่คือห้อยพระวัดนมโคมี
ก็ไม่ใช่ระพดแล้ว เห็นบขรจนทิด ทิดเกิดนั้นห้อยพระไว้ที่คอพวงใหญ่มี
ก็ไม่ใช่ระพดอันไม่เล็กกว่าของทิดหวังเท่าใดนัก แต่งตัวรัดกุมเหมือน

กัน ส่วนข้าพเจ้าคิดว่าจะไม่เอาอะไรไป ด้วยตายสัก ที่เต็มไปทั้งตัวและ
ไม่ ตะพดอันหนึ่งกพอแล้ว ตาตนั้นมตะกรุดโทน ผูกที่แขนแล้วยังเข้า ไป
แก มงคลที่ผูกคออ้ายแจ้ว ลูกชายของแกเอง มาทำ เป็นประเจียดโพกศีรษะ
อีก นัก ๆ ดูก็นั่นคล้าย ๆ กับจะยาตราทัพไปรบกับใครสักที่หนึ่ง ข้าพเจ้า
จึง จัดแจง ยกตัวรับออกมาคาง แล้วชวนเชิญพวกที่จะไปด้วยกัน รับประทาน
อาหาร

“เอะ! นั่นเอามาทำไมกัน” ข้าพเจ้าถามคาด เมื่อเห็นแกเดินเข้าไป
ในครัว แล้วหยิบ พริกแห้ง ใบมะกรูด เกิดอ อออกมาด้วย

“ไม่ได้ ไม่อย่างนั้นใจไม่มั่นคง ไหน ๆ จะไปตายด้วยกัน ทั้ง ที่ต้อง
ทำตามแบบ โบราณ สักหน่อย” ตาคี นังตงหยิบ ด้วยแก้ว เอาสิ่ง ของที่
กล่าว แล้ว ใส่ลงแล้วรินเหล้าโรง เทลงไปเกือบเต็ม

“พวกเรา มา รวมน้ำดื่มกัน” ตาคี กล่าวขึ้น พวก เราต่าง เข้า ใจ
ความ ประสงค์ คดี จึงเอาน้ำม้อจุ่มลงในถ้วยแก้วพร้อมกัน แล้วต่าง
พริ้วภาวนา ระลึก ถึง คุณพระรัตนไตร ๓ จบ กระทำ ด้วย สำมาล ร่วม คิด
เป็นมิตร อันสนิทต่อกันจนวันตาย

เมื่อเสร็จ พิธีแล้ว พวกเราก็อ่าน รับประทาน อาหาร จน อิ่มหนำ
สำราญ ครั้นข้าพเจ้าเห็นว่าอิ่มกันทุกคนแล้ว จึงสั่งให้เตรียมตัวจัดแจง
จะไป แต่ก่อน นานที่จะออกเดินนั้น ข้าพเจ้า ได้เอา น้ำมนต์ ของ หวดงพ้อ
วัดใต้ธร ประพรม ศีรษะกันหมดทุกคน

คืนวันนั้น เป็นข้างแรม ทำให้มองเห็น หนทางไม่ค่อยถนัด ทั้งฟ้า
ร้อง คน้องทำท่าเหมือนฝนจะตก กระทำให้ พวกเรา รู้สึกค่อนข้างจะหนาว

ต่างคน ต่างเดินไปโดยเจ็บบเสี้ยง ข้าพเจ้าเป็นผู้ นำมา ถัด มา ทิด หวัง
ทิดเกิด ศาลอยู่ ข้างท้าย

ความเป็นจริง ตั้งแต่เด็กจน โต ข้าพเจ้ายังไม่เคย ถูกใคร คิเตียน ตรา
หน้าว่าเป็นคนขลาดตาขาวในเรื่องผีศาลเจ้ายะ ข้าพเจ้ายังจำได้ว่า ครั้ง
หนึ่งเมื่อข้าพเจ้ายังประจำการอยู่ เคยถูกไปฝึกหัดรักษาด่าน แล้วและ
หลง เเต้เข้าไปในป่าช้า จน จับพวกตาดตระเวน อีกฝ่ายหนึ่งได้ มาครั้ง
นั้นเป็นอย่างไรมั้ทราบ ดูเหมือน วิตุต่าง ๆ ที่ล้อมรอบตัว ข้าพเจ้าเป็น
สิ่งทนาหวาดเสียว สกทงงานทงสัน

พอจนเวลา เข้าช่องทางวัด ระยะ คอระหว่าง เราซิดกันเข้าทุกทงวัน
สักว่าดมหายใจ ถูกหลังกันอุ้น ๆ น้ายอมหัวใจที่พวกเราได้ สัระดมกันมา
แต่ตอน หวด้านนั้น บดินเกือบจะหมดฤทธิเดชแล้ว เหลือ อยู่แต่ความ
ดีดัง หวาดหวอน พรนพรงชนมาแทนท

เรา ค้างพากันเดินไกล โบสถ์ ร้าง เข้ามาทุกทง พอเดินมาได้ สัก
หนอยหนึ่ง ทุก ๆ คน ก็ได้ยินเสียง ร้อง - กรีด - กรีด - กรีด เป็น
เสียงแหลม เขกเข่น ข้าพเจ้า รู้สึกว่าเวลานั้น พวกเรา ค้างเปลี่ยนชบวน
เดินหมดแล้ว คือต่างคนแย่งกันชนหน้า จนครั้งหนึ่งข้าพเจ้าเกือบจะล้มลง
เพราะไปสัดคุดซาตาดเข้าเค็มแรง

สักครู่ หนึ่งได้ ยินเสียง - กราก - กราก เหมือนคนหรือ สัตว์
ย่ำเหยียบ ใบไม้แห้งเข้ามาไกล ๆ ทันใดนั้นก็มีลมพัดมาถูกได้ดับ ศาล
ก็ร้องตะโกน ขึ้นเค็มเสียงว่า - เปวตมาแล้ว - เปวตมาแล้ว - แล้วก็ดังทา

จะเล่นกระโดดควงหน้ บังเอิญข้าพเจ้าไปเหยียบชายกระเบนของศาลาทัดหาด
ไวนั้น จึงทำให้หกล้ม อยู่ตรงนั้นเอง แต่ส่วน ทดท้วง ทดเถิด นั้น
หาได้วุ่นวายไม่ กลับหันมากอด บั้นเอว ข้าพเจ้าไวนั้น พยายามมือ ขี้ ให้ดู
เปรตรูปร่างดำสูงใหญ่ซึ่งกำลังกำขาไหย่ง ๆ มาอย่างช้า ๆ ออกมาจาก
ข้างหลัง โบสถ์ รางนั้น เวลานี้ความ กตัญญูของข้าพเจ้า มีมากเพียงไรไม่
สามารถจะหาถ้อยคำมากกล่าวให้ถูก รู้ลึกแต่ว่า ได้ภาวนา ระลึก ถึง คุณ
พระรัตนไตร อันที่พึ่งพระรัตน

แต่ในขณะนั้นเอง จะเป็นด้วยเหตุผลประการใด ข้าพเจ้าเหลือที่จะ
คาดคะเนได้ พวกเราทุกคนพร้อม ทงชาติ ซึ่งพึงรับ สุขอัน ด้วยความ
ระอาขย มองเห็นเปรตดำสูงใหญ่คนนั้น ถ่มขยบลงตรงจอมปลวกเด็ก ๆ
หน้าโบสถ์ นั้น แล้วได้ยืนเลี้ยงร้อง ครวญคราง โหย และคันขยขยัก อยู่
บนพนักนั้น ข้าพเจ้าเป็นผู้ ได้ ถักก่อนเพื่อน จึงร้องขยด้วยเสียงอันดัง
เพื่อจะเอาเสียง เป็นเพื่อนให้หายกลัวว่า “จ๊ับ - จ๊ับ ควมน้ำให้ ได้ - น้ำ
จ๊ิง ” แล้วข้าพเจ้าก็กระโดดออกนอกเพื่อน ตรงตรงไปเปรตคนลง พลง
เจอดเจ๊อไม่ ตระพด คกลงไปจนสุดแรงเกิด พอตกพลงเจ๊อจะคดลงไต่อกพทหนง
ก็พอดทททหวง ยคมอข้าพเจ้าก็ถลนไม่ ตระพดไต่แล้ว ร้องว่า “หยุดก่อน -
- เลี้ยงเหมือนเด็ก -” “เอะทำไมขยมนถึงขยอนกตะ ทดเถิดร้อง
ขยเมื่อเหลือบไปเห็น ทางปลายคยนเปรต “ดูเหมือนไม่ ไผ่”
“เด็กหรือไมเด็กคอง ตให้ ขยมนะ” คตคคพคความร้องแล้วเจ๊อ
ไม่ ตระพคจนสุดขย จะขยลงไปอีก ซึ่งข้าพเจ้ามายคไต่ไม่ทน แล้วกนนำ
กถกถาเปรตจะคองคยเป็นผเป็นน

เคชบุญที่โตของเรา ยังเหลือ อยู่ อีกอัน หนึ่ง จิ้งจอกขึ้นต้องดูร่าง
กายเปรต ทิดหวังกับทิดเกิดเป็นผีที่เขาไม้กระพตไปเขี่ยดูปศุสัตว์นั้น แต่
พอเราเด็กผัดำผั้นใหญ่ที่คตุมร้างเปรตแล้ว จิ้งได้แต่เห็นเด็กวิ่งหนุ่มคน
หนึ่ง อายุประมาณ ๑๖ - ๑๗ ปี สวมเสื้อ คตุม สด้ายาว จนเกือบ จด ชัน
เท้า นอนเขามือกตุมสด้าข้างจุกอยู่

ความสงสัยทำให้พวกเราช่วยกันแก้ไข สักครู่ หนึ่งเด็กก็พ้นชน
เหลียวแลดูหน้าพวกเราโดยรอบ แล้วก็ลุก กระโดดขึ้นจะวิ่ง หนี แต่
ข้าพเจ้าคว้าแขนไว้ได้ พยายามถามว่า “เอ็งมีความประสงค์อะไรถึงเดิน
อุดริเช่นนี้”

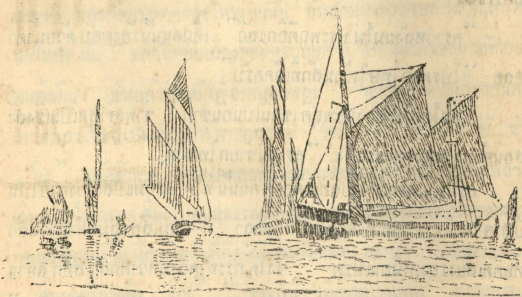
“คราวหลังผมไม่ ประพฤติอีกแล้ว” เด็กคนนั้นร้องตอบ ด้วยน้ำตา
กลอ “โปรดยกโทษให้ผมสักทีเถิดครับ”

“ต่อไปเข็ญอย่าประพฤติเช่นนั้นเป็นอันขาด” ข้าพเจ้าพูดเป็นเชิงตั้ง
สอนด้วยวัย สักครู่หนามบาง “คราวนี้ข้ายกโทษให้”

ครั้นแล้วพวกเรา ก็ปล่อยเด็กไว้ คนนั้น ก็ไป ตอมแปดร้างกายเป็น
ปศุสัตว์โดยใช่ เดินต่อเท้าด้วยไม้ ไม่ต้องดำ สวมเสื้อคตุมสด้ายาว แล้ว
หัดคิดเสียงร้องเหมือนเปรต ซึ่งได้กระทำความหวาดกลัว สักครู่ สักท่าน
ให้แก่ชนบท แถบวัดด้าโรง จนได้รับสมญานามว่า “ปศุสัตว์ด้าโรง”
นั้น ไป

“เก็บเขาไปดูเด่นเป็นที่ระลึกนะ” คาคตุมพูดชวนพวง ช่วยกันกับ ทิด
เกิดแบกไม้ ไม่เข้าปศุสัตว์นักกลับมาบ้านข้าพเจ้า

คนวันนั้นพวกเรานั่งสนทนากันเป็นทริเนริง ในการที่ได้ รอดตาย
 มีชัยชนะมาด้วยกัน ที่บ้านของข้าพเจ้าจนตกต่างคนจึงดำดลับไปบ้าน
 เป็นอันว่าพวก ข้าพเจ้า ทั้ง ๔ คน ได้เป็นผู้ ๒๕ ได้รับความ เด็ดร้อน
 ของสาธารณชน ในแถบวัดตำโรงโดยปรามมหาภัยซึ่งมีนามว่า “ปล้ำ
 วัดตำโรง” ให้พินาศดับสูญ ส่วนข้าปล้ำที่ทำด้วยไม้ไผ่แก่นแข็งแรง
 ดัน ข้าพเจ้าก็เคยเอามาทำราวตากผ้าไว้ที่นอกชานบ้าน ซึ่งเป็นวัตถุ
 ที่ระลึกแห่งประวัติ การผจญภัยอันร้ายแรงน่าสยดสยองของข้าพเจ้า.

"You cannot compel her presence; neither can you cajole or bribe her. Her coming will be free, often times unsought; for she may as soon arise out of the ashes of vengeance left by the fires of hate, as from amongst the roses of happiness which grow in the Garden of Love itself."

--The Pilgrim's Shrine.

บท ๓

ร่ำพร่มองดู ทำนองศ และ ตัวรอง ลง บนไต้ อยู่จน ตับ ตัวไป แล้ว
 จึง หัน กลับ มา บิด ประตู ดาก เกาฮ์ มา นั่ง ข้าง เตาไฟ ดั่ง หน้า บุคบัง
 ด้วย ความ ไตร่ตรอง ณ บัดนี้ ความ เปรมปรีดิ์ ได้ ปรศ ผ่านพ้น ไป
 เสีย แล้ว ยัง คง เหลือ อยู่ แค่ ความ กัดกัด ดุ้ม และ น้อย ใจ แน่ ที่ เคย
 เขา ได้ มี ชัย และ ทอน ความ หึง ของ ปฏิบักษ์ ลง ได้ แล้ว อย่าง งาม และ เขา
 ได้ ลง โทษ แก่ กองศ แล้ว อย่าง หนัก ใน การ ที่ สะเออะ เขา มา ยุ่ง กับ มาร
 เกอริต เตอะ แฝง ชั่ว ไร แต่ ยัง มี มนุษย์ อีก คน หนึ่ง ซึ่ง เขายัง จะ ต้อง
 จัดการ แด่ เมื่อนั้น ถึง มนุษย์ คนนี้ คือ มาร เกอริต ของ เขาเอง ทำให้
 เลือด เขาเดือด ขึ้น หน้า ด้วย ความ โกรธ แค้น หด่อน ได้ ออ บรม ชีวิต
 มา แต่ ภายใน วง อัน แคบ ไม่ สู้ จะ ชิน กับ ความ เปน ไป ของ โลก ภายนอก
 นัก ความ ขอน เปน เหตุ ให้ ปรวิ รู้ สึก เห็น จริ่ง ว่า เจ้า หด่อน มี อายุ ยัง เยาว
 มาก ความคิด อ่าน ตลอดจน การ กระทำ ของ หด่อน จึง ยัง ย่อม ไม่ สู้
 จะ สู้ ด้านัก ความ ขอน ก็ จริ่ง อีก ด้วย เหตุ ว่า การ ที่ ทำให้ กองศ รู้ สึก
 ทั้ง ใน ตัว หด่อน ก็ เนื่อง จาก เหตุ ที่ หด่อน มี จริต กิริยา เปน เด็ก ยิ่ง กว่า นั้น
 เจ้า หด่อน ยัง เปน หญิง ทั้ง งาม ด้วย และ แม้ ถึง ปรวิ จะ ยัง ไม่ ค่อย จะ
 ดัน ทด กับ จริต ของ สัตว์ เพศ กัด เขายัง เข้า ใจ ได้ ว่า หญิง ที่ ส่าว
 และ ส่วย มัก ต้อง ภาร ความ บุษบา ชม เชย

สำหรับการเรื่องนี้ หากหล่อนไม่ไป แ่คงต้องขายคนโค่นนอกจาก
ของค้แดง แม้ถึงรีแปรจะ ไม่สู้ จะพอใจ และรู้ดี ฤษยาบ้าง ก็ยัง
พอจะอดม ก็นั้น ยกให้กับ ความไม่ไ่ยง สำ ของหล่อน ได้ แต่นี้มาร
เกอริตก็รู้ แ่ว่า ของค้เป็น ใคร และมี ความรู้ดี อย่งไรระหว่าง
คนทั้ง สอง นี้ คือ ของค้กับ คู้ หมัน ยังจะพอ พังได้, แต่ให้ท้ายที่
เดียวแหละ เพราะ หล่อน ไม่ ได้ให้ คอก กุหลาบ แก่ของค้ค้อกริ, ทน
ฟังคำโอ โถม ของของค้ อยู่ได้ ความ ขื่น นี้ ก้อก่นะแหละ เมื่อ คิด
ขึ้นมา ให้รู้ ดีก ชมชื่น เหลือ ที่ จะฝันไหว เพราะไม่ม่ เด็กใด, ถึงจะไม่
เคียงสำ อย่งไร ก็ตาม จะอาจ ทำการ เช่นนี้ เมื่อ จะ ไม่ หวน มา รัดถึง
ความรัก อันบริสุทธิ์และความที่เป้น หญิง มักมากในความรักอันเป้นต้นเหตุ
ของ เรืองนแดง, หล่อน ต้องมี เจตนา สักอย่างใดอย่าง ๑ เป้นแน่แ่ะ
ความเห็นของ รีแปร ขื่น ออก จะไม่ ไ่ด ความจริง

ความ ขื่น คอ้ง การมี ที่ มีความรู้ ใน สตรี เพศมาก กว่า น และ
ทมธารมณ ซึ่ง ยง กว่า รีแปร มี ที่จะเป็น เครื่องยัง ให้ รีแปร มอง เห็น
สำเหตุที่แท้ ในการ กระทำ ของมาร เกอริต
เมื่อ การ แปร มา เป้น เดีย เช่นนี้ ย่อม จะเป็น เหตุ ให้ รีแปร น้อย ใจ
มาก เพราะ รีแปร ได้ เชื่อ แ่แล้ว, และเชื่อ อย่งที่ ชายทุกคนม เชื่อหญิง
ที่ คนรัก, เพราะ ÷

“ความรักทำให้ตามอด”

ว่ามาร เกอริตมี ขาเขา ด้วยเหตุนี้ มาร เกอริต จึง ได้ รับ ความรัก ทั้ง
มอญ ของเขา เป้น เครื่อง ตอบ แทน และ ว่า มาร เกอริตมีความ คิดอ่าน

บริบูรณ์ อย่าง ดอกไม้ที่บ้าน เต็มที่ แล้ว หาก จะ เป็น จริง ดัง นั้น ก็น่า
 จะชวน ให้ แปร คัด โถง ออก ไป อีก หน่อย ว่า แล้วทำไม มาร์เกอริต
 จึง แสดง ความ ชอบ พอ สนิท สนม กับ ชาร์ล เดอะ ตา รอช จน ถึง ปาน นั้น
 หัวเราะ คอ กระซิก คอ คำ คดลก ของ เขา ดุ ประหนึ่ง จะ ชอบ การ สัมผัส ของ
 เขา ด้วย ? เขา เคย รู้ แต่ เพียง ว่า มาร์เกอริต ยัง เด็ก มาก และ เป็น เด็ก
 ไม่ ดี วิชา ดี สำ ชอบ แต่ คำ เย็น ยอ และ ดู เหมือน ความ คิด ขำ นิด จะ
 ยัง อ่อน อยุ่มาก หน้า ใจ ประ กอบ ด้วย เมตตา และ ซื่อ ครั่ง เมื่อ มา คิด
 เช่น นั้น ก็ ชวน ให้ สงสัย ว่า เพราะ เหตุ ไດ หล่อน จึง ทน สู้ หน้า กับ กอง ดั ได้
 และ ทำ ไม่ หล่อน จึง ให้ ดอกไม้ แก่ ปรัช กษ ของ เขา ช้า ร้าย ดอกไม้
 นั้น ก็ เป็น ของ กำเนิด จาก คุรุ วัค ของ หล่อน คือ เขาเอง ?
 ขณะที่ เขา พา หล่อน ไป ส่ง ยิง บ้าน น้า ของ หล่อน มาร์เกอริต ให้ รู้
 สัก ตก ใจ ด้วย หน้า ของ เขา บุค บัง และ พาย ร้าย ที่ หล่อน ได้ ห้วน ให้
 เกิด ขน จึง พยายาม อธิบาย เหตุ ผล ด้วย เสียง สั้น เกรี้ยว แต่ แปร ห้าม
 หล่อน เสีย วิแบร์ รู้ สัก คน ว่า ถ้า ขน จะ พัง คำ อธิบาย ของ หล่อน ใน ขณะ
 ที่ เขา ยังมี โท โส จิต เช่น นั้น เขา อาจ ไม่ ให้ ความ ยุติธรรม แก่ คำ พุด
 ของ หล่อน เท่า ที่ ควร เป็น ควร จะ ระวัง พุด กัน เมื่อ ทั้ง สอง ฝ่าย รู้ สัก
 สงบ ด้วย เหตุ ผล นั้น และ เขา จึง ไม่ ได้ ถาม อะไร หล่อน เลย จน พา
 ไป ถึง ประตู บ้าน มา ตาม เดอะ ซัก ซี วิแบร์ จึง จูบ หน้า ผาก หล่อน ที่
 เป็น การ จูบ อย่าง เสีย ไม่ได้ และ สัญญา จะ มา หา หล่อน ใน วัน รุ่ง ขน
 แล้ว และ มาร์เกอริต ก็ วัง ขน บัน ไต ไป ห้อง น้อย ของ หล่อน บน ชั้น
 เพดาน ทั้ง ตัว สงบน ที่นอน สัก สัก ให้ เกลย ลง โทษ ว่า ชาย ต้อง เป็น

หัดอ่อน จึง ประจักษ์ ชำนาญ ด้วย ฝ่า เช็ด หน้า น้อย ๆ ซึ่ง เป็น กำนัน จาก
 รีบเร็ว เมื่อ คริสต์ มาดี ที่ แล้ว มา แดง และ กระจว กระจว ดุ๊ก ชน ทา ครม
 เพราะ จะ ไม่ เป็น การ เหมาะ ที่ จะ ให้ รีบเร็ว เห็น ตา แดง เมื่อ มา หา พรัง น
 ต้อง ให้ มอง แดง ที่ สุด ถึง จะได้ เออ จริง ซ้, หัดอ่อน จะ แดง เลือ ผ้า ชด
 ที่ หัดอ่อน รัก, ชด แพร่ ค้อน ขาว ประดับ ไข่มุกต์, ไหน ? อ้อ, จะ ต้อง
 เสียบ ดอก กุหลาบ แดง ที่ เขา ให้ ที่ เออ แล้ว หัดอ่อน ก็ ตั้งใจ ตา ตุก ด้วย
 ความ กลัว เพราะ หัดอ่อน ได้ หัก ดอก กุหลาบ แดง เหล่า นั้น ให้ ไป แก่
 กองต์ เดอะ ดารอช ๑ ดอก, กองต์ กับ รีบเร็ว จะ สู้ ดวล กัน และ บาง ที่ ...

อ้อ, เป็น ไป ไม่ได้! รีบเร็ว แข็งแรง และ เขียว ออก, อย่างไร
 เสีย เขา กองต์ ชนะ วัน ยังกา และ ตอน น หัดอ่อน คอ ชมวด นิด ๆ เพราะ
 หัดอ่อน ก็ ไม่ คิด ใจ จะ ให้ เขา ว่า เมื่อ เขียว เดอะ ดารอช ด้วย เพราะ ดู
 เหมือน จะ ยัง เสีย คาย ความ งาม และความ มอมแม่ม ของ เขา และ ที่ ดอง
 ตา เขา พอง ชน นิด ๆ ขณะ ที่ กองต์ ด้วย ความ ชมเชย เมื่อ คิด ๆ ใด บาง ที่
 หัดอ่อน จะ ได้ รุ่ง กองต์ ให้ ไป โกล่ เกิน ไป ละ กระม่ง ควร จะ ไม่ เกียว ของ
 กับ กองต์ คอก คอก ไป จะ ดี กว่า ถ้า รีบเร็ว เกิด ขด ขง กองต์ จน เชนน หัดอ่อน
 จะ ให้ คำ มั่น สัญญา กับ รีบเร็ว เชนน ใน วัน รุ่ง ชน เขา ใจ ว่า จะ ทำให้ เขา
 ยืน ดี แล้ว และ เหตุการณ์ ระหว่าง หัดอ่อน และ รีบเร็ว ก็ จะ ส่งบ ราม รน คิด
 แล้ว ก็ ใจ น ชน เคียง นอก, ดับ เทียน และ ไม่ ซาก หัดบ ไป ด้วย ความ ผิด ผิด

เป็น เวลา เดียว กัน น รีบเร็ว นั่ง นง ดวง สาย ตา จม อยู่ กับ ไฟ แด
 ดวง ใจ มี ไต นก เห็น การ พบ ปะ ปรา ได้ กับ มาร เกอ รด ใน วัน รุ่ง ชน ด้วย

ความเบาใจเช่นนั้น เขายังคิดถึงเรื่องนั้นมากเท่าไร ยิ่งทำให้เขาแค้นใจ, เจ็บใจยิ่งจนทนทาน ภาพทศกธิดา คดโกงกฤดาบแดง ที่มารเถรวิตรให้ และ ทศกธิดา จักรยดา จักรยดา หอระเหิดเขามาจนเวียนอยู่ใน ส้มอช ของเขา พยายามจะดื่มแล้ว ต้มแต่ก็ไม่ได้สำเร็จ ค่อยมาใจขึ้น ขึ้น ได้นิด ที่มาแต่เห็นภาพ ของ ชาย คนเดียว กันนั้น ได้ รับความอับอาย และ ถูกขยี้, คือ จากเวลานั้น มา ถัด นิด คือ ขณะที่ ออก จาก ห้อง วัชร เมื่อ เสร็จ การ ดวดแล้ว

โยฟซอ เดอะเพอร์ ได้ เหยียด ออก จาก ห้อง ไป แล้วยานแล้ว เมื่อรู้ ถึง ว่า ตน ของ ตน ไม่ เป็น ที่ ต้องการ ของ เพื่อน และ วัชร ไม่ รู้ ถึง ว่า ตน ยัง อยู่ นั้น ด้วย เมื่อ วัชร มา พบ ตน รู้ ถึง ว่า เดอะเพอร์ ไป แล้ว นั้น เป็น เวลา ดึกมาก จึง จิต เจง จะ เข้านอน ความคิด ของ เขา วง วนเวียน กลับ ไป กลับ มา เป็น วง ๆ มี คำ ถาม ข้อย ใหญ่ และ ตอบ ไม่ ได้ ว่า “เหตุไร?” เป็น สุนัข กตาง ของ วง นั้น บางที, เขา วน รุ่งขึ้น จะ นำ ความ ปลื้มใจ ไป ถึง และ นำ คำ ตอบ มา ให้ ได้ บาง กระมัง?

ด้วยความมั่นใจ อย่าง นั้น เขา จึง ขึ้น บันได ไป ยัง ห้อง ของ เขา เมื่อ เปิด ช่อง เครื่องแต่งกาย ได้ ชุด นอน ส่วน ใน ถนน เบื้องล่าง มี ชาย ผู้ ดัน พิง กำแพง ตรง ข้าม บ้าน ที่ วัชร อยู่ เป็น เวลา นาน ประมาณ ๑ ชั่วโมง นานพิก้า เมื่อ เห็น เช่น นั้น ก็ รู้ ได้ ว่า เมอะเซีย เดอะวริก เข้านอนแล้ว และ ว่า เมื่อ เทียน ได้ดับ ลง แล้ว เดอะวริก คง จะ หลับ ใน ไม่นาน และ ภายใน ๒-๓ ชั่วโมงต่อไป ถ้าใคร จะ บังเอิญ ต้องการ ตัว คง พบ เดอะวริก หลับ อยู่ เช่นนี้ เป็น แน่

แต่วิแปร์ไม่ได้ตั้งใจจะหลบ การที่เขาจับเทียนเสียดเพื่อ
จะส่องการไต่ร่องและเข้าใจว่าความมืดจะช่วยให้เขามองเห็นทาง
ดำเนินและตกลงใจได้เหมาะยิ่งขึ้น แต่เหตุที่วิแปร์เป็นคนที่มีร่าง
กายบริบูรณ์แข็งแรงและดำเนินชีวิตอยู่อย่างครึกครื้นด้วยความชอบ
เพียงเขามากรอบงำ ไม่นานเท่าไรดวงตาเขาก็มืดและเลี้ยวต่าง ๆ
จากถนนและที่ใกล้ ๆ ก็ค่อยลอยไกลไป ๆ จากโสตประสาทของเขา
จนในที่สุดไม่ได้ยินอะไรเลย

ในความหลับบังเกิดสับสนอย่างประหลาดแก่ตัวเขา ในฝัน
ดูเหมือนว่าเขาได้ไปอยู่ในที่ไกลและมีเสียงเอะอะอีกกระแทกแน่นมา
กระทบโสต ปั่นกันไปกับเสียงครวญครางและแหบเครือ คด้าย
เสียงของมนุษย์ที่ไกล คือความตายหรือถูกทรมาน, เสียงระฆังบนหอ
วัด และในถนนเบื้องล่างมีเสียงผู้เท้าชายวิ่งอยู่ซอกซอกแล้วมีเสียง
หนึ่งดังยิ่งกว่าเสียงทั้งหลาย, เสียงใครผู้หนึ่งร้องเรียกเขา, เป็น
เสียงกระหืดกระหอบเขาจึงตกใจตื่นขึ้น พบมารแดงชายคนใช้ของ
เขา หน้าซีดขาวและส้อมเครื่องแต่งกายเพียงครึ่งเดียว, กำลังจับมา
เขาเขย่า

“ลุกขึ้นเร็ว, เมอะเซย์, ให้เจ้าหักคอช้, ลูกชื่อนะ!” มาร
แดงร้อง, ดูเหมือนจะเป็นตะโกนมากกว่า “อ้าย พวกคารัชอดิก
กำลังออกเที่ยวฆ่าฟันพวกเราทั่วพระนคร เสียงมันโชนกันว่าเป็น
คำสั่งของพระราชาว่าพวกเราทั้งหมดจะต้องตาย นี่ครบตามของ

คุณ, เร็ว, เร็ว, แต่งตัวเร็ว ๆ เข้า, มัน อาจเข้ามาฆ่าเราขณะหนึ่ง
ขณะที่ได้, คุณพระช่วย! เราจะทำอย่างไรกัน?”

รีแปร์ตูก ใจแผ่นดินจากเตียง, ห่มดง, ดันดง

พวกฮิเกอะโนทั้งหมดยกจะต้องตาย! เบนไปไม่ได้ล่ะ, คำสัญญา
ของ พระราชาก็ยังมี และในขณะนั้นเขาจึง ระลึก ถึงเหตุที่ได้ประสบ
มาแล้วแต่มีทันได้เฉียดคิด ใน ขณะ นั้น – เป็นคืนที่มีอากาศ ชำเดื่องบอก
กัน, และซุ่ม นุ่มกัน เป็น หมู ๆ พุดจาก กัน แต่เจียบ เตื่องเมื่อเขาซึ่ง
เป็นพวกฮิเกอะโน เดิน เข้า มาใกล้ และ เขาจึงรู้ว่า อินทราย อันนั้น เป็น
จริง – คำ พุด ของ พระ ราช า ไม่ มี ราค า เลย แด มาร เกอวีก! ตาย จริง,
อะไร จะ ไม่ เกิด ขึ้น กับ ห่อ ดอน หรือ! บ้าน รือ เตอะววก ซึ่ง น้ำ ของ ห่อ ดอน
อยู่ กั ห้าง จาก นั เกือบ คง เคษ หนึ่ง ด่วน ดั ของ ไมด์ และ ใคร จะ ทราบ ได้ ว่า จะ
มี การ ฆาฏ กรร ม หนา เน้น ดั ก เพียง ไรวร ห่วง นั แต่ ถึง จะ ต้อง ซอ ทาง คด้วย
ราคา แพง ดั ก เพียง ไร เขา, รีแปร์ เตอะววก, จะ ต้อง ไป ให้ ถึง ห่อ ดอน
ให้ได้

ด้วยความ คิด นรีแปร์ จึง รีบ ด่วน เดื่อ อย่าง รวด เร็ว ส่วน มาร
แดง แม้ ถึง จะ ตระหนัก ตก ใจ จน ตัว ดัน ดั ก เพียง ไร ก็ ตาม ยัง นั ก ถึง เหตุ ก
เกราะ ออก ของ เขา ได้ และ จาก ถนน เบื่อง ด่าง และ ภาย ใน บ้าน ที่ เขา อยู่
เอง ก็ มี เตื่อง ตะ โทณ อย่าง แหบ ๆ และ เตื่อง กาว ฆาฏ กรร ม แว่ว มา กระ
ทบ ได้ ต

“เราต้องไป ให้ ถึง มาเคอมัวแซด เตอะแพ้งซัวร์ ให้ ได้, มารแดง
ถึง จะ มี อะไร เกิด ขึ้น จง เตรียม คาบ ของ แก ไว้ ให้ พร้อม และ ตาม
ฉัน มา ให้ รัด ๆ”

พูดได้เพียงนั้น รีบวิ่ง ก็นมามาจับคอเสื้อ กระซอก ถอยหลัง มา
โดยแรง

“อ้าย ตั้วระย้า!” นาย ของ เขา กระซิบ อย่าง ตู๋ราย “เงี่ยม,
ใคร ให้ มึง พุดหา?”

กองต ผงก คีร์ษะกับ มารแดง เป็น เชิง เคียว และ พุดว่า “กันไม่ได้
คิด จะ ฆ่า เมอะเซีย เตอะวัก ดอก แกเอ๋ย, แต่ แก เป็น คน ดี มาก ที่ ได้ ให้
ชีวิต แทน กัน เอง ก็ ออก จะ ส่ง ดั้ว อยู่ ว่า จะ มี ใคร ผู้ ได้ ตัก คน ที่ จะ
ทำ เช่น นัน สำหรับ กัน และ เพราะ ความ จงรัก ต่อ นาย หา ได้ ยาก เสีย
แล้ว ทกว่า นัน, แก จะ มา ด้วย กับ เรา ก็ ได้. กัน ไม่ได้ รวม แก ไว้ ในการ
เรื่อง นดอก แต่ ให้ รู้ ตัก ส้ม เพช จะ ให้ อ้าย พวก บ้า เลือด ฆ่า แก”

“ท่น สำหรับ เมอะเซียละ,” กองต กล่าว สืบ ไป พุดาง หัน ไป ทาง
รีบวิ่ง อย่าง โกรธ ที่ สุด “คุณ จะ ผูก ฆา ชาว เอง หรือ จะ ต้อง ให้ คน
ของ นัน ๓ คน ทำ ให้ ละ? ให้ ทำ กัน ช้! แก จะ ยืน จ้อง ตู๋ นัน อยู่ เช่น นัน
ตตอ ตคนรี เมื่อ เขา กำลัง ฆ่า พวก แก ลง ตง ร้อย ๆ ขอ บอก อีก
ครั้ง ว่า ไม่ มี เวลา ให้ ชักช้า มา เตอะมัว แซด เตอะแพ่ง ชั่ว รัง ไม่ เป็น
อัน ตราย ดอก แก จะ นาน ไป อีก ตัก เพียง ไร นัน มัน เป็น อีก บัญ หาร หนึ่ง
มฤตยู ได้ รับ ความ บันเทิง ที่ สุด ใน คน นัน และ อ้าย พวก บ้า เลือด เหล่า
นั้น ไม่ ใช่อัน เกิด คือ อ้าย ตั้ว ที่ หลุด จาก ชุม นรท ที่ เดียว มัน ต้อง
การ หอก ตัก ๆ ตัก หม่น น้อย ที่ จะ กัน มัน จาก บ้าน ที่ ไม่ มี ภาชนะ บา และ กัน
เอง ก็ ไม่ รู้ ว่า เตอะกษ จะ ให้ มา ตัก ก็ คน เหตุ นั้น จึง ต้อง เวร ตัก หน้อย
วาง ตา บดง เตี้ย และ ไม่ ต้องการ ใช้ มัน เตะ และ ผูก มัน นัน เตี้ย เพราะ ถ้า

เมื่อควาตามของตนเอง จนไว้มันแล้วรีบวิ่งกระโดดไปประตู
แต่ก่อนที่วิ่งจะถึง ได้มีเสียงชาย หกลาย คน ที่บนบันได แล้ว
ประตูก็พังเข้ามา มีกองต เคอะตารอช และ ปาด เคอะไวเฮ้ กับทหารอีก
ครึ่ง โหล เดินเข้ามาในห้อง คิด ๆ กัน

กองต ชัก หืด เมื่อเห็น วิแปร์ ยืน ถอดาบ อยู่ แล้วตะแคง ไก่ตัว
ลง คำนับ, ดวงซออย่างกึ่งๆ คมแล้ว กองต และพวกเพื่อน ๆ ที่มาด้วย
เขามา ผาขาว พัน แขน ชายๆ ทุก คน ดวงตาของ ตารอช ถูก โหลง ด้วย
ความ ตื่นเต้น

“อ้อ, แกก็ถูกชนแล้วเหมือน กันวี, เคอะวัก! กันนี่กว่าแกยัง
อยู่ในที่นอน, อย่างที่เขาพบเพื่อน ของ แก หกลาย คน ในคืนนี้” เออ,
ยิ่งดีมาก, จะได้ช่วยให้เสียเวลาน้อยหน่อย แล้วได้ไปรดวงดาบ
ลงเสีย เขา ผาขาว นี้ พันแขน ชายๆ ของ แก ด้วย นี่ก็ว่า เขาเป็นบุญคุณ
แก่กันเถอะ เร็ว ๆ หน่อย, ไม่มีเวลาที่จะให้ชักช้า”

แต่ แม้ ถึง จะรู้สึก ดีแล้ว ว่าจำนวน คน ก็ แพ้กันเสียแล้ว อย่างราบ
แต่ วิแปร์ มิได้รีบปักพูด หรือ ถอดดาบเลย ในวาระนี้เอง ที่มารีแดง
ขว้างดาบของเขาไปร้องไปทาง มุมห้อง เพราะเขารู้ว่า กองต จะฆ่า
นายของเขา แล้วจึง ล้อกไป ข้างหน้า คุกเข่า ลงตรง ตารอช ยืนนมอทั้ง
๒ ออกอ่อน วอนขอชีวิต

“มองเซญเออร์,” มารีแดงร้อง, “ให้ผม คาย แทน ท่านเถอะ
ครับ, ทว่าไม่คุณ ถึงจะมีบุญทอดเช่นนี้? เอาชีวิต ของผมแทนเถอะ
ครับ และขอเงิน —”

ไม่มีผ้าชนิดนั้นแล้ว ไม่มีชายใด รอดอันตราย ได้ ใน ห้อง ถนน แห่ง
ปาร์ คินน์ เร็ว! เรา ต้อง รีบ ไปยัง มาเดอมัวแซต เดอะแฟงซัวร์ ให้
เร็วที่สุดที่จะเป็นได้”

อดคาบ พดาง รีบเร่ง ก้าว เข้า ไป ข้างหน้า อดคาบ

“ไปยัง ม. เดอะแฟงซัวร์, รีบเร่ง พูดอย่างตะลั่นตะลั่น

“ยะ, ยะ, ม. เดอะแฟงซัวร์, กองตรวง ค่อย ความ รอนใจ
และ ดูเหมือน จะเป็น ตะโกน ที่ เดียว “ฉัน จะ พา แก ไป หา หล่อน

ทำตาม ที่ ฉัน บอก แก เร็ว, เร็ว เข้า และ อ้าย หน้า ลับ ของ แก ด้วย ให้
ตายซี, ฉัน ต้อง บอก แก อีก ครั้ง หนึ่ง ว่าให้ เร็ว เข้า หรือ?”

คล้าย กับ มูรุษ ในฝัน รีบเร่ง วน วน คาบ และ ผูก ผ้าขาว ที่ แขน ข้าง
พดาง พยัก หน้า ให้ มารี แดง ทำ ตาม ด้วย ฝ่าย กองตรวง ยืน ดู ชาย ทั้ง สอง
ด้วยความ เงียบ.

“เฮ้, ที่นี้ จง ตาม ฉัน มา, ” กองตรวง พูด “และ ถึง จะ เกิด อะไร
ขึ้น หรือ แก จะ เห็น อะไร แก ต้อง เดิน ผ่าน ไป อย่าง เงียบ ๆ นะ, เข้า
ใจไหม และ จง จำ ไว้ว่า ถ้า แก ไม่ ทำ ตาม คำ ของ ฉัน แล้ว ฉัน จะ ไม่
พา แก ไป ให้ พบ กับ ม. เดอะแฟงซัวร์ เลย ”

แล้ว กองตรวง และ เดอะไวเฮสท์ ก็ เดิน ออก จาก ห้อง และ เมื่อ รีบเร่ง
กับ มารี แดง ก้าว เดิน ทหาร เหล่า นั้น ก็ ห้อม ล้อม มา รอบ ๆ เขา ต้อง
ตก อยู่ ระหว่าง กลาง มี ทหาร อีก คน หนึ่ง ไป เก็บ คาบ ทั้ง ๒ เล่ม ก็
เอามา ด้วย. เมื่อ พวก นั้ ได้ ถึง มา ถึง พน্থัน ๒ และ ที่ พน্থัน นั้ การ

ฆาฏกรรมได้ทั้งรอยไฉอย่างแจ่มแจ้ง ทุกประตูทั้ง เปิด ออก กว้าง แดง
ให้เห็น ห้อง ข้างใน เข้าไป มี ฉานะ กระจุยกระจาย ทุกซอกทุกมุม ที่ พอ
จะ เป็น ช่อง ให้ พวก ฮี เกอ โน ซุก ซ่อน ได้ สัก คน ครึ่งคน เป็น ต้อง ถูก ค้น
อย่าง วิรุฑู ร้าย มี อาการ ใช้ หอก สอน ทาง เข้าไป เป็น ต้น และ ไม่มี
เครื่อง กัด กัน ไต ที่ จะ ทาน ไม่ ให้ ย้าย พวก บ้า เลือด เหล่านี เข้าไป ได้.
ใน ประตู ๓ ซึ่ง สรรพ สิ่ง รอบ ๆ ข้าง ซึบ บอก ว่า ได้ มี การ ค่อ สู้ กัน อย่าง
ดุร้าย, มี ซาก ศพ ของ ชาย ผู้ หนึ่ง นัย ตาย ยัง เปิด กว้าง และ จ้อง ถอน
แต่ อยู่ ใน เงาม เงียบ แห่ง ความ ตาย และ เมื่อ เห็น ภาพ นี ปรก ภัย ชงัก
ไป ดั่ง เสงี่ยม ร้อง รื่น อย่าง แหตม. ย้าย พวก บ้า เลือด มา พบ โยไฟ ฝรั่ง
เดอะ แพร่ กำลัง นอน หลับ แต่ เมื่อ เขา ตก ใจ ดัน ซึบ ก็ คว่ำ ตาม เขา ฟาด
ฟัน, ฟาด กัน อย่าง ทรหด อดทน จน ใน ที่ สุด เมื่อ ยัด แพ้ ที่ จำนวน คน
มาก. ี ปรก อยู่ คม ของ ดุร้าย ของ สหาย ด้วย ความ เดียว แดง จน ใน ที่
สุด มี ทหาร คน หนึ่ง รุน เขา ไป ข้าง หน้า เขา ๆ

“ไม่มีเวลาจะหยุด, เมอะเซีย,” ทหาร ผู้นั้น กล่าว แล ี ปรก
ก็ เดิน ค่อ ไป.

เดอะ แพร่ ก็ ตาย เสีย แดง ไม่มี อะไร ที่ จะ ช่วย เขา ได้ อีก แดง
ณ บัด นี. แต่— “จน บัด นี” มาร เกอ ริต ยัง ไม่ เป็น อันตราย ด้วย คำ น
มากอง อยู่ ใน หู ี ปรก รุ สัก ว่า แม่ จะ ต้อง ซึบ ด้วย ราคา แพง สัก เพียง ไร
เขาก็ จะ ไป หา ห่อ ตอน และ ไป ให้ ได้.

ต่อมาตามทางที่จะลงไปข้างล่าง มีหญิงคนหนึ่ง, สาว
และด้วย แขน่มือ ๒-๓ นิ้วได้ถูกตัดออก, แต่ตั้งให้เหินว่า เพอ
ยาย พวก ระบุว่าได้อาหาของ หดอนได้เร็วเข้า, นอกตาย พาด อยู่
บนราง ของ ล้าม ผู้ซึ่ง หดอน พง แดงงานกันใหม่ ๆ ได้ ๓ เดือน.

กองคชาคม ศพ ทั้ง ๒ นั้ ไปโดยมิได้หยุด ชักกั้ แด่ ลัก นิด และ

ทุก คน นอก นั้น ก็ เช่น เดียว กัน แต่ รีบ ปร ทำ ตาม ด้วย ความ ประหม่า

เขาพากัน ออก มาทาง ประตู หลัง ของ อื่น นี้ คง มายัง ล้าม เล็ก ๆ ณะ

ทนม ทหาร อยู่ ๒-๓ คน จับ มงเหิน มาไว้ กองคและ พวก ของ เขาก็

ชนมมา มา อีก ตัว ๑ ที่ จัก ไว้ ให้ รีบ ปร ส่วน มารแดง นั้น เขา ไป กับ

ทหาร คน หนึ่ง และ ก็ เริ่ม ลง แช่ สืบ ดั ย่าง ลง มา ทาง ถนน มี กองคและ

เคอะ โคเอต เปน ม้า น้า รีบ ปร กับ มารแดง ถูก ชนบา อยู่ ระหว่าง กลาง

รอบ ดวน ประสพ แด่ เลี้ยง อน สั พง เดียว แด่ ยง และ ภาพ ชั้ ร้าย

กาจ ยิ่ง กว่า นั้น จาก บ้าน นั้ ไป บ้าน นั้น ๆ ค่อย ๆ ไป เปน วิธ ดำเนินการ

ที่ พวก เหล่า ร้าย นั้ มา ใช้ และ พวก ที่ เคราะห์ ร้าย ก็ ถูก ตาก ออก มา ขั้

เด่น อย่าง ดั้ สัก ใด และ ด้วย ปราศ จาก ความ เมตตา เตย—ชาย, หญิง,

สาว, แก่, แม่ ร้า, หรือ จะ เปน ลูก เด็ก เล็ก แดง ลัก ปานใด พบ เปน ชั่ว คะ

ดัด แคว เปน พวก อีเกะ โน. ต้อง ครัง ขณะ ที่ เดิน ทาง มา นั้ ได้ ส่วน

กับ หม ทหาร และ มี ยาย พวก นรค ตาม ด้วย คน ๑ ๆ คะ ตะ ลวน มี หน้า

เป็น หน้า ชั่ว โน นุด เบยว แด่ ยะ ปาก ด้วย ความ กระหาย เลือด มี ลอถ คบ ชั้ น ถูก โพลง

ซึ่ง มี ถานะ คล้าย อาวุธ ของ เขา เข็ม ชน กัน กัด ถา คอ คบ นน เปรี๊ยะ ไป

ด้วยเลือด และเลือดมนุษย์ แต่กองศควบ มานำคนของเขาไป อย่างเร็วไม่ได้ หยุดชงกคอย อ้ายพวกนรกจึงต้องแหวกทาง ถอยหลังเหยียบกันล้มลุกคลุกคลานไปตาม ๆ กันโดยอารามที่จะหลุดออกนอกทาง

จนในที่สุดมาเดี๋ยวเข้าถนนซอยเงียบ ๆ สายหนึ่ง และตรงควบมาให้เร็วยิ่งขึ้น. ในทันใด, ปรางกุทาง ปตาย ถนนโกล่ออกไปนั้น มีคนจุกคั่นไว้ให้ร้องเสียงขรมตามประสาบ้าเลือด และข้างหน้าหมู่นั้นมีเด็กหญิง, อายุราว ๘-๙ ปี, วัยหนุ่มสาว, ผอมกระซูยกระจ่าย และหน้าซัดเผือดด้วยความกลัว. กองศควบบังเหียนรอให้มาหยุด และยกมือขึ้นข้าง ๑ พวกที่วิ่งตามมานั้นก็หยุดชงกคอยทันที เด็กคนนั้นก็วิ่งต่อไป ตามติดมาด้วยความกลัว เข้ามาครอบงำ, ไม่รู้สึกว่ามีคนเข้ามาทางหน้า จนกระทั่งมาประทะเข้า. กองศควบจึงก้มลงไปอุ้มขึ้นมา และโยนเด่นพดางหัวเราะเบา ๆ เมื่อเด็กรู้สึกตัวว่ามีมือมาจับไว้ ก็กรีดร้องด้วยความกลัว แต่กตดินจะให้หลุด แต่กองศควบเด็กนั้นไว้แน่น พดางหัวเราะและพูดว่า:-

“ไม่ต้องกลัวดอก,หนูเอ๋ย” กองศควบพูด “อ้ายพวกผีเหล่านี้จะไม่ได้และต้องตัวหนู ละคราวนี้ หนูอยู่บนถนนอันตรายแล้วจึงอยู่หนึ่ง ๆ เกอะ”

เมื่อเด็กหยุดดิ้นรนและจ้องดูเขาอย่างแปลกใจ กองศควบจึงปล่อยให้มาเดินไปข้างหน้า และคนนอกนั้นก็ตามกันมา

เมื่อชนหมื่นเห็นท้าวจะถูกแย่งเหยื่อ จึงเอ็กกันรุกเข้า มาขวาง
ถนน ตั้งเสียง ตะโกน คาคค คนให้คน แต่กตบ ทำให้ กองตง แซ่มา
เร่งฝ่าเท้าให้จืดชน และ หือเหยียด มาเป็นทบ บอกว่า ถ้าเองไม่แหวก
ทางให้ช้า ๆ ก็ จะหนีเอง เสีย ด้วยกับ มา แต่ จน กระทั่ง มาวิ่ง มา
เกือบ จะถึง ตัวมัน แล้ว มันจึงยอม แหวก ทาง ผ่าน หั้น ที่ จะเห็น ท้าว
อายุนั้น เขาจริง และ กองตง ก็ หือเหยียด หน้าหน้า ผ่าน คำ แซ่ คำ ซึ่งตะโกน
ต้อย ๆ แค้น ตาม มา ด้วย ความ รุ้ย ร้าย มี ชาย คนเดียว - คนเดียว เท่า
นั้น ที่ จัดได้ว่า บ้ากว่า เพื่อน กระโดด เข้า มา จะ บังคับ ให้ หืด มัน
โจนเข้ามา เกาะอาน ม้า กองตง เจอ มีด ชูยาวขาว จะ จะ เข็ม ชน มา จะ
แทง ตัก มัน

“ มึง จะช่วย อีเปรต นั้นไม่ได้ ” มันตะโกน พร้อม ด้วย คำ สบถ
ด่าবাদ “ มัน เป็น คำสั่ง ของ พระ ราชา มัน ต้อง ตาย หมด ”
“ เอา ตะ ” กองตง ตอบ พลาง ชัก กฤษ ออก “ ถ้า กระนั้น
มึงจะเป็นตัว แทน, อายากาก, นี้ — ” และ กองตง ก็ จ้วง ลง ไป ที่ คอ หอย ของ
มัน จน จม ต่อม

มัน ร้อง ออก มา ได้ คำ เดียว ด้วย เสียง อินนา กัดว แดว และ มือ ของ
มัน ก็ ค่อย ออก ผละ หาย ลง ไป คำว่า เหยียด อยู่ บน ท้อง ถนน กองตง
มือ หิ้ว กอด เด็ก ซึ่ง บัดนี้ ร้อง ให้ สดก สดอัน อีก มือหนึ่ง ก็ กระแทก
อาวช เขา ผัก และ ชมี หือ ต่อ ไป มี อาการ แล้ง ยิ้ม นิด ๆ

ผลที่สุด ก็ พามา ถึง วัระ วาดว และ ณ ทน กม ความ พยายาม แห่ง การ ดูป

เลือด ประจักษ์แจ้ง เช่นเดียวกับ ทุก ๆ แห่งเหมือนกัน แต่อาการแดงให้
รู้ว่าบ้านของ มาตามเคอะ ซักซียังรอดอยู่ได้ เพราะ ปรากฏ มีทหาร
หอก ของ เคอะ ซัก ยืน รักษา การ อยู่ กอง หนึ่ง

นาย ลิม โท ผู้ กำกับ กอง กระทำ วัน ทายาท กอง คอย อย่าง นอบ
ที่ สุด

“กระผมได้รับคำสั่งให้รักษาย่านนี้ไว้จนกว่าได้เท้า จะมาถึง แล้ว
คอย รับ คำ บัญชา ของ ได้เท้า ค่ะ” นาย ลิม โท รายงาน

กอง คอง กั้ว ระ รับ คำ

“คอย รักษา การ ค่ะ ไป เอะ” กอง คอง กั้ว “เออ, เธอ ต้อง เดี๋ยว
วัน ะไร บ้าง หรือ เปล่า?”

ชาย ผู้ นั้น แดะ ยิ้ม เปน เชิง รับ

“มี ครบ ได้ เท้า, ก็ มี แะ บ้าง ต้อง สำน ราย มัน เห็น ว่า
บ้าน นี้ ไม่ มี ไม้ กาง เซน แต่ เรา ก็ ได้ สอน ให้ มัน รู้ แล้ว ว่า สิ่ง ไร ที่ ผู้ ใหญ่
ท่าน ส่ง วน ไหว้ นะ ไม่ ใช่ สำหรับ มัน”

แล้ว เขาก็ พยัก หน้า ให้ คู ศัพท์ ทั้ง ซ้อน กัน อยู่ ๓ ศัพท์ ท่อ ข้าง ถนน
กอง คอง เคียว ตัว ไป พุด “แก เข้า มา ใน บ้าน กับ ฉันท เมอะ เชย

เคียว รัก แะ แก ด้วย การ ลอด ค่ำ หัด นก ตัว แก ผู้ กำกับ หมู่ ของ เขา
“แะ พวก แก นอก นั้น จง รอด อยู่ ข้าง นอก นี้” เมื่อ เหลือบ เห็น มาร แดง
ทำ คา ตะ ห้อย เปน ที่ ขอร้อง กอง คอง จง ว่า “เออ แก จะ ไป กับ นาย ของ แก
ด้วย ก็ได้ อ้าว, เดะ โห เอะ, แก จะ เข้า มา ได้ ไหม?”

แล้ว กองที่ จ้ง ลงจาก หลัง ม้าก้าว ตัดไป ยังประตูบ้าน มาตามเคอะ
ชัก ชุ่ม เด็ก เลือดซีเกอะ โนนันไป ด้วย ประตูนั้น มี ไม้ ได้ กอดนอน พอ แคะ
ถูก บิด ก็ เบ็ด ออก โดย ง่าย กอง คดี เดิน นำ เข้า บ้าน นั้น ร่อง ลง มาก
เคอะ โอเฮด วิแปร เคอะ วกกับ มาร แดง ส่วน การ ลอด กับ ทหารตาม ฝีมือ
เยี่ยม ๒ คน อยู่ คัด ท้าย

ห้อง โถง นั้น มี แสง สว่าง เพียง หลัว ๆ และ ปราศจาก สิ่ง ซึ่ง มี วิทย
ญาณ แต่ ที่ ช่อง ใต้ ประตู ๆ หนึ่ง ทาง เบื้อง ซ้าย มี แสง สว่าง ลอด ออก
มา กอง คดี เดิน ไป เคาะ ประตู นั้น โดย แแรง แฉ่ว ก็ เปิด เข้า ไป

ห้อง ที่ ๒ ที่ กอง คดี เปิด เข้า ไป นั้น มี เพดาน สูง ตาม เทียน ไข ไว้ มาก และ
ทาง มุม สุด ของ ห้อง มี มาตาม เคอะ ชัก ช่ม อยู่ บน เก้าอี้ พนัก สูง แฉ่น
อย่าง ไร สูง ดัง ตัว ตรง ดี หน้า มี ไม้ แฉ่ง กิริยา ลัด ตั้ง สะเทือน อย่าง หนึ่ง
อย่างใด เครื่อง แต่ง กาย ของ แกลฉ่น แฉ่ว ไป ด้วย ลูก ไม้ กับ ผากา มะหยีดำ
เท่านั้น มี ผา คดุม ผม อัน ขาว ของ แกล ฉ่าง อย่าง มี ขิด ประหนึ่ง จะ เติรม
ไป ใน งาน ใหญ่ ๆ ของ ราช ดำนักร ข้าง ๆ เก้าอี้ ที่ แฉ่น อยู่ นั้น มี สัตว์
สาว ผู้ หนึ่ง คุด เข้า ช่ม หน้า อยู่ กับ ศัก ของ แกล ทาง เบื้อง หลัง ของ
หญิง ๒ คน นั้น ออก ไป และ คู เหมือน จะ เยื้อง ออก ไป ข้าง ๆ ลัด หน้อย ไม่
สู้ จะ ตรง ที่ เคียว นก มี คน ไข ๒-๓ คน ยืน คัด ดัน เมย ดก เป็น กตุ่ม

เมื่อ ได้ ยืน แฉ่ง กอง คดี และ พวก เข้า มา มาร เกอ วก กับ เงย ศีรษะ
ขึ้น และ ร้อง กรด ด้วย ความ กัด ค่อน นก ของ ทรู ลัด ตัว ว่า ถูก ผลัก เช
ไป ข้าง หนึ่ง และ วิแปร โคด เข้า ไป ทาง หน้า ของ หัตถ์

“มาร์โก!” เขาร้องเรียกและกอดหัดอนเข้าไว้ในวงแขน ส่วนมาร์เกอริตก็เกาะเขาแน่น กระซิบกระซิบ: “ขบอยู่กับบ้าของรีแปร์”

“รีแปร์! รีแปร์!” หัดอนเรียกอย่างตื้อๆ สิ้นเสียงสนทนาด้วยของเกิดขึ้นค่ะ เขากำลังฆ่าพวกฮีเกะโนทั้งหมด คุณน้ำบอกว่ามีข้ากบฏกันเข้ามาในขณะหนึ่งขณะที่ได้ และพวกทหารข้างนอกสั่งให้เราปิดหน้าต่างให้หมด มินนั้นข้าย พวกสัตว์มันจะตอบเข้ามา เขาบอกว่ามาร์เตอะตา รอซสั่งให้มารักษาบ้านไว้จนกว่าจะมานี้ เมื่อเธอและแก้มมาพร้อมด้วยกันแล้วเราก็จะพ้นอันตรายนะคะ จะไม่มีเหตุร้ายแรงเกิดขึ้นแก่เราละ นั้นมิใช่หรือ?” แล้วหัดอนก็เงยหน้าขึ้นดูคาร์รีแปร์และหัวเราะ

แต่รีแปร์มิได้ตอบประการใด เพียงแต่ก้มลงจูบหน้าที่เงยขึ้นนั้นเบาๆ และรัดหัดอนแน่นขึ้น กองคเป็นศัตรูที่ร้ายที่สุดของเขา และเขายังไม่เ็งถึงกับจะปลดตัวเองว่าตนและพวกยังมีหวังดี เมื่อประตูห้องนอนของเขาได้พังออกและซาร์ตเตอะตา รอซกับพวกกบฏกันเข้าไป รีแปร์ก็นึกคอยความตายอยู่แล้ว แต่ยังกริ้มใจที่ว่าถึงจะตายก็จะต้องขายชีวิตของตนให้แพงที่สุด — ไม่นึกฝันเลยว่าจะมี การระวังรักษาชีวิตของเขาได้อย่างรอบคอบ และไม่เพียงแต่เท่านั้นยังได้ช่วยพามาบ้านซึ่งเขาเองต้องการที่สุด และถ้าไม่ได้ กองคและพวกแล้วรีแปร์คงจะมาถึงได้ ข้ากองคยังมีคำสั่งให้รักษาไว้อย่างกวดขัน ฮัดอนทำให้เขาแปลกใจมาก ไม่รู้ว่าเพราะ

เหตุไร? งานเหล่านี้ให้เห็นว่าได้มี การ กระทบกันไว้ล่วงหน้า
กองต คงจะมี แผน อบาย ลัก อย่างไร อย่างหนึ่ง เป็น แน่ มันจะเป็น
ไม่ ไหน ชนอ?

บังเกิด ความ สงสัย และ นัก เห็น ภาพ อัน หวาดเสียว แต่ความ
รู้สึก เป็นไป เพียง หนึ่งเดียว ก็มา ละลาย เลิก คิด โดย เหมามา เป็นเรื่อง
ปราชญ์จาก มฤต ชารตเดชะ ตารชมิ ได้รัก มาร เกอริต ความ ชื่น
เขาก็แน่ใจ กองต เป็น เจ้า ชู ที่ ชำนาญ ที่สุด รีบ รีบ ว่า การ ที่ กองต
ได้แสดงไป แล้ว อย่างไร ก็ เพียง เพื่อ ความ สนุก และ เพื่อ ที่ จะ ยั่ว เขา เท่านั้น
ก็ เมื่อ เป็น เช่น นี้ กองต จะมี เหตุผล อย่างไร ได้ ใน การ ที่ ได้ ช่วย
ชีวิต พวก เขา ได้ ซึ่ง เป็น การ ขัด ต่อ พระ ราช โอง การ ที่ ว่า “จง
อย่า เว้น ใคร!”? เป็น สิ่ง ที่ แน่ ที่ เขา จะ ได้ แต่ คอย ดู เท่านั้น

ใน ขณะ นี้ กองต เดิน จูง เด็ก หญิง นั้น ไป ทาง ท้าย หอ้ง แล้ว ก็ มี
ลง เคารพ ต่อ มาตาม เดชะ ชัก

“ผม เชื่อ ว่า มาตาม คง จะ ไม่ ถ้อ โทษ ใน การ ที่ ผม ดอง ตำ เข้า มา
นะ ครับ” กองต เอ่ย “แต่ คง จะ ไม่ ได้ รับ การ รม กวน อะไร
จาก——อา——เหตุการณ์ ของ คน นม มาก มาย อะไร นะ ครับ ไม่
มี เหตุ ที่ จะ ต้อง ตก ออก ตกใจ หรือ ครับ พวก ทหาร จะ คอย กัน มิให้
ใคร เข้า มา ได้ จน คน เดียว” แล้ว เขาก็ ก็มลง มอง ดู เด็ก หญิง นั้น ซึ่ง เกาะ
มือ เขา แน่น “นี่ ครับ” เขาก็ก้าว ลับ ไป “เป็น คน หนึ่ง ใน ศาสตร์
ของ คุณ นาย และ เทพยดา เท่านั้น จะ รู้ ได้ ว่า เดียว นาม ใด ของ เขา ไป

ไหน บางที คุณนายจะ-----” และเขา มองดู มาตาม เตอะซึกซ์
เป็น ท งาม

มาตาม ย่น มอ มา และอุมเดกน่น ชน ตก ดวงหนา ซึ่งติดตเดตาม
แต่ความ นุตบง ก็ กลาย กลาย เป็น ยม น้อย ๆ ก่อตี้เด็ก กระซิบ ไว้กับ
อก มาตาม แด ลับ ดวง ตา ของ ชาวรตเตอะ ตารอช กอต เป็น พวก
คารอติค และ เป็น ศัตรู ที่ ร้ายกาจ ที่สุด ของ ผู้ที่ จะ เป็น หลาน เขย ของ แก
เพราะเหตุใด เจ้า กอต จึง มา ช่วย ชีวิต พวก แกไว้? แกไม่ได้ คิด หวัง
หรือคลายใจในการกระทำของกอต เลยเช่นเดียวกับ รีแปร รูสึกเหมือนกัน

“อะไร เป็น เหตุให้ เมอะเซีย ทำการ เหล่านี้?” แกถาม เรียบ ๆ
และด้วย อาการ เรียบ ๆ ตูๆ เดียวกัน กอต ตอบ “เพราะ รีแปร
เตอะวรก”

แล้ว กอต จึง เหลียว มา ทาง พวก เหล่านี้
“มาเดอ มัวแซด พดางเขา กัม ลงพูด แก มารี เกอริต ผม
จะ ขอให้ คุณ นัง ลงใต้ โหม? มี เรือง คำคณู ที่ ผม จะ ต้อง พูด และซึ่ง
จะ ก็น เวตา ลัก เล็ก น้อย”

เมื่อ มารี เกอริต นัง ลง บนเก้าอี้ และ รีแปร ยืนอยู่ ขัด หลอดน กอต
จับ มือ มารี เกอริต ขึ้น แล้ว กล่าว ลับ ไป ว่า

“คุณ ทราบ มิใช่ หรือ ว่า ฉัน พระ ราชา มี พระราช โองการ สั่งให้
ฆ่า พวก ยี่เกอโน ให้ตาย ทง หมด คุณ จะ ต้อง ถูก ฆ่า เพื่อ จะ ช่วย ดวง
วิญญาณ ของ คุณ มิให้ ต้อง ไป สู่ ธรรม เมื่อ แดก ดับ หรือ เพื่อ จะ กู้

ประเทศ หรือจะเพื่ออะไรอื่นก็ตามที่เถอะ ซึ่งผมลืมเสียแล้ว จีวรณ
 ญาณ ของ พระราชาท่าน ซึ่ง มาก แต่ผมทำตาม ไม่ได้ จะอย่างไร
 ก็ตาม, ในคืนนั้นเพื่อนร่วม ศาสนา ของคุณ นับ ด้วยจำนวน ร้อย ๆ หรือ
 พัน ๆ จะ ถูกกว่าได้ถูกฆ่าตาย และยังจะมีอีกมากที่จะตามกันไป
 ตาม ประกาศ ของ พระราชาว่า “จงอย่าเว้นใคร” ทุกคนจะต้องตาย
 และถึงจะเป็นการขัดต่อประกาศ ซึ่งคุณคงทราบ มิใช่หรือว่าผล
 จะเป็นอย่างไร ผมได้สั่งทหาร มารักษาบ้านนี้ไว้ ผมได้วางคน
 ไว้นอกที่พล ของ เดอะวอร์ก เพื่อที่จะคอยระวังมิให้ใครทำอันตราย
 คุณ ก่อนผมจะไป ถึง แล้วผมก็พาคุณมานี้โดยปราศจากอันตราย
 ทนคุณคงสงสัยปัญหาถามผมละซีว่า ทำไม? หรือเพราะเหตุไร ผม
 จึงทำเช่นนั้น และมาตาม เดอะซิกซ์ก็ได้ถามผมแล้วเมื่อ ก็ และผม
 ตอบว่า คุณ, เดอะวอร์ก, เป็นเหตุ เมื่อเย็นนี้ คุณฉีก หน้าผม และ
 ค่อยหน้า ขารก้านัดด้วย คุณ ประจาน ผม และพยายามที่จะทำให้ผม
 ทนครองชีวิตอยู่ต่อไปไม่ได้ คุณ เก่ง และฉลาดเกินไปที่จะเห็น ว่า
 ผมจะลืม การณ์ เรือง นน หรือเด็กคิดที่จะแก้แค้น จริงไหม! คุณมิ
 ได้นึกว่าผมจะไม่ลืม และจะลืมเสียไม่ได้ คืนนี้ผมจะทวง ของผม
 คืนละ—ค่อนหน้า ขารก้านัดเหมือนกัน ผมเสียใจที่เมอเซีย เดอะแพรว
 มาซึ่งตายไปเสียก่อน แต่ เมอเซีย เดอะไวเอตยังอยู่ — และอยู่ที่
 นี้ กับใคร ต่อใคร อีกหลายคน พอลืมกันดอย ผมเชื่อว่าประ
 ภาศ์ ของพระราชา ออกจะ — เออ — จะทำให้แปลกใจสักหน่อย

ดูเหมือน เกิดขึ้นใน ถักชน ที่ จะ เรียก ว่าเป็น การ ตก ใจ ตก หนอย ก็ ว่า
ได้ มี ไข่ หรือ ครัว เป็น การ ตก ใจ สำหรับ พวก ๆ หัว หนา ของ ท่าน แต่
นั่นแหละ บาง คน ก็ ตง มือ ทั่น ควัน และ รอด ชีวิต ได้ เดี๋ยว บัรอง และ
คน อื่น ๆ อีก มาก ได้ อาร เซอนาด เป็น ที่ มั่น และ ที่ อาร เซอนาด นั้นแหละ
เขา ได้ กำบัง ตัว อยู่ ได้ เพราะ สถานที่ ที่ นั้น ไม่ มี ใคร จะ ดำรง รอด ได้
และ หาก พวก ที่ ปฤกษา ของ พระราชา ไม่ ยอม ทำ ตาม คำ บังคับ แล้ว เดี๋ยว
บัรอง ก็ อาจ ระเบิด กรู ปาร์ เสีย ได้ ส่วน มาก เพราะ เหตุ นั้นแหละ
พวก ชีเกะ โน ที่ อาร เซอนาด จึง รอด ตาย ไป ได้ ผม ได้ เตรียม
การ ณ์ ไว้ เรียบ ร้อย แล้ว ที่ จะ พา มา ตาม เดี๋ยว ชัก ชี, คน ไข่ แด มง เดี๋ยว
มัว แรด เดี๋ยว แฝง ชีวี่ คุณ ไป ยัง อาร เซอนาด อย่าง กวด ขัน ไม่ ให้
มี อันตราย ได้ และ จะ ต้อง ฝน ขัด พระ ประสงค์ — ด้วย ความ ประสงค์
ข้อ หนึ่ง ”

“และ ความ ประสงค์ ข้อ หนึ่ง ?” รแบร ถาม ขึ้น เรียบ ๆ

“คือ แก จะ ต้อง มา เป็น คน ไข่ ของ ฉัน เป็น ขา ของ คำ และ
ความ ประสงค์ ของ ฉัน, เป็น เวลา ห้า ปี และ ใน ระหว่าง เวลา นั้น แก จะ
ไม่ พยายาม ทำ อันตราย ฉัน หรือ จ้าง ใคร ทำ อันตราย ฉัน และ,
ฉัน อาจ บังคับ แก ให้ เชื้อ พัง ฉัน ก็ได้ แต่ ฉัน ไม่ ต้องการ คน ไข่ ที่ ไม่
เต็ม ใจ สมัย และ พวก นั้น แก อาจ พยายาม คิด ขำ ฉัน เสมอ และ ฉัน เข้า
ใจ ว่า คง จะ ทำให้ แก เจ็บ แค้น มาก ที่ จะ ต้อง รับ คำ สั่ง ของ ฉัน ด้วย ความ
จำ ต้อง ยิน ติ เพราะ ฉัน จะ ไม่ ขอ เห็น หน้า อัน เคียด แค้น หรือ บุตร ings จาก

แก, จำไว้! นี่แหละเป็นความประสงค์ของฉัน เอ้า, ^๕ทนแกละตอบ
ว่าอย่างไร?”

รีแปรมิได้ตอบทันที

“และสมมุติว่า ^๕ฉันไม่ยอม ตกตงตามความประสงค์นั้นละ?”
รีแปรถามขึ้นในที่สุด

“ถ้าเช่นนั้น การตอบ จะคืนดาบให้กับแกและคนใช้ของแก แล้ว
ม.เคอะไวเอดกับฉันจะออกจากบ้านนี้, ถอนทหารไปด้วย เมื่อ
ถอนทหารไปแล้ว ก็คงไม่นานเท่าไรนักที่จะคอยให้ข้าพ
ภักว่าที่พำนักนี้ยังไม่ถูกทำลาย หรือที่มันจะแตกเข้ามา พอ
มันเข้ากันมาได้แล้ว แกละเห็นมากแล้วมิใช่หรือในคืนนี้ละ พอจะ
รู้ได้ มิใช่หรือว่ามันจะทำอะไรอีกต่อไป และดาบของแกเพียง ๒ เล่ม
เท่านั้นคงจะไม่ทาวนามันได้เท่าใดนัก นี่แหละมันจะเป็นอย่างนี้
ถ้าแกไม่ตกตงตามความประสงค์ของฉัน ม.เคอะวัก”

รีแปรตื้อกหน้าเข้าไปยังกองตหนึ่งก้าวตรงตาตุกโพลง

“อ้ายสัตว์” เขาพูดเสียงแหบๆ และกองตจึงถามว่า

“นั่นเป็นคำตอบของแกหรือ?”

รีแปรหยุดคิด หากการณเรือนจะเกี่ยวเพียงชีวิตของเขา
คนเดียวเท่านั้นแล้ว เขาคงเลือกอย่างธรรมดา แต่เกี่ยวด้วย
เรื่องซึ่งยากและซับซ้อนยิ่งกว่าความตาย, ซึ่งเขาพอจะทนได้ เพราะยัง
มีชีวิตของมนุษย์อื่นอีก, มารเกอวิต, มาตามเคอะชักช และเมื่อ

เขา ระลึก ถึง ภาพ ที่ ได้ เห็น ใน คน นั้น เขา รู้สึก เศร้า สิ้น ด้วย ความ แสง
จะ เกิด เหตุ อะไร ขึ้น ขน แก่ เขา ยัง ตื่น ตื่น กว่า มา ตก ทิ้ง นอก และ ที่ จะ
ไป รับ ใช้ ชาร์ต เดยะ ตารอช, จะ ยอม มัด คน ให้ ศัตรู ทำ เต้น ตาม ชอบ
ใจ คง ขบขัน ไม่ ไหว ไม่ ไหว แน่! จะ ไม่มี ทาง เดียง, ไม่มี ทาง ที่ สามี
ที่ จะ เลิก เต้น ได้อีก เลย หรือ ?

“และ ถ้า — ถ้า ฉัน ยอม ตก ลง แล้ว ฉัน จะ ไป รู้ ได้อย่างไร ว่า
พวก นั้น จะ ไป ถึง อาร เซอนาด หรือ อยู่ ที่ นั้น โดย เรียบ ร้อย ?” ริ แพร พุด ซ้ำ ๆ

“อ้อ! ชื่อนั้นได้ ชี้, ฉัน จะ จัดการ พิสูจน์ ให้” กอง ต่ คอบ ยก
หน้า อย่าง ขมขื่น “พอ ถึง อาร เซอนาด เขา ก็ คง พ้น จาก อันตราย
ทันที แต่ เพื่อ จะ ให้ แก่ ริ แพร แน่ ว่า เขา ได้ ไป ถึง ที่ นั้น จริง นะ ฉัน ยอม
ที่ จะ ทำ ตาม คำ ขอ ใน ข้อ ตก ลง ของ เรื่อง นี้ ให้ ก่อน แก่ ชอบ กับ เดอะ
บ๊รอง สนิท คัม ชี หรือ และ เชื่อ แน่ ว่า จำ ตาย มือ ของ เขา ได้ เขา ต่
ตะ มาตาม, มาเดอะ มัด แซด และ พวก คน ใช้ จะ เดิน ทาง ไป อาร เซอนาด
โดย มี ทหาร ระวัง อย่าง กวดขัน และ ฉัน จะ ไม่ ขอ ระวัง ให้ แก่ ทำ ตาม ข้อ
สัญญา จนกว่า แก่ จะ ได้ รับ ข่าว จาก ตาย มือ ของ เดอะ บ๊รอง เอง ว่า เขา
ได้ ไป อยู่ ใน ความ อารักขา ของ บ๊รอง พอ ใจ หรือ ยัง เถ่า ?”

ริ แพร เหลียว มอง ดู รอบ ๆ ข้าง คง คาราว กับ เลือด คัด จัน ไม่
มี ทาง ที่ เขา จะ หนี ได้ แล้ว มาร เกอวิต จ้อง ดู เขา อย่าง หวัง เชื่อ ที่ สุด
ว่า เขา จะ ยอม เพราะ มาร เกอวิต เข้าใจ ความ ประสงค์ ของ คำ ขอ ไม่
ตลอด มาตาม เดอะ ซัก ชนัง กับ หน้า มอง ดู เด็ก บน ตัก มี อาจ ที่ จะ สืบ

สายตาของ รบเปร้ มารแวงยืนท่าตาตกอยู่ข้าง ๆ เขา พัดนความ
ถึงเวทก็เข้ามาถึงสถิตยดวงใจของ รบเปร้ เขาขกมือชนวางบนหน้า
ชายคนใช้ด้วยความสังสาร

“ท่านจะได้อะไรมา รบเปร้ และเด็กคนนั้นด้วย?” เขาถาม
กองตพยิกหน้ารับอีก

“แก่เงินอย่างพวกยิวเจียวนะ” กองตพุด “เออะจะรวม
เข้าด้วย ฉันจะสัญญาให้ว่า จะพาพวกฮู่เออะโนโนในห้องนี้ทั้งหมด
ไปส่งที่อาร์เซอนาต์ ถ้าแก่ตกลงด้วยฮูน

“ถ้าเช่นนั้นเป็นอันตกลง” รบเปร้ตอบด้วยเสียงแผ่วเบา

ใจไม่ลืม.

การ เขียน เรื่อง ข้าพเจ้า รู้สึก เมื่อ ๆ พอ จับ คินตอ ก็ ให้ง่วง
เพื่อ จะ คิด ความ ง่วง เหวง หา นอน ข้าพเจ้า ต้อง คิด เด็ก เขียน ดังที่
เห็น จะ เหมาะ

แค่นี้ ด้อย นักเอง แล้ว อด ไม่ ได้ สำหรับ ข้าพเจ้า พุด ไม่ แดง คุย
ก็ เป็น นักเอง คนหนึ่ง เหมือนกัน จึง อด อยู่ ไม่ ได้ เมื่อ อย่าง นี้ ก็
อยาก จะ หา วิธี เปลี่ยน ไป อีก ดี กว่า จะ อยู่ อย่าง ๆ

บ้าง นิธิ ธิติ นี้ โดย ความ เห็น แห่ง ท่าน บรรณาธิการ ได้ ยอม อนุญาต
ไว้ว่า ไม่ เด็ก อก บุคคล ขึ้น ได้ ถ้า สมัย จะ เขียน ก็ อาจ เข้า รับ สมัย
เขียน ได้ ทั้ง สิ้น ข้าพเจ้า จึง ต้อง พยายาม เขียน คู บ้าง

การ เขียน หรือ แต่ง นี้ ถ้า จะ แยก ก็ได้ ๒ ประเภท คือ

๑. ความ ร้อยแก้ว เป็น บรรยาย ไหวหาว บ้าง พรรณนา ไหวหาว
บ้าง และ เป็น เทศนา ไหวหาว บ้าง หรือ บาง แห่ง มี ไหวหาว เหล่านี้
ประชุม อยู่ โดย พร้อม มุข บ้าง เรื่อง ที่ จะ เขียน ร้อยแก้ว ที่ นึก กัน ว่า ดี
ย่อม กอปร พร้อม ด้วย องค์ คุณ ดังนี้ มี โศก รัก ถัก ถัก ผจญภัย
มี แยม ยด กด ไก่ ชวน หัว และ กิ นใจ เหล่านี้ เป็น คน ยาก ที่ ผู้ แต่ง
จะ เสาะ หา ให้ มี ได้ โดย บริบูรณ์ ข้าพเจ้า ก็ พยายาม นึก หน้า ที่ จะ ให้

มันได้ดังที่กล่าวนี้ ความจริงก็ไม่ได้เห็นอะไรที่หนักว่าแรงอะไรเลย
พูดแล้วไม่ถนัดเลย เพราะว่าได้เคยทำมา มาก มาก มาก แล้ว และได้
ดังไปดังในที่ต่าง ๆ เช่น ใน ตระกูลที่เก็บเศษ กระดาษ และใน กระโถน
เสียจนนับครั้งไม่ถ้วนแล้ว

๒๑๗๖ ความประพันธ์ พากย์ กวี มี ราย โถง และ ท้า พาย
กลอน เป็นอาทิ ผู้แรกเขียน เพียงแค่ รู้ บังคับ สัมผัสตามแบบ ขัด
ดูเหมือนว่า เขาเหล่านั้น พากัน พูดว่าไม่ยาก ง่ายนิดเดียว เป็นดังนี้
เสียโดยมากทีเดียว ความจริงก็เป็นอย่างนั้นไม่ ยิ่งรู้มากชำนาญ
มากขึ้นเพียงใด ก็ยิ่งรู้ ยาก ขึ้นเพียงนั้น เหมือนกัน เพราะว่าไหน จะ
ต้อง ระวัง หลีกเลี่ยง เป็นต้นว่า ระวังสัมผัส นอก สัมผัสใน สัมผัสสระ
และสัมผัสอักษร ดังนี้ทำให้ผู้รู้พอใจจะให้มัน อยู่ โดยพร้อมมูล ขอ
ให้คิดดูเถิดว่ามันยากเพียงไร มันจะได้ทางเสียทางเสียโดย
มาก เป็นต้นว่ารัก สัมผัส หาได้ อย่าง ไพไล แต่ ถ้า ความเสีย ก็ใช้
ไม่ได้ หรือถ้ารักความก็ต้องยอมเสีย สัมผัส โดยมาก มักจะยอม
เสียสัมผัส หรือเอกโทษ โทโทษ นี่แหละมันเป็นอย่างนั้น จะว่า
ง่ายอย่างไร ขอให้ คิดดูให้ถี่ถ้วนจะ รู้สึกว่ายาก มากทีเดียว ข้าพเจ้า
ได้เคย อ่านโคลง ของ เด็ก ๆ แต่ง หรือ ของผู้แรกฝึกหัด ทำใหม่ ๆ แล้ว
หลายบท ปรากฏว่าในโคลง บท หนึ่ง ๆ เกือบจะ หา ใจ ความ ไม่ได้
เสียเลย มันก็เพียงเด็กน้อย เพราะเขา แต่ง มักจะใช้ ถ้อยคำ ฟุ่ม
เฟือยไม่ประหยัดเสียเลย เช่น ใช้ ศัพท์ ซ้อน กัน หลายนศัพท์ ซึ่ง แปล
ความ อย่างเดียวกัน ที่ เป็น อย่างนี้ ก็เพราะเขา ต้องการสัมผัส มาก

เกินไป มี ความ ประสงค์ สัมผัส เป็น เกณฑ์ เท่านั้น โคลง ชนิด นั้น ท่าน
เรียก กัน ว่า โคลง ผิด ห้ม คือ ถือ เอา เสียง ชั่ว ชั่ว นี้ ๆ แต่ ๆ ว่า เป็น รหัส
อวย ความ จริง ห้ม จะ อวย ก็ อยู่ ทวีต ต่าง หาก หา ใช้ เด็ด ไม่ การ
เขียน ก็ ถือ เอา ความ เป็น เกณฑ์ เหมือน กัน

นี่แหละ ท่าน เข้ม มั่น ไม่ ไข ของ ง่าย เลย นี่ นา แต่ จำ หรับ ข้าพเจ้า
แล้ว พุด ไม่ แกล้ง คุย ยัง รู้สึก ว่า ยาก มาก ที่ เดียว ทงน จะ เป็น คุย
ข้าพเจ้า วิชา วิชา วิชา จน ละ กระ มัง แต่ ก็ ยัง ไม่ ปรากฏ ว่า ได้ ทำ อะไร
จน เป็น แก่น เป็น สาร ที่ พอ จะ ชี้ ได้ ว่า เรือง นน ของ ข้าพเจ้า คือ เรือง น
ของ ข้าพเจ้า เด็ด ทั้ง ยัง ไม่ เคย ได้ พัง ใคร ชม ให้ เขา หู เลย จน ครัง เดียว
ต่อไปนี้ ข้าพเจ้า จะ ลอง เขียน มา ให้ ท่าน ชม ดู สัก หน่อย แต่ ขอ ออ ย่า
ได้ คี เอ๊ย ชม หรือ ก ขอ ออก คิว ว่า ยัง อ่อน หัก อยู่ มาก ถึง ทำ
ได้ ก็ อย่าง ผิด ห้ม นั้นแหละ

มนุษย์ เรา เกิด มา ใน หก โลก
เกิด กับ คาย หมาย แะ แท้ สำคัญ
เมื่อ ไร แล้ว เช่น นี้ ค อยู่ แล้ว
เอา ใจ ใส่ ไม่ อารมณ์ คิด ผ่อน ปรน
เช่น การ ผ่อน หย่อน ใจ ใน เมื่อ อ่าง
ไป ดู หนึ่ง พัง แคว แต่ ควร การ
มี หนึ่ง ก็ ท่าน อาน หนึ่ง สือ
เรื่อง จะ ช่วย ปลอม ปลอก สุขาวณ

สุข กับ โศก เห็น อยู่ เป็น คู่ หนึ่ง
เป็น แม่น มั่น รัก กับ ชัง เรง ถึง จด
ตั้งใจ แล้ว ตั้ง แดง แดง ผล
การ คิด คั่น หา สุนก สุข ดำ ราว
พอ เป็น ทาง บริติ เปรม เกษม ฐาน ค
โชน ทร จร ผ่าน ก็ เริง รมย์
จะ บรรลือ ฤดี ชน ค ถม
จะ ปลม ส้ม ใจ หนอ ผม ขอ เคือน

อันหนังสือ มากมาย หลาย ฉบับ ที่ น่าจับ น่ายัด ออก ก่อถ่ม เกิดขึ้น
 เหมือน เช่นกับ ศัพท์ ไทยเป็น รายเดือน ออก หน้า เพื่อบริณัติมรดก
 นี้แหละ พอ จะ ทำ ให้ น่า จิตต์ เบิกบาน ผิดกับใด ๆ กระจว อยู่
 ใช้ จะ แก่งลัง บรรทัดให้ ข้อ พุ ไม่ เชื้อ กี่ ดยงตุ คง วุ เอย

ข้าพเจ้า ทำ ได้ เพียงนี้แหละ ที่ จะ ให้ วิเศษ ไป ก่อถ่ม เห็นว่า ไม่ มี
 ใคร อีกแล้ว เอ๊ะ! ข้าพเจ้า พุด ผิดไป คือ ข้าพเจ้า มีความ ดำรง
 เพียง นี้ เท่านั้น นอกจาก ข้าพเจ้า จะ ได้ แทน ท่าน สุนทร ภู่ ท่านนี้ ไม่ ได้
 กวระ ข้าพเจ้า ออก จะ คุ้ย ฟุ้ง ไป สัก หน่อย วุ สัก ว่า ท่าน ผู้ อาน ผู้ พัง
 ทงหลาย ก่าถ้ง กระหาย ที่ จะ หยุต ฟัง หยุต อาน เรือง ของ ข้า พเจ้า อยู่ แล้ว
 และ ก็ พอดั แก่ โอภาส ที่ ข้าพเจ้า ควร จะ หยุต เขียน เพราะ ฉนั้น ก็ เป็น
 อัน ข้อ ยุค แค เพียงนี้.

ศัพท์ ไทย ฉบับ นี้ นับ เป็น เล่ม สดุด ของ ปี ที่ ๓ แล้ว น่า ตระเวญ
 มาก ที่ ได้ พยายาม จัด ทำ มา ถึง ซึ่ง ความ เจริญ ถึง เพียงนี้ ดังนั้น
 ก่อน ที่ จะ จบ ข้าพเจ้า ขอ ชักชวน ท่าน ผู้ อาน ทั้งหลาย จง พร้อม กัน แปลง
 เดียง อวยพร ให้ แก่ หนังสือ ศัพท์ ไทย ว่า ดังนี้:—

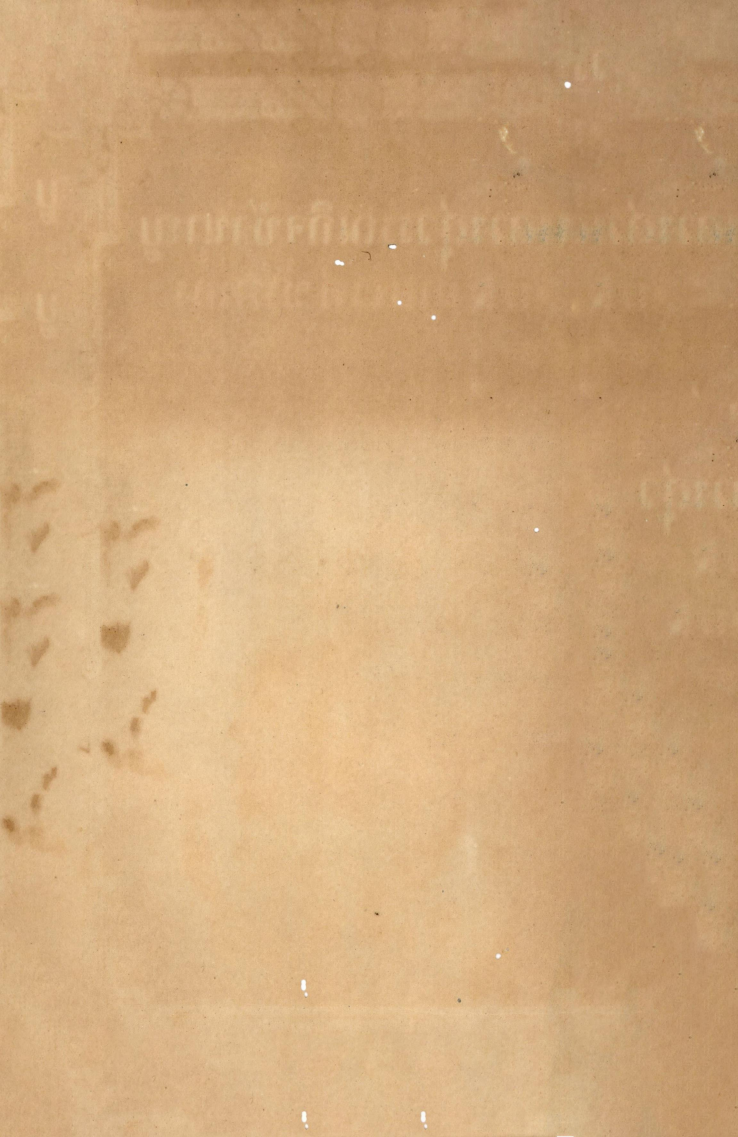
ขอศัพท์ไทย จง เจริญ!

ขอชาว คณะ ศัพท์ไทย จง เจริญ!

ขอท่าน ผู้เขียน เรื่อง ท่าน ผู้เป็น สมาชิก ท่าน

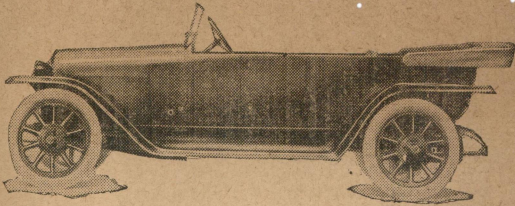
ผู้ อาน หนังสือ ศัพท์ ไทย จง เจริญ!

นายดำรงค์ พงศ์เวทย์

รถยนต์เฟียต

ห้างที่สร้างรถยนต์เฟียต เป็นห้างใหญ่ที่สุด
ในทวีปยุโรป

แบบใหม่ พ.ศ. ๒๔๖๗

เลขที่ ๕๐๑	๔ สูบ	ชนิดนั่ง ๒ คน
,, ๕๐๑	๔ ,,	,, ,, ๔ ,,
,, ๕๐๕	๔ ,,	,, ,, ๗ คน

รถยนต์เหล่านี้ ใช้ยาง பிரதீ ทุกคัน

บริษัท ยี. กุสเซอว์ แอนโก

เป็นเอเยนต์ผู้เดียวในกรุงสยาม

๑ หลวงสุวรรณกิจข้าหาญ ห้างนายเวศ ช่างทอง

เป็น ช่างทองที่มีชื่อเสียงใน กรุงสยาม

ด้วยที่ร้าน ของ ข้าพเจ้า มี เพ็ชร ใหญ่ น้ำหนัก

แต่ ๒ $\frac{๑}{๒}$ กรัต ถึง ๓ กรัต น้ำขาวบริสุทธิ์ และ

มี เพ็ชร เล็กทุกขนาด น้ำดี ๆ งาม ๆ ถ้าท่าน

ต้องการ ขอเชิญไปชมและ ราคาเยาว่า เมื่อ

ท่าน จะต้องการ เพ็ชร ดี น้ำเงิน และ ต้องการ มาก ๆ

ภายใน ๔ อาทิตย์ ข้าพเจ้า ขอ รับ จัดการให้ท่าน ตาม

ความ ประสงค์ กับ มี ยาลด ยา ทำ การ แต่ เวลา

๘ ก.ท. ถึง ๔ ล.ท. (หยุดวันอาทิตย์)

โทรศัพท์ เลข ที่ ๕๑๑

เชิงสะพาน อาวาส วิจิตร